NOBEL VĂN CHƯƠNG 1983

William Golding

chúa ruồi

tiểu thuyết

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU

William Gerald Golding sinh năm 1911 tại Cornwall nước Anh. Xong trung học, ông theo ngành vật lý để vừa lòng cha mẹ. Được hai năm, thấy không thích khoa học tự nhiên nên ông chuyển sang văn học và triết. Năm 1935, sau khi tốt nghiệp, Golding lấy thêm bằng sư phạm và dạy tại nhiều trường khác nhau và từ năm 1935 đến 1940, trong đó có một trường dành riêng cho nam sinh.

Năm 1940, khi thế chiến II bùng nổ, Golding phục vụ trong Hải quân Hoàng gia Anh. Là thuyền trưởng, ông đã lập được nhiều chiến công xuất sắc. Golding từng có mặt trong chiến dịch đổ bộ lên Normandie (Pháp) năm 1944 của quân Đồng minh. Năm 1945, chiến tranh kết thúc, ông trở lại với nghề sư phạm.

Golding cho rằng những thảm họa ông từng chứng kiến trong chiến tranh: sự dã man của con người, đặc biệt là tội ác diệt chủng của Đức Quốc xã… tất cả chỉ có thể giải thích được qua cái Ác Bẩm sinh. *Chúa Ruồi (Lord of the Flies)*, cuốn tiểu thuyết đầu tay và nổi tiếng nhất của Golding xuất bản năm 1954 mang đậm ưu tư này của tác giả. Truyện kể về diễn tiến bi thảm trong cuộc sống của mấy chục đứa trẻ khoảng từ sáu đến mười hai tuổi may mắn sống sót trên một hoang đảo ở Nam Thái Bình Dương sau khi chiếc máy bay chở chúng đi sơ tán bị trúng đạn trong một cuộc chiến tranh nguyên tử.

Cũng bối cảnh là hoang đảo, nhưng khác với loại chuyện phiêu lưu có hậu kiểu *Robinson Crusoe* hay *Đảo giấu vàng*… *Chúa Ruồi* là một câu chuyện ngụ ngôn, tư tưởng của tác giả ẩn sau rất nhiều ẩn dụ và biểu tượng.

Mới đầu, khoảng hai mươi nhà xuất bản ở Anh đã từ chối bản thảo của Golding. Cuối cùng, cuốn sách được nhà xuất bản Faber and Faber tại London phát hành, song chẳng gây được tiếng vang gì. Tuy nhiên, hai, ba năm sau, cuốn tiểu thuyết được nồng nhiệt đón nhận ở Mỹ. Điều này không thể giải thích rằng "Bụt chùa nhà không thiêng", mà vì người dân Anh mới

trải qua hai cuộc thế chiến thảm khốc chỉ trong vòng hơn hai mươi năm, họ đâm ra kỵ loại truyện có nội dung u ám, bi quan. Từ đó, *Chúa Ruồi* trở nên nổi tiếng, được đưa vào giáo trình văn học ở Anh, Mỹ và nhiều nước Châu Âu, tác phẩm còn được dựng thành phim hai lần – năm 1963 và 1990.

Sau *Chúa Ruồi*, Golding còn cho ra đời nhiều tác phẩm khác, phần lớn đều mang nỗi trăn trở của ông về hai chữ Thiện và Ác của con người.

Năm 1980, *Những nghi lễ của chuyến đi (Rites of Passage)*, tập đầu trong bộ truyện ba quyển với chủ đề tương tự *Chúa Ruồi*, đoạt giải Booker.

Năm 1983 Golding được trao giải Nobel văn học vì sự nghiệp của ông.

Năm 1988 ông được Nữ hoàng Elizabeth II ban tước Sir.

William Golding mất ngày 19 tháng Sáu 1993.

Lê Chu Cầu

CÁC Ý KIẾN VỀ TÁC PHẨM

*"Nếu **Chúa Ruồi** chỉ đơn thuần là một tác phẩm văn học thiếu nhi, ắt hẳn nó sẽ vô cùng rạo rực và tươi sáng, nhưng tác giả của nó là Golding, người đã trải qua đủ ác mộng để hiểu rằng: nơi nào con người không kiềm chế được cái ác bản năng thì dẫu chỉ là trò chơi của trẻ nít, vườn địa đàng sớm muộn cũng thành địa ngục."*

- The Times

Trong một cuộc chiến tranh nguyên tử, mấy chục đứa trẻ chưa đến tuổi thiếu niên "may mắn" sống sót trên một hoang đảo sau khi chiếc máy bay chở chúng đi sơ tán bị trúng đạn. Chúng tập hợp dưới bầu trời Nam Thái Bình Dương nắng gắt, chia sẻ gánh nặng và đặt niềm tin vào thủ lĩnh. Nhưng rồi, cái đói và thiên nhiên khắc nghiệt từng bước vắt kiệt bọn trẻ. Bản năng sinh tồn đã dần bóp nghẹt sự ngây thơ – từ đây thực tại của chúng tan hòa vào ác mộng.

Một câu chuyện ngụ ngôn đau đớn và hãi hùng, ngập tràn những tư tưởng ẩn sâu dưới hàng hàng lớp lớp ẩn dụ và biểu tượng. Với ***Chúa Ruồi***, một kiệt tác văn học kinh điển đầy ám ảnh, William Golding đã khiến các nhà phê bình văn học hao tốn giấy mực chỉ để tranh luận về một vấn đề: ***Có thực "nhân chi sơ tính bản thiện" hay chăng là… ngược lại?***

*"Chỉ vài tuần giữa nơi hoang vắng đã đủ khiến con người quay lại với bóng tối u mê, nơi hắn đã phải mất hàng ngàn năm để rũ bỏ. **Chúa Ruồi** là câu chuyện phiêu lưu giả tưởng gần nhất với thực tại."*

- The New York Times

CHƯƠNG MỘT

Tiếng chiếc tù và vỏ ốc

Thằng nhóc tóc vàng tuột xuống nốt vài mét cuối cùng của tảng đá rồi thận trọng rẽ lối ra phá nước. Tuy nó đã cởi phăng chiếc áo len đồng phục và kéo lê bằng một bên tay, nhưng chiếc áo sơ mi xám vẫn dính sát vào người còn tóc nó bết trên trán. Xung quanh thằng nhóc, nơi vệt sẹo cắt dài trên cánh rừng, là một bể hơi nóng hầm hập. Nó đang vất vả trèo qua đám dây leo và những thân cây gãy gục thì bỗng nhiên một con chim, chỉ thoáng thấy màu đỏ và vàng, vỗ cánh vọt lên cùng một tiếng kêu quang quác như phù thủy; một tiếng kêu khác vọng lại ngay tức thì.

"Ê!" Tiếng kia nói. "Chờ tao chút!"

Tầng cây thấp bên rìa vệt sẹo lay động, liền đó muôn giọt nước mưa ào ào rơi xuống.

"Chờ một chút," tiếng kia nói. "Tao bị mắc kẹt."

Thằng tóc vàng dừng lại rồi giật vớ lên, động tác ấy thản nhiên đến mức trong một khoảnh khắc khu rừng nhiệt đới chẳng khác gì các quận hạt ở quê nhà nó.

Tiếng kia lại cất lên.

"Tao hầu như không cục cựa nổi với cái đám dây neo[1] này."

Chủ nhân tiếng nói kia bước lùi khỏi tầng cây thấp, những cành con cạ vào chiếc áo gió nhầy nhụa của nó. Hai khoeo chân nần nẫn thịt trầy trụa do móc phải gai. Nó cúi xuống, thận trọng nhổ gai ra rồi quay lại. Nó thấp hơn thằng tóc vàng và béo quay. Nó bước tới, tìm chỗ chắc chắn để đặt chân rồi ngước nhìn qua đôi mắt kính dày cộm.

"Cái ông cầm noa đâu rồi?"

Thằng tóc vàng lắc đầu.

“Ở đây là đảo. Ít ra theo tao nghĩ thì đây là một hòn đảo. Ngoài biển kia có một dải đá ngầm. Không chừng khắp đảo này chẳng có người lớn nào cả.”

Thằng mập xem chừng hoảng hốt.

“Có tay phi công. Nhưng hắn không ngồi trong khoang hành khách, hắn ngồi chỗ buồng nái phía trước.”

Thằng tóc vàng nheo mắt chăm chú nhìn về phía dải đá ngầm.

“Còn cả mớ đứa khác nữa,” thằng mập nói tiếp. “Một số trong đó phải thoát ra được chứ. Tụi nó phải thoát được chứ, nhỉ?”

Thằng tóc vàng hờ hững lần bước về phía phá nước. Nó cố làm ra vẻ tự nhiên chứ không quá lộ liễu rằng nó chẳng hề quan tâm, nhưng thằng mập cứ hối hả bám theo.

“Hoàn toàn không có người nớn nào thật à?”

“Tao nghĩ thế.”

Thằng tóc vàng nghiêm trang nói; rồi nó chợt sướng như điên vì điều mình thầm mơ ước đã thành sự thật. Nó liền trồng cây chuối ngay chính giữa vệt sẹo, toét miệng cười với hình ảnh lộn ngược của thằng mập.

“Không có người lớn nào hết!”

Thằng mập ngẫm nghĩ một lúc.

“Còn tay phi công.”

Thằng tóc vàng lộn đầu trở lại rồi ngồi xuống mặt đất ẩm.

“Chắc hắn bay đi ngay sau khi thả bọn mình. Hắn đâu hạ cánh xuống đây được. Máy bay có bánh không đáp xuống được đâu.”

“Bọn mình bị tấn công!”

“Hắn sẽ quay lại thôi.”

Thằng mập lắc đầu.

“Lúc cả bọn hạ xuống tao có ngó qua một trong những ô cửa sổ. Tao đã thấy cái phần khác của máy bay. Nửa phụt ra ở từ đó.”

Nó nhìn ngược ngó xuôi cái vệt sẹo.

“Và đây là do cái khoang hành khách gây ra đấy.”

Thằng tóc vàng vươn tay sờ sờ một đầu thân cây gãy lởm chởm. Trong một khoảnh khắc nó lộ ra vẻ quan tâm.

“Cái khoang ấy sao rồi?” Nó hỏi. “Bây giờ nó ở đâu?”

“Bão cuốn nó ra biển rồi. Với bao cây cối gãy đổ thế này thì nguy nắm chứ chẳng đùa. Chắc vẫn còn vài đứa kẹt trong đó.”

Nó ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp.

“Mày tên gì?”

“Ralph”

Thằng mập chờ tới lượt nó được hỏi tên nhưng sự hồ hởi muốn được làm quen của nó không được đáp lại; thằng tóc vàng tên Ralph cười lơ đãng, đứng bật dậy rồi lại lần tìm ra phá nước. Thằng mập theo sát gót.

“Tao nghĩ chắc còn cả đống đứa khác như bọn mình rải rác đâu đây. Mày vẫn chưa thấy đứa nào đấy chứ?”

Ralph lắc đầu và bước nhanh hơn. Rồi nó vấp phải cành cây, ngã đánh uỵch một cái.

Thằng mập đứng lại bên cạnh, thở dốc.

“Cô tao bảo chớ có chạy,” nó giải thích. “Vì tao bị suyễn.”

“Bệnh xiễn à?”

“Đúng thế. Tao không thở được. Tao nà thằng duy nhất trong trường bị suyễn,” thằng mập nói với vẻ hơi tự hào. “Và tao đeo kính từ núc nên ba.”

Nó gỡ kính, mắt hấp háy mỉm cười chìa cho Ralph xem, rồi lại chùi kính vào cái áo gió bẩn thỉu. Một cơn đau quặn trong người làm méo mó gương mặt xanh xao của nó. Nó quệt mồ hôi lên má rồi chỉnh vội lại kính trên sống mũi.

“Tại trái cây đấy.”

Nó ngó quanh vệt sẹo.

“Tại trái cây,” nó nói. “Tao nghĩ nà…”

Thằng mập đeo kính đứng lên rồi để Ralph đứng đó, lạch bạch chui qua đám lá chằng chịt.

“Tao ra đây một chút thôi…”

Ralph thận trọng gỡ mình khỏi đám cành lá rồi lẩn đi. Sau vài giây nó đã bỏ tiếng hổn hển của thằng mập lại phía sau, hối hả tiến về phía tấm màn còn ngăn cách nó với phá nước. Leo qua một thân cây đổ, nó ra khỏi rừng già.

Bãi biển tua tủa những cây dừa. Chúng vươn thẳng hay nghiêng về phía ánh sáng với những cái tán màu lục cao tới cả vài chục mét. Bờ đất bên dưới mọc đầy cỏ lá thô, ngổn ngang các thân cây gãy đổ, rải rác những quả dừa thối rữa và gốc dừa non. Phía sau nó là bóng tối của rừng già và vệt sẹo toang hoác. Ralph đứng tì một tay vào thân cây màu xám, nheo mắt nhìn mặt nước lung linh. Ngoài kia, chừng một dặm, sóng bạc không ngớt xô vào rặng san hô ngầm, xa hơn nữa là trùng dương một màu lam sẫm. Phía trong đường cong lởm chởm của dải san hô là phá nước lặng lờ như mặt hồ trên núi – xanh ngắt nhưng vẫn phảng phất sắc lục đùng đục và đỏ tía. Dải bờ biển hẹp giữa rặng dừa và mé nước trông cong dài đến ngút mắt, đó là bởi nhìn từ bên trái của Ralph, hàng dừa, bãi biển lẫn mé nước đều như trải dài

về điểm nào đó tận vô cùng; và cũng vì luôn còn đó, dẫu gần như vô hình, bể hơi nóng hầm hập.

Ralph nhảy từ vạt dừa xuống. Đôi giày đen lún sâu trong cát. Hơi nóng hầm hập hắt vào người. Thấy quần áo trên người thành ra nặng nề vướng víu, nó liền hất phăng giày, tuột ngay đôi vớ nịt dây chun bằng một động tác duy nhất. Rồi nó nhảy lại lên vạt dừa, cởi áo sơ mi, đứng giữa những quả dừa trông cứ như sọ người, bóng xanh lục của tán dừa và rừng già trườn trên da thịt. Nó tháo chiếc thắt lưng có khóa hình con rắn, tụt cả quần soóc lẫn quần lót rồi trần truồng đứng nhìn mặt nước và bãi cát sáng lóa.

Ralph đã mười hai tuổi hơn mấy tháng, nghĩa là đủ lớn để bụng không còn ỏng như một đứa bé, nhưng vẫn chưa là thanh niên để phải thấy ngượng ngập. Với đôi vai lực lưỡng, dễ thấy nó đầy tiềm năng trở thành một võ sĩ quyền anh, nhưng miệng và mắt nó có nét dịu dàng chứ không dữ tợn. Nó vỗ nhẹ thân dừa; rốt cuộc nó cũng tin rằng đây quả thật là một hòn đảo, liền cười lên thích thú và trồng chuối lần nữa. Đoạn nó nhẹ nhàng đặt chân xuống, phóng người ra bãi biển, quỳ gối rồi dùng hai tay gom một ụ cát sát vào ngực. Sau đó nó ngồi nhìn mặt nước với đôi mắt kích động long lanh.

“Ralph…”

Thằng mập rụt rè tuột mình xuống mé dưới vạt dừa rồi ngồi ghe ghé trên gờ.

“Tao xin nỗi đã nâu quá. Tại trái cây…”

Nó lau lau rồi chỉnh lại chiếc kính trên cái mũi hỉnh. Gọng kính hằn sâu một vệt hình chữ “V” màu hồng trên sống mũi. Nó chăm chú nhìn thân hình vàng óng của thằng Ralph rồi cúi nhìn áo quần mình đang mặc. Một tay nó đặt lên cái khoen khóa kéo dọc lồng ngực chiếc áo gió.

“Cô tao…”

Rồi nó dứt khoát mở khóa kéo, lôi chiếc áo qua đầu.

“Xem này!”

Ralph nhìn nghiêng nó mà không nói gì.

“Tao nghĩ mình cần biết tên hết đám chúng nó,” thằng mập nói, “rồi nàm một danh sách. Mình cần có một buổi họp.”

Thấy Ralph không phản ứng gì, thằng mập bèn nói tiếp.

“Tao cóc quan tâm chúng nó gọi tao nà gì,” nó tin cẩn thổ lộ, “miễn chúng không gọi tao như nũ bạn cùng trường nà được rồi.”

Ralph hơi tò mò.

“Chúng gọi mày là gì?”

Thằng mập ngó quanh rồi cúi về hướng Ralph.

Nó thì thầm: “Bọn chúng toàn gọi tao nà ‘Piggy’.”

Ralph cười ngặt nghẽo. Nó nhảy chồm lên.

“Nghĩa là heo con à? Ôi heo con!”

“Ralph… thôi mà!”

Piggy lo lắng chắp hai tay lại.

“Tao đã nói tao không muốn…”

“Piggy! Heo con!”

Ralph nhảy ùa ra bãi biển trong bầu không khí nóng hừng hực rồi quay lại, giả làm máy bay tiêm kích, miệng bắt chước súng bắn Piggy.

“Pằng… pằng… pằng!”

Nói chúi xuống bãi cát phía dưới chân Piggy rồi nằm đó cười nắc nẻ.

“Piggy!”

Piggy nhăn mặt cười gượng, nó vẫn thấy vui vui dù được thừa nhận

theo cách đó.

“Miễn nà mày đừng cho bọn kia biết…”

Ralph úp mặt vào bãi cát cười khúc khích. Bỗng mặt thằng Piggy nhăn lại ra vẻ tập trung.

“Chờ tao một nát.”

Rồi nó hối hả quay vào rừng. Ralph đứng lên, tha thẩn đi về phía bên phải.

Bãi biển nơi đây đột ngột bị cắt ngang bởi những hình thù vuông vức; một vỉa đá hoa cương khổng lồ màu hồng xuyên thẳng băng qua khu rừng, qua cả vạt dừa và bãi cát tới tận phá nước tạo thành một cái đập cao chừng mét rưỡi. Mặt đập phủ một lớp đất mỏng rậm cỏ lá thô và những bóng dừa non. Vì thiếu đất nên dừa không mọc cao nổi, được chừng sáu mét đã đổ kềnh, khô khốc, ngổn ngang nằm đó, làm chỗ ngồi rất thoải mái. Những tán cây còn đứng vững hợp thành một cái mái xanh lục chở che mặt đất phía dưới, những bóng hình phản chiếu từ mặt nước run rẩy đan vào nhau. Ralph leo lên thềm đá, sảng khoái dưới bóng mát, lim dim một mắt lại, nó xác định rằng những cái bóng trên thân thể mình đúng thực là màu lục. Nó mò mẫm về phía mặt nước ngay bên gờ đá rồi đứng nhìn xuống. Nước trong tới tận đáy, rực rỡ rong tảo và san hô nhiệt đới đang kỳ khai hoa. Một đàn cá tí tẹo bơi thoắt chỗ này đến chỗ khác. Ralph khe khẽ buột miệng đầy hứng thú.

“Tuyệt cú mèo!”

Bên dưới vỉa đá lớn còn nhiều thứ tuyệt diệu hơn nữa. Do bàn tay của Thượng Đế - một trận đại phong chẳng hạn, hoặc do chính cơn bão đã tháp tùng Ngài tới đây – cát trong phá nước dồn đống lại tạo nên một vũng nước dài và sâu ngay trong bãi, với gờ đá hoa cương cao cao màu hồng ngự phía đầu bên kia. Ralph từng tẽn tò vì đoán nhầm độ sâu của một vũng nước trên bãi biển rồi, nên bây giờ nó chuẩn bị tinh thần để chịu thất vọng khi tiến lại gần vũng nước nọ. Nhưng nơi này quả đúng là một hòn đảo, cái vũng nước lạ thường này sâu thật, dù rõ ràng nước biển chỉ đổ vào khi triều lên, đến nỗi một đầu thẫm toàn màu lục. Ralph quan sát kĩ hết cả ba chục mét rồi mới nhảy xuống. Nước nóng hơn cả nhiệt độ cơ thể khiến nó tưởng như đang bơi trong một bồn tắm khổng lồ.

Piggy đã quay lại, ngồi trên gờ đá, nhìn những mảng xanh lục và trắng trên thân thể Ralph, thầm ganh tị.

"Mày biết bơi cơ đấy."

"Piggy"

Piggy liền tháo bỏ giày vớ, xếp cẩn thận trên gờ đá rồi nhúng một ngón chân xuống nước kiểm tra nóng lạnh.

"Nóng dữ!"

"Thế mày tưởng gì?"

"Tao chẳng tưởng gì hết. Cô tao…"

"Dẹp bà cô mày đi!"

Ralph lặn xuống sát mặt nước, mở mắt nhìn lên; gờ cát bên hồ trông lừng lững như một sườn đồi. Nó lộn lại, bịt mũi, một tia sáng vàng óng nhảy nhót trên mặt nó. Piggy tỏ vẻ cương quyết rồi bắt đầu cởi quần soóc. Lát sau nó đã tồng ngồng, thân hình nần nẫn và nhợt nhạt. Nó rón rén bước xuống ngồi chỗ vũng cát, nước ngập tới cổ, tự hào mỉm cười với Ralph.

"Mày không bơi à?"

Piggy lắc đầu.

"Tao không biết bơi. Tao bị cấm. Bệnh suyễn của tao…"

"Dẹp bệnh xiễn của mày đi!"

Piggy chịu đựng với vẻ nhẫn nhục.

"Mày bơi cừ thật đấy."

Từ chỗ thoai thoải Ralph bơi ngửa ra xa, hụp xuống rồi phun nước lên trời. Đoạn nó thò đầu lên nói:

“Tao biết bơi từ lúc năm tuổi. Bố dạy tao bơi. Bố tao là thuyền trưởng Hải quân. Khi nào được nghỉ phép, bố tao sẽ đến đây cứu bọn mình. Bố mày làm gì?”

Piggy chợt đỏ mặt.

“Bố tao mất rồi,” nó nói nhanh, “còn mẹ tao…”

Nó gỡ kính, đưa mắt tìm cái gì đấy để lau kính, nhưng uổng công.

“Tao ở với cô tao. Cô có một cửa hàng bánh kẹo. Tao vẫn hay ăn mấy đồ ngọt đó. Muốn ăn bao nhiêu cũng được. Thế bao giờ bố mày đến cứu tụi mình?”

“Ngay khi nào ông ấy biết.”

Piggy đi lên, nước ròng ròng; nó đứng tồng ngồng, lau kính bằng chiếc vớ. Giờ đây âm thanh duy nhất lọt đến tai chúng qua hơi nóng hầm hập buổi sáng là tiếng sóng ào ào ập liên tục vào vỉa đá ngầm.

“Nàm sao bố mày biết tụi mình đang ở đây?”

Ralph ườn người ra trong nước. Cơn buồn ngủ bao bọc lấy nó như những ảo ảnh do khí nóng gây ra đang vật lộn trước mặt nước sáng lóa.

“Nàm sao bố mày biết tụi mình đang ở đây?”

Tại vì, Ralph nghĩ, tại vì, tại vì… Tiếng sóng xô vào dải đá ngầm bỗng trở nên rất xa xăm.

“Mấy người ở sân bay sẽ cho bố tao biết.”

Piggy lắc đầu, đeo cặp kính lóa nắng lên rồi cúi nhìn Ralph.

“Còn nâu. Mày không nghe tay phi công nói gì sao? Về bom nguyên tử ấy? Ở sân bay người ta chết cả rồi.”

Ralph leo lên khỏi mặt nước, đứng đối diện Piggy, ngẫm nghĩ về tình

cảnh bất thường của chúng.

Piggy một mực khăng khăng.

"Đây nà một hòn đảo, phải không nào?"

"Tao đã leo lên một tảng đá để quan sát," Ralph chậm rãi đáp, "tao nghĩ đây là một hòn đảo."

"Họ chết cả rồi," Piggy nói, "mà nơi đây nà một hòn đảo. Chẳng ai biết tụi mình đang ở đây. Bố mày chẳng thể nào biết, chẳng ai biết hết…"

Môi nó run run và đôi mắt kính lại mờ hơi nước.

"Có thể tụi mình sẽ phải ở đây tới khi chết."

Cùng với từ "chết", hơi nóng như càng thêm hầm hập cho tới khi thành một sức nặng đầy đe dọa, mặt nước hắt vào chúng thứ ánh sáng dữ dội đến chói mắt.

"Tao phải mặt quần áo," Ralph lẩm bẩm. "Đằng kia kìa."

Ralph lững thững bước dọc bãi cát, bất chấp cái nắng gắt như thiêu, qua vỉa đá tới chỗ quần áo nó đã quăng bừa. Mặc lại chiếc áo sơ mi xám khiến nó thấy thú vị lạ lùng. Rồi nó leo lên gờ vỉa đá, ngồi thoải mái trên một thân cây dưới bóng mát màu lục. Piggy chật vật leo lên, nó kẹp phần lớn áo quần dưới nách. Rồi nó thận trọng ngồi lên một thân cây đổ gần vách đá nhỏ trông ra phá nước; ánh sáng phản chiếu nhảy nhót trên người nó.

Lát sau nó lên tiếng.

"Bọn mình phải tìm những đứa kia. Phải nàm gì đấy mới được."

Ralph không nói gì. Đây là một đảo san hô. An toàn khỏi ánh mặt trời, nó thoải mái mơ mơ màng màng, mặc cho Piggy huyên thuyên toàn những điều xui rủi.

Piggy vẫn khăng khăng.

“Tụi mình có bao nhiêu đứa ở đây?”

Ralph bước tới cạnh Piggy.

“Tao chịu.”

Thỉnh thoảng đôi làn gió nhẹ thổi lướt qua làn nước phẳng lặng dưới bầu không khí nóng ngút. Mỗi khi gió thổi tới bờ đá, các tán dừa lại xôn xao lay động khiến những đốm mờ chuyển dịch trên cơ thể chúng hoặc di động trong bóng râm, trông cứ như những vật sáng có cánh.

Piggy ngước nhìn Ralph. Mọi cái bóng trên mặt Ralph đều đảo ngược; phía trên màu lục, phía dưới là màu sáng hắt lên từ mặt nước. Một vệt sáng mờ trườn trên tóc nó.

“Tụi mình phải nàm gì đấy mới được.”

Ralph nhìn Piggy mà như nhìn tận đâu. Tại nơi đây, rốt cuộc cái hình ảnh xưa nay nó chỉ tưởng tượng chứ không bao giờ thực hiện được đã trở thành thực tế. Ralph nhoẻn cười thích thú, còn Piggy nghĩ đó là dấu hiệu của sự đồng tình nên cũng cười vui.

“Nếu thật đây nà một hòn đảo…”

“Cái gì thế kia?”

Ralph thôi cười, chỉ về phía phá nước. Có gì đấy màu kem nằm giữa đám rong ken dày.

“Một viên đá.”

“Không phải đâu. Vỏ ốc đấy.”

Đột nhiên Piggy sôi nổi.

“Phải đấy. Đúng nà vỏ ốc. Tao thấy một cái như thế này rồi. Trên tường sau nhà thằng nào ấy. Nó bảo đó nà vỏ ốc voi. Nó vẫn dùng nàm tù và thổi để gọi mẹ nó đến. Quý nắm đấy…”

Sát khuỷu tay Ralph có một cây dừa non nghiêng trên mặt nước. Thực ra, sức nặng của cây dừa đã làm bật lên một nhúm đất, có lẽ chẳng bao lâu nữa nó sẽ đổ. Ralph liền lấy tay ép mạnh cây dừa, thọc bừa xuống nước, khiến lũ cá óng ánh đủ màu vụt chạy toán loạn. Piggy chông chênh nghiêng về trước.

"Cẩn thận! Mày nàm vỡ mất…"

"Im mồm đi."

Ralph lơ đãng nói. Chiếc vỏ ốc trông rất thú vị, có thể coi là một thứ đồ chơi xinh đẹp và quý giá; nhưng những hình ảnh sinh động trong giấc mơ ban ngày của nó vẫn ngăn cách nó với Piggy – thằng mập không có chỗ đứng trong giấc mơ kia. Nó ấn cong cây dừa non, khều vỏ ốc khỏi đám rong, Ralph dùng một tay làm điểm tựa, còn tay kia ấn xuống cho đến khi vỏ ốc trồi lên, nó nhảy lõng bõng và Piggy có thể chụp lấy được.

Giờ đây, khi vỏ ốc không còn là một vật chỉ nhìn mà không sờ được, Ralph cũng trở nên kích động hơn. Piggy lảm nhảm:

"… vỏ ốc noại này, đắt nắm đấy. Tao dám cá nếu đã muốn mua một cái mày ắt phải trả bộn tiền… thằng nhỏ đó có một cái trên bờ tường vườn nhà nó, và bà cô tao…"

Ralph cầm lấy vỏ ốc từ tay Piggy, một vệt nước chảy dọc cánh tay nó. Vỏ ốc màu kem sẫm, đây đó điểm chút sắc hồng phấn. Từ chỗ đuôi ốc sứt một lỗ nhỏ cho tới vành miệng màu hồng là gần nửa thước đường xoắn ốc với những vân thanh tú. Ralph lắc lắc cho cát nằm sâu tận đáy vỏ ốc rơi ra.

"… tiếng nó nghe như bò rống," Piggy nói. "Thằng đó còn có vài hòn đá trắng nữa cơ, một nồng chim với con vẹt màu xanh ná. Nó không thổi vào những viên đá trắng, dĩ nhiên rồi, mà nó nói…"

Piggy ngừng lời để thở và vuốt ve cái vật lóng lánh trên tay Ralph.

"Ralph này!"

Ralph ngước lên.

“Bọn mình có thể dùng cái này nàm tù và để gọi những đứa kia. Thành một buổi tập hợp. Nghe tiếng gọi, chúng nó sẽ tới thôi…”

Nó rạng rỡ nhìn Ralph.

“Mày đã nghĩ tới chuyện này, đúng không? Có phải vì thế mà mày nôi cái vỏ ốc từ dưới nước nên?”

Ralph vuốt mái tóc vàng ra sau.

“Thằng bạn mày thổi tù và ra làm sao?”

“Nó kiểu như nhổ vào đấy thôi,” Piggy đáp. “Cô tao không cho tao thổi tù và vì tao bị suyễn. Thằng đó bảo phải nấy hơi từ đây này.” Piggy đặt một tay lên cái bụng tròn quay của nó. “Mày thử đi, Ralph. Gọi bọn kia xem.”

Ralph nghi ngại đưa đuôi ốc lên miệng rồi thổi. Chỉ nghe thấy tiếng phì phì từ miệng ốc, còn không thấy gì hết. Ralph quệt nước mặn trên môi rồi thử lần nữa, nhưng vỏ ốc vẫn im như hến.

“Nó kiểu như nhổ vào cơ.”

Ralph chúm môi, ép hơi thổi vào vỏ ốc, rốt cuộc bật ra một âm trầm như tiếng rắm. Hai đứa lăn ra cười, đâm ra thích thú đến mức Ralph thổi đi thổi lại như vậy đến vài phút.

“Nó thổi từ dưới này nên cơ.”

Ralph hiểu ra, liền tống vào vỏ ốc luồng hơi từ cơ hoành của nó. Cái tù và kêu lên tức thì. Một âm thanh trầm và chói tai vang lên dưới hàng dừa, len qua những ngóc ngách của rừng già rồi dội lại từ những tảng hoa cương lớn màu hồng trên núi. Từ những tán cây, hàng đàn chim chóc vọt lên trời, dưới tầng cây thấp có tiếng kêu và tiếng chân chạy rầm rập.

Ralph nhả vỏ ốc khỏi miệng.

“Đỉnh thật!”

Giọng nói bình thường của nó chỉ nghe như tiếng thì thầm so với tiếng tù và chói tai. Rồi nó lại đưa vỏ ốc lên miệng, hít một hơi dài, thổi lần nữa. Tiếng tù và lại vang lên: tăng hẳn một quãng tám khi nó thổi mạnh hơn, nghe gắt hơn hẳn lần trước. Piggy kêu gì đấy, mặt nó hồ hởi, mắt kính sáng long lanh. Chim chóc kêu quang quác, những con vật nhỏ chạy toán loạn. Ralph hụt hơi, tiếng tù và rớt cả quãng tám, nghe lạu bạu, rồi chỉ như làn gió thoảng.

Chiếc tù và lặng câm, óng ánh như ngà. Mặt Ralph đỏ lựng vì thở không ra hơi, liền thổi thêm mấy hồi ngắn nữa.

Piggy kêu lên: “Một đứa kìa!”

Một đứa nhỏ xuất hiện giữa hàng dừa, cách khoảng một trăm mét trên bãi biển. Đó là một bé trai chừng sáu tuổi, trông cứng cáp, tóc vàng, quần áo te tua, mặt bết vệt nước trái cây nhơm nhớp. Quần nó tụt xuống vì một lý do hiển nhiên và chỉ được kéo lên nửa chừng. Nó nhảy từ vạt dừa xuống bãi cát, khiến cái quần tuột xuống tận mắt cá. Nó rút chân ra khỏi quần rồi lon ton chạy tới vỉa đá. Piggy đỡ nó lên. Trong lúc đó Ralph tiếp tục thổi cho đến khi tiếng tù và vang vọng khắp khu rừng. Thằng bé ngồi xổm trước mặt Ralph, mắt long lanh ngước nhìn. Sau khi hiểu được đây là chuyện nghiêm túc, nó hài lòng đưa ngón tay sạch duy nhất, ngón cái màu hồng, vào miệng.

Piggy cúi xuống hỏi nó.

“Em tên gì?”

“”Johnny.”

Piggy lẩm bẩm cái tên này rồi nói lớn với Ralph, nhưng thằng này đang mải thổi tù và nên không để ý. Mặt nó đỏ gay vì mải mê thổi thứ âm thanh kỳ diệu này, tim đập rộn làm rung cả lớp áo căng. Những tiếng kêu trong rừng nghe càng gần hơn.

Bãi biển giờ đây sinh động hẳn. Nhiều hình dáng dần dần xuất hiện trên bãi cát dài hàng dặm lung linh dưới ánh nắng chói chang; có mấy thằng nhóc đang bước trên cát nóng im lìm, tiến về phía vỉa đá. Ba đứa nhỏ, tầm

tầm Johnny, chui ra từ đám rừng ngay sát đó, nơi chúng ăn đẫy trái cây. Một thằng tóc đen, không kém tuổi Piggy, vạch lùm cây thấp bước ra, trèo lên vỉa đá, cười vui vẻ với cả đám. Càng lúc càng thêm nhiều đứa nữa. Bắt chước thằng Johnny ngây thơ, chúng ngồi trên những thân dừa đổ, chờ đợi. Ralph tiếp tục thổi những tiếng ngắn nhưng gióng giả. Piggy bước vào giữa đám, hỏi tên từng đứa rồi nhăn trán ghi nhớ. Lũ nhỏ tuân theo răm rắp như chúng từng vâng lời những người đàn ông cầm loa. Vài đứa trần truồng, tay cầm quần áo, vài đứa khác trần nửa người hay áo xống không đầy đủ, có đứa mặc đồng phục nhà trường: áo vét hay áo len xám, xanh, nâu vàng. Chúng vẫn đeo nguyên mác và khẩu hiệu của nhà trường, vớ sọc màu và áo cổ chui. Đám trẻ ngồi túm tụm trên những thân cây dưới bóng râm màu lục; những cái đầu màu nâu, vàng, đen, hạt dẻ, hung đỏ, lông chuột; những cái đầu lẩm bẩm, thì thầm, trố mắt chăm chú nhìn Ralph. Chúng phỏng đoán hắn có chuyện gì đây.

Chỉ thấy rõ được những đứa nhỏ đi dọc bãi biển một mình hoặc từng đôi khi chúng bước qua khỏi lằn ranh khí nóng mờ ảo do chói sáng sang tới bờ cát gần đó. Từ đây, mắt quan sát thoạt tiên chỉ chú mục thấy mỗi cái bóng tựa con dơi đen trùi trũi đang nhún nhảy trên cát, mãi sau mới nhìn ra được thân hình thật phía trên cái bóng ấy. Con dơi kia chính là bóng của đứa nhỏ, vì nắng trưa chiếu thẳng nên co lại thành một vệt bên dưới đôi chân đang hối hả bước. Dù đang thổi tù và, Ralph vẫn để ý được tới hai hình dáng cuối cùng trên vệt đen nhảy nhót tiến về phía vỉa đá. Hai thằng nhỏ đầu tròn xoe, tóc như xơ gai, chúng nằm lăn xuống mặt cát mà ngước nhìn Ralph, vừa cười vừa hổn hển, thở như chó. Chúng là anh em sinh đôi, ai nhìn vào hẳn đều sửng sốt, không tin nổi vì sự giống nhau ngộ nghĩnh này. Hai đứa cùng thở, cùng cười, dáng bè bè và sinh động. Chúng chìa đôi môi ướt rượt về phía Ralph, như thể không đủ da để co dãn, khiến nhìn ngang mặt chúng như méo mó vì miệng luôn mở hoác ra. Piggy cúi nhìn chúng, mắt kính lóa lên; hai đứa nhắc lại tên mình giữa hai hồi tù và.

"Sam, Eric, Sam, Eric."

Piggy ngẩn người ra; hai đứa sinh đôi lắc đầu, đoạn chỉ vào nhau khiến cả đám cười ồ.

Cuối cùng Ralph ngừng thổi và ngồi xuống, áp đầu vào hai gối, chiếc tù và tuột khỏi tay. Tiếng cười đùa cũng tắt theo tiếng tù và. Quang cảnh trở lại yên tĩnh.

Trong màn không khí lung linh như kim cương trên bãi biển có gì đấy đen ngòm đang dò dẫm đi tới. Ralph thấy trước tiên; nó chăm chú nhìn khiến mọi cặp mắt đều phải quay về hướng đó. Rồi hình bóng nọ bước ra từ vùng ảo ảnh tiến tới bãi cát cận kề, cả đám ngớ ra bóng đen kia hóa ra không chỉ là bóng, mà phần lớn là áo quần. Đó là một đám con trai xếp hàng đôi đang bước đều như duyệt binh và ăn mặc rất khác người. Quần soóc, áo sơ mi, tay chúng cầm những thứ khác nhau, song đứa nào cũng đội mũ đen hình vuông gắn huy hiệu bạc. Người chúng che kín từ cổ tới mắt cá bằng áo khoác đen đính giá thập tự bạc dài bên ngực trái, cổ áo đứa nào cũng có diềm xếp. Cái nóng vùng nhiệt đới, máy bay rơi, phải tìm kiếm thức ăn và giờ đây ròng ròng mồ hôi bước đều trên bãi biển hừng hực nắng khiến da chúng sẫm đỏ trông như những quả mận vừa mới rửa. Thằng dẫn đầu cũng ăn mặc y như thế, chỉ khác huy hiệu ở mũ nó có màu vàng. Tới cách vỉa đá chừng mười mét nó hô một tiếng ra lệnh, cả bọn liền dừng lại, hổn hển, mướt mồ hôi, ngả nghiêng trong ánh nắng chói chang. Thằng dẫn đầu tiến tới trước, nhảy lên vỉa đá, áo choàng phấp phới bay, đoạn nó giương mắt lên như đang đăm đăm nhìn vào bóng tối đen ngòm.

"Người thổi kèm trômpét đâu rồi?"

Ralph trả lời, biết thằng kia bị lóa nắng:

"Không có ai thổi kèn trômpét cả. Chỉ có tao thôi."

Thằng kia tiến lại gần, nheo mắt cúi nhìn Ralph. Nó có vẻ không hài lòng khi chỉ thấy một thằng nhóc tóc vàng với cái vỏ ốc màu kem trên đầu gối. Nó quay phắt lại, tấm áo choàng đen phấp phới.

"Thế ở đây không có tàu thuyền gì à?"

Nó cao, gầy và xương xẩu trong tấm áo choàng phất phới, mái tóc màu râu ngô lòi ra dưới cái mũ đen. Mặt nó nhăm nhúm, đầy tàn nhang và xấu xí nhưng không hề ngờ nghệch. Từ gương mặt đó, đôi mắt xanh nhạt nhìn đăm đăm, đang hoặc đã chuyển từ thất vọng sang bực tức.

"Ở đây không có người lớn nào sao?"

Ralph nói với cái lưng của thằng kia.

“Không. Tụi tao đang họp. Tham gia luôn đi.”

Lũ trẻ khoác áo choàng vừa dợm tản ra khỏi hàng ngũ, thằng cao gầy kia liền hét lớn.

“Đội hợp ca, đứng im!”

Đội hợp ca mệt mỏi tuân lệnh, túm tụm đứng vào hàng lối, ngả nghiêng trong nắng. Tuy nhiên, bắt đầu có vài tiếng phản đối yếu ớt.

“Nhưng, Merridew à. Thôi mà, Merridew… tụi tao không được… ư?”

Chợt một thằng trong số đó ngã úp mặt xuống cát. Đội ngũ liền rối loạn. Chúng khiêng thằng nhỏ lên nằm trên vỉa đá. Mắt đăm đăm, thằng Merridew cố tìm cách cứu vãn tình thế.

“Thôi được. Bay ngồi xuống đi. Để mặc nó.”

“Nhưng mà Marridew!”

“Nó ngất xỉu dài dài,” Merridew nói. “Ngất xỉu ở Gib, ở Addis[2], ở buổi lễ kinh sáng nó còn ngả cả vào người lĩnh xướng nữa kìa.”

Lời tố giác cuối cùng này khiến đội đồng ca cười khúc khích. Chúng ngồi như những con quạ đen trên đám cây ngổn ngang, chăm chú nhìn Ralph với vẻ hứng thú. Piggy không hỏi tên đứa nào. Nó thấy hãi trước kiểu chuyên chế lộng hành và giọng nói uy quyền không úp mở của thằng Merridew. Nó khép nép ngồi bên cạnh Ralph, cắm mặt chùi kính.

Merridew quay sang Ralph.

“Không có người lớn nào sao?”

“Không.”

Merridew ngồi xuống một thân cây, mắt đảo quanh.

“Vậy là tụi mình phải tự lo lấy.”

Được an toàn bên cạnh Ralph, Piggy rụt rè lên tiếng.

“Chính thế nên Ralph mới triệp tập buổi họp. Để cả bọn có thể quyết định nên nàm gì. Tụi tao nghe được một số tên rồi. Đây là Johnny. Hai đứa này… nà anh em sinh đôi. Sam và Eric. Đứa nào là Eric…? Mày à? Không phải… mày nà Sam…”

“Tao là Sam…”

“Còn tao là Eric.”

“Tốt nhất ta nên biết hết tên nhau,” Ralph nói “tao là Ralph.”

“Tụi tao biết kha khá tên rồi,” Piggy nói. “Mới vừa thôi.”

“Tên của lũ con nít,” Merridew nói. “Tại sao tao lại cứ phải là Jack? Tao là Merridew.”

Ralph quay phắt nhìn nó. Đúng là giọng lưỡi của một kẻ biết mình muốn gì.

“Còn…” Piggy nói tiếp, “thằng này… tao quên rồi…”

“Mày nói nhiều quá,” Jack Merridew nói. “Câm miệng đi, đồ béo ị.”

Tiếng cười rộ lên.

“Nó không phải đồ béo ị,” Ralph ré lên, “tên nó là Piggy!”

“Piggy!”

“Piggy!”

“Ồ heo con!”

Chúng cười rộ lên một tràng, kể cả những đứa oắt nhất. Trong một

khoảnh khắc, cả bọn ăn ý với nhau thành một đám, còn Piggy bị ra rìa. Nó đỏ mặt, tía tai, cúi đầu và lại chùi mắt kính.

Cuối cùng tiếng cười tắt dần và chúng tiếp tục xưng tên. Có một thằng tên Maurice, chỉ thấp hơn thằng Jack trong đội đồng ca, nhưng to ngang và cười luôn miệng. Có một thằng mảnh khảnh, lặng lẽ, không quen ai trong nhóm, chỉ kín đáo lủi thủi một mình. Nó lẩm bẩm tên là Roger rồi lại lặng thinh. Bill, Robert, Harold, Henry. Thằng nhỏ ngất xỉu đã ngồi dậy, tựa vào một thân dừa, khẽ cười với Ralph rồi xưng tên là Simon.

Jack nói.

“Bọn mình phải quyết định làm gì để được giải cứu.”

Chúng ồ lên. Một trong những thằng nhóc, tên Henry, đòi về nhà.

“Im nào,” Ralph lơ đãng nói. Nó giơ cao chiếc tù và. “Tao thấy mình cần một thủ lĩnh để quyết định mọi việc.”

“Phải rồi, một thủ lĩnh!”

“Tao phải làm thủ lĩnh,” Jack kênh kiệu nói, “vì tao ở trong đội đồng ca của nhà thờ và là trưởng lớp. Tao hát được nốt đô trưởng.”

Lại tiếp tục ồn ào.

“Được rồi,” Jack nói, “tao…”

Nó ngập ngừng. Cuối cùng thằng Roger tóc đen không ngậm miệng nữa mà lên tiếng.

“Mình bỏ phiếu.”

“Đúng rồi.”

“Bầu thủ lĩnh!”

“Ta bỏ phiếu đi…”

Trò bỏ phiếu cũng vui không kém cái tù và bằng vỏ ốc. Jack dợm phản đối nhưng rồi sự huyên náo đòi có một thủ lĩnh giờ đã chuyển thành tiếng hoan hô bầu chọn Ralph. Chẳng đứa nào nói được tại sao. Cho đến nay chỉ có Piggy tỏ ra thông minh nhất, còn ra vẻ thủ lĩnh nhất hiển nhiên là Jack. Nhưng cái cách Ralph ngồi yên lặng khiến nó nổi bật hẳn lên, rồi thân hình to lớn của nó, vẻ ngoài hấp dẫn của nó và điều kỳ bí nhất, song mạnh mẽ hơn cả, đó là chiếc tù và. Cái kẻ đã thổi tù và, ngồi trên vỉa đá chờ đợi chúng với cái vật dễ vỡ kia trên đầu gối, hẳn phải khác thường.

"Tao bầu cho thằng cầm vỏ ốc!"

"Ralph! Ralph!"

"Thằng thổi trômpét phải làm thủ lĩnh!"

Ralph giơ một tay, yêu cầu yên lặng.

"Được rồi. Ai muốn Jack làm thủ lĩnh?"

Đội đồng ca răm rắp giơ tay nhưng tẻ ngắt.

"Ai bầu cho tao?"

Tất cả, trừ đội đồng ca và Piggy, giơ tay lên tức thì. Rồi, Piggy cũng miễn cưỡng giơ tay.

Ralph đếm.

"Vậy là tao làm thủ lĩnh."

Lũ nhóc bật lên hoan hô. Kể cả đám đồng ca. Thằng Jack mất thể diện; nó đỏ mặt đến nỗi không còn thấy tàn nhang đâu nữa. Nó đứng bật dậy, nhưng đổi ý nên lại ngồi xuống giữa tiếng hoan hô vang dội. Ralph nhìn nó, thiết tha muốn đề nghị gì đấy.

"Đội đồng ca vẫn do mày quản lý, dĩ nhiên rồi."

"Chúng có thể trở thành đạo quân…"

“Hay thợ săn…”

“Chúng có thể…”

Nét ửng đỏ dần phai bớt trên mặt Jack. Ralph lại đưa tay lên ra hiệu im lặng.

“Jack quản lý đội đồng ca. Chúng có thể là… mày muốn chúng là gì nào?”

“Thợ săn.”

Jack và Ralph nhìn nhau cười, vừa thiện cảm vừa rụt rè. Lũ còn lại sôi nổi chuyện trò.

Jack đứng lên.

“Đội đồng ca nghe đây: cởi bỏ bộ cánh.”

Như vừa được thoát khỏi lớp học, đám đồng ca đứng dậy, vừa huyên thuyên vừa xếp áo khoác đen của chúng thành đống trên mặt cỏ. Jack để áo khoác của nó lên thân cây bên cạnh Ralph. Quần soóc màu xám của nó bết vào người vì đẫm mồ hôi. Ralph nhìn chúng vẻ thán phục. Thấy thế Jack giải thích:

“Tao định vượt qua ngọn đồi kia xem quanh đó có nước không. Chợt nghe tiếng tù và của mày.”

Ralph mỉm cười, giơ cao vỏ ốc yêu cầu yên lặng.

“Tất cả nghe đây. Tao cần thì giờ để cân nhắc. Tao không thể quyết định làm gì ngay được. Nếu đây không phải một hòn đảo thì bọn mình sẽ được cứu ngay thôi. Thành ra giờ phải xác định liệu đây có phải là đảo không. Mọi người đều phải ở lại quanh đây chờ, không được bỏ đi. Ba đứa chúng tao – nếu đông quá sẽ nháo nhào lên rồi lạc nhau mất – ba đứa chúng tao sẽ đi khảo sát nơi đây. Tao, Jack và… và…”

Nó nhìn quanh những gương mặt hăm hở. Không thiếu người để chọn.

"Và Simon."

Lũ trẻ quanh Simon cười khúc khích. Nó đứng lên, cười ngượng ngập. Giờ không còn tái xanh như lúc ngất xỉu nữa, nó trông gầy nhom nhưng tươi tắn, đôi mắt khuất dưới mảng tóc đen và xơ cứng xõa xuống mặt.

Nó gật đầu với Ralph.

"Tao đi với tụi bay."

"Cả tao nữa…"

Jack rút một con dao găm lớn từ bao gắn sau lưng, đâm mạnh vào một thân cây. Tiếng rì rầm ồ lên rồi tắt ngấm.

Piggy ỉ ôi.

"Tao đi với."

Ralph quay sang nó.

"Mày đâu có thích hợp với việc như thế này."

"Mặc kệ…"

"Tụi tao không muốn có mày." Jack nói thẳng. "Ba đứa đủ rồi."

Mắt kính của Piggy lóe lên.

"Tao có mặt núc Ralph tìm ra cái tù và. Tao đi chung với nó trước mọi đứa tụi bay."

Jack và những đứa kia chẳng mảy may quan tâm đến nó. Thế là chúng phân tán thành hai nhóm. Ralph, Jack và Simon nhảy khỏi vỉa đá rồi đi dọc bờ cát, qua khỏi vũng nước. Piggy vụng về lẽo đẽo đi theo.

"Nếu Simon đi giữa thì hai đứa mình trò chuyện qua đầu nó được," Ralph nói.

Ba đứa liền rảo bước. Nghĩa là Simon thỉnh thoảng lại phải đi nhanh gấp đôi để theo kịp hai đứa kia. Lát sau Ralph dừng chân, quay lại với Piggy.

"Ơ hay!"

Jack và Simon là ra vẻ không biết gì hết, cứ tiếp tục đi.

"Mày không được theo mà."

Mắt kính của Piggy lại mờ đi – lần này do bẽ bàng.

"Mày nói với chúng nó. Sau khi tao đã bảo mày."

Mặt nó đỏ, miệng run run.

"Sau khi tao đã bảo mày rằng tao không muốn…"

"Mày đang nói về chuyện gì mới được chứ?"

"Về chuyện gọi tao nà Piggy. Tao đã bảo mày rằng tao cóc quan tâm, miễn chúng nó không gọi tao nà Piggy! Tao đã bảo mày đừng cho chúng nó biết, thế mà mày nói huỵch toẹt ra…"

Im lặng phủ lên hai đứa. Ralph nhìn Piggy với vẻ cảm thông hơn, hiểu rằng nó bị tổn thương nặng. Nó băn khoăn giữa hai cách: xin lỗi hay xúc phạm hơn nữa.

"Heo con vẫn còn hơn là đồ béo ị," cuối cùng nó nói, thẳng thừng như một thủ lĩnh chính hiệu, "nhưng dù sao tao cũng xin lỗi đã khiến mày khó chịu. Giờ hãy quay lại đi. Piggy, ghi nhớ tên chúng nó. Nhiệm vụ của mày đấy. Lát nữa gặp lại."

Nó xoay người chạy theo hai đứa kia. Còn Piggy đứng đấy, màu đỏ giận dữ nhạt dần trên đôi má. Rồi nó quay về vỉa đá.

Ba thằng kia rảo bước trên cát. Nước triều xuống bãi cát lộ ra một dải phủ đầy rong, đi vững như đi trên đường nhựa. Có một vẻ mê hoặc phủ lên toàn khung cảnh và ba đứa chúng, mấy thằng nhóc biết điều đó nên rất thích

thú. Chúng phấn khởi cười nói huyên thuyên, chẳng đứa nào chịu nghe đứa nào. Trời trong. Ralph cảm thấy cần biểu lộ tình cảm, bèn làm một màn trồng chuối rồi hạ chân xuống. Sau một lúc nô đùa, Simon rụt rè vuốt tay Ralph, rồi ba đứa lại cười.

"Ta đi thôi," chợt Jack nói, "tụi mình là những nhà thám hiểm mà."

"Tụi mình sẽ đi tới cuối hòn đảo," Ralph nói, "xem phía bên kia ra sao."

"Nếu đây là một hòn đảo…"

Trời đã xế trưa nên ảo ảnh trong không khí cũng vợi dần đi. Chúng tìm thấy đuôi hòn đảo, rõ rệt chứ không mờ ảo. Những tảng đá hình dáng vuông vức quen thuộc nằm ngổn ngang. Một khối đá to nhô ra tận phá nước. Chim biển là tổ ở trên đó.

"Cứ như miếng kem trên cái bánh màu hồng," Ralph nói.

"Bọn mình không thấy được phía bên kia góc đảo," Jack nói, "vì chẳng có góc nào cả. Chỉ có một khúc hơi cong… mà tụi bay thấy đấy, đá càng lúc càng ngổn ngang…"

Ralph đưa tay lên che mắt cho bớt chói, nhìn theo những khối đá lởm chởm lên tới tận núi. Bãi biển nơi đây gần ngọn núi hơn mọi nơi chúng từng thấy.

"Mình thử trèo lên núi từ đây xem sao," nó nói. "Tao nghĩ đó là cách dễ nhất đấy. Vì ít cây cối chằng chịt, mà lại nhiều đá hồng. Đi nào."

Ba đứa bắt đầu leo. Một sức mạnh vô hình nào đấy đã giật phăng những khối đá rồi quăng bừa bãi, mặc chúng nằm chồng lên nhau xiên vẹo, trên nhỏ, dưới to dần. Phần lớn có hình thù một tảng đá nghiêng trên một khối màu hồng, rồi một tảng khác chồng lên, lại một tảng nữa tiếp lên, thành một chồng đá chênh vênh màu hồng xuyên qua những dây leo rừng già quấn đủ kiểu vào nhau. Dưới chân những chồng đá màu hồng này có nhiều lối hẹp quanh co dẫn lên trên. Chúng có thể áp mặt vào những tảng đá rồi luồn lách giữa rừng cây theo những lối đi này.

“Lối mòn này để làm gì nhỉ?”

Jack dừng lại, quệt mồ hôi trên mặt. Ralph đứng cạnh nó, thở hổn hển.

“Cho người chăng?”

Jack lắc đầu.

“Cho thú vật.”

Ralph nhìn đăm đăm vào bóng tối giữa những tán cây. Cánh rừng khẽ lay động.

“Đi tiếp thôi.”

Khó khăn không phải bởi đường lên dốc quanh những mỏm đá mà vì đôi lúc chúng cứ phải chui qua tầng cây thấp để sang lối đi kế tiếp. Nơi đây, rễ và thân những cây leo chằng chịt khiến chúng phải luồn qua như cây kim mềm. Ngoài mặt đất nâu và các chùm sáng thỉnh thoảng lọt qua đám lá, chúng chỉ có một độ dốc làm thứ dẫn đường: cái hốc vốn chằng chịt nhánh cây leo kia có nằm cao hơn cái này không?

Dẫu sao, chúng vẫn tiến lên được.

Đứng như bị giam chặt ở chỗ có lẽ là khó đi nhất trên chặng đường, Ralph quay nhìn hai đứa kia, mắt long lanh.

“Quá phê!”

“Hết sảy!”

“Tuyệt cú mèo!”

Chẳng rõ chúng khoái chí vì chuyện gì. Cả ba đứa đều nóng ran, bẩn thỉu và mệt lử. Người Ralph trầy trụa khắp nơi. Những cây leo to bằng bắp đùi chúng, chỉ chừa những khe hở rất hẹp để có thể chui qua. Ralph thử hét lên; chúng lắng nghe những tiếng vọng lại khe khẽ.

“Đúng là chuyến thám hiểm thật sự,” Jack nói. “Tao đánh cuộc là chưa từng có ai tới đây.”

“Phải vẽ một tấm bản đồ mới được,” Ralph nói, “khốn nỗi tụi mình không có giấy.”

“Tao có thể vạch hình trên vỏ cây,” Simon nói, “rồi lấy gì đen bôi lên đó.”

Những đôi mắt long lanh lại nghiêm trang nhìn nhau trong bóng tối mờ mờ.

“Quá phê!”

“Hết sảy!”

Không có chỗ nào để trồng chuối nên lần này Ralph biểu lộ tình cảm mãnh liệt của nó bằng cách làm bộ vật Simon ngã; lát sau chúng đè lên nhau, hổn hển, sung sướng trong bóng chiều tà nhá nhem.

Khi chúng rời nhau ra, Ralph là đứa đầu tiên lên tiếng.

“Mình phải đi tiếp.”

Tảng hoa cương hồng gần nhất phía trước nằm tuốt phía sau đám dây leo và cây cối khác nên chúng có thể chạy từng bước ngắn trên lối mòn. Từ đây trổ ra quãng rừng thưa hơn nên chúng thoáng thấy được mặt biển mênh mông. Nhờ khoảng trống, nắng chiếu tới cũng nhiều hơn; nắng làm khô quần áo đẫm mồ hôi của chúng trong cái nóng ẩm của rừng già tăm tối. Cuối cùng, để lên đỉnh núi chúng chỉ phải trèo qua những tảng đá hồng, chứ không phải chui luồn trong bóng tối nữa. Ba thằng chọn lối qua những rãnh núi và vô vàn đá vụn sắc lẻm.

“Nhìn kìa! Nhìn kìa!”

Cao vọt trên nơi cuối cùng này của hòn đảo, những tảng đá vươn thẳng lên trời trông như ống khói. Tảng đá Jack tựa vào lắc lư và kêu ken két khi chúng đẩy mạnh.

"Đi nào…"

Nhưng "đi nào" ở đây không phải là đi tiếp lên đỉnh. Cái đỉnh kia hãy tạm chờ đấy, trong lúc chúng chấp nhận thách thức này. Tảng đá phải to bằng một cái ô tô con.

"Dô ta!"

Chúng nhịp nhàng đẩy tới đẩy lui.

"Dô ta!"

Chúng tăng độ dao động, tăng nữa, tăng nữa, nhích lên, đẩy mạnh vào cái điểm xa vị trí cân bằng nhất của tảng đá… nữa… nữa…

"Dô ta!"

Tảng đá lớn đứng ngập ngừng trong giây lát, như kiểu người ta tập tễnh trên một ngón chân, quyết định không quay về vị trí cũ mà nhích tới, rơi xuống, lộn nhào, lao ầm ầm trong không khí, giáng mạnh xuống tán rừng thành một lỗ sâu hoắm. Tiếng ồn vọng lên, chim chóc bay xào xạc, bềnh bồng bụi trắng hồng, cánh rừng dưới kia run bần bật như dưới bước chân giận dữ của một con quái vật. Rồi hòn đảo, im ắng trở lại.

"Quá phê!"

"Như bom ấy!"

"R… ầ… ầ… m!"

Ba đứa đứng đấy thưởng thức niềm vui thắng lợi tới cả năm phút. Cuối cùng chúng đi tiếp.

Bây giờ đường lên đỉnh dễ như không. Tới đoạn chót, Ralph dừng lại.

"Chao ôi!"

Chúng đang đứng trên rìa một lòng chảo hình tròn, hay bán nguyệt,

bên trong ngọn núi. Nơi đây mọc đầy một thứ hoa màu xanh, hẳn là loài thạch thảo; dòng thác ồ ạt trào xuống tưới sũng các tán cây bên dưới. Bầu không khí đầy kịt bươm bướm vỗ cánh, bay lên rồi lại đậu xuống không ngừng.

Phía bên kia lòng chảo là đỉnh núi vuông vức, ba đứa mau chóng tới đứng trên đấy.

Trước đó chúng đã đoán đây là một hòn đảo: nhô lên giữa những khối đá hồng với hai bên là biển, bầu không khí trong vắt như pha lê, bằng bản năng nào đó, chúng đã linh cảm rằng bốn bề nơi đây đều là biển. Nhưng chúng nghĩ hãy cứ đợi đến khi đứng trên đỉnh núi, thấy chân trời xung quanh toàn nước rồi đưa ra khẳng định thì thích hợp hơn.

Ralph quay qua hai đứa kia.

“Nơi này là của chúng ta.”

Hòn đảo hao hao hình chiếc thuyền: nơi gần phía cuối này gồ lên, còn sau chúng là bờ dốc chằng chịt cây leo và đá xuống tận bãi biển. Mặt nào cũng có đá tảng, vách đá, tán cây và dốc dựng đứng: phía mặt trước, dọc chiều con thuyền, dốc thoai thoải hơn, cây cối phủ đầy, đây đó rải rác đá hồng, rồi tới mặt rừng già phẳng lì của đảo, dày đặc màu xanh nhưng về cuối lại trổ ra một cái đuôi màu hồng. Ở đấy, nơi đuôi đảo biển dần vào trong nước, lại có một hòn đảo khác; một khối đá, gần như tách hẳn ra, sừng sững tựa pháo đài, hiên ngang quay mặt thành màu hồng về phía lũ trẻ qua khoảng xanh vời vợi.

Ba đứa quan sát hết mọi thứ rồi nhìn ra biển. Vì chúng đứng tuốt trên cao và đã xế trưa rồi nên quang cảnh không còn bị nhòe nhoẹt do ảo ảnh nữa.

“Kia là vỉa đá ngầm. Rặng san hô ngầm đấy. Tao đã thấy nhiều bức hình giống thế này.”

Vỉa đá ngầm bao lấy hơn một mặt hòn đảo, nằm song song và cách bãi biển mà giờ đây bọn trẻ nghĩ là “của chúng” khoảng một dặm. Dải san hô chuệch choạc ẩn hiện trên biển như thể có một người khổng lồ cúi xuống định dùng nước vôi sao chép hình thù hòn đảo nhưng đã bỏ dở vì thấm mệt.

Nước biển phía trong rực rỡ như lông chim công, thấy rõ cả đá tảng và rong rêu như trong bồn cá; nước phía ngoài lại xanh thẫm màu đại dương. Thủy triều đang lên, những vệt bọt dài từ vỉa đá tản đi khiến trong một thoáng chúng cảm thấy như con thuyền đang lùi dần.

Jack chỉ xuống phía dưới.

"Đó là chỗ tụi mình đáp xuống đấy."

Phía sau những vách đá là một vạt trống toang hoác giữa rừng cây, những thân cây gãy vụn và vệt máy bay kéo lê; chỉ còn sót một vạt dừa nhỏ giữa vệt sẹo kia và biển. Ở đó vỉa đá cũng nhô ra phá nước, với những hình dáng trông giống côn trùng đang đi đi lại lại.

Ralph đưa tay vẽ loằng ngoằng một đường từ chỗ đứng trơ trụi của chúng xuống sườn dốc, một con rãnh nhỏ xuyên qua những đám hoa, lòng vòng xuống tới những tảng đá ở đầu vệt sẹo.

"Đó là đường về nhanh nhất."

Mắt long lanh, miệng há ra, chúng thắng lợi rồi, chúng thưởng thức quyền lực của những kẻ làm chủ hòn đảo. Hân hoan, phấn chấn: Chúng là bạn của nhau.

"Chẳng thấy khói của ngôi làng nào, không có thuyền luôn," Ralph sáng suốt nhận xét. "Mình sẽ xem kỹ sau, nhưng tao nghĩ đảo này không có người ở."

"Mình cần thực phẩm," Jack kêu lên. "Phải săn. Tìm bắt gì đấy… cho tới khi họ cứu mình."

Simon nhìn hai đứa kia, không nói gì, chỉ gật đầu khiến mái tóc đen của nó hết phất ra sau lại hất tới trước: mặt nó đỏ rực.

Ralph nhìn xuống phía nơi không có dải đá ngầm.

"Dốc hơn nhiều," Jack nói.

Ralph khum tay như cái chén.

"Khu rừng dưới kia… núi đỡ lấy nó."

Góc núi nào cũng đầy cây cối – hoa và cây. Lúc này rừng cây lay động, rì rầm và đung đưa. Gần đấy, thảm hoa thạch thảo rung rinh và luồng gió nhẹ phả hơi mát vào mặt chúng chừng nửa phút.

Ralph dang rộng hai tay.

"Tất cả là của chúng ta."

Chúng cười, nhảy cẫng lên và la hét ngay trên núi.

"Tao đói rồi."

Nghe Simon than, hai đứa kia cũng thấy đói luôn.

"Đi thôi," Ralph nói. "Mình đã tìm ra điều cần biết rồi."

Chúng leo xuống một sườn đá, rơi người vào giữa đám hoa rồi len dưới những gốc cây. Tại đây chúng dừng chân nghỉ và tò mò ngắm nhìn những bụi cây xung quanh.

Simon lên tiếng trước tiên.

"Giống như nến. Bụi cây nến. Nụ nến."

Những bụi cây này màu xanh sẫm, thơm ngát, nhiều nụ trông như bằng sáp xanh, cụp lại trước nắng. Jack dùng dao găm cắt một nụ. Hương thơm bao trùm lấy ba đứa.

"Nụ nến."

"Nhưng đâu thắp sáng được," Ralph nói. "Trông chúng chỉ giống nến thôi."

"Nến xanh," Jack khinh khỉnh nói. "Mình đâu ăn được. Mau đi thôi."

Chúng đứng tại bờ cánh rừng rậm rạp, đang giậm mạnh đôi chân mệt

mỏi trên lối mòn, chợt nghe tiếng ồn lớn – tiếng eng éc – và tiếng móng chân gõ mạnh trên đường đi. Tiến tới nữa, tiếng eng éc càng to hơn, cuối cùng nghe như tiếng gào thảm thiết. Trong đám dây leo ken sít như tấm màn, chúng thấy một con heo sữa bị mắc kẹt đang khiếp hãi đến phát điên, không ngừng lao mình vào những sợi dây leo đàn hồi. Tiếng nó the thé rền rĩ, nghe chói tai như thể kim châm. Ba thằng lao tới, Jack lại quyết đoán rút mạnh con dao găm. Nó vung tay lên cao. Trong một thoáng nó sững lại, do dự, con heo vẫn tiếp tục kêu, không ngừng giãy giụa trong đám dây leo, còn lưỡi dao tiếp tục ánh lên nơi cổ tay xương xẩu. Thời gian chờ đợi kia thực ra chỉ đủ lâu để chúng hiểu rằng một nhát dao đâm xuống tương đương với tội ác. Thế rồi con heo giật được khỏi đám dây leo, lủi nhanh vào tầng cây thấp. Ba đứa bị bỏ lại ngẩn ra nhìn nhau và cái nơi kinh hoàng vừa xong. Mặt Jack trắng bệch dưới đám tàn nhang. Nó nhận ra mình vẫn đang giơ cao dao găm nên liền hạ tay xuống và tra dao vào vỏ. Rồi cả ba đứa cười ngượng nghịu, bắt đầu leo trở lên lối mòn.

“Vừa nãy tao phân vân không biết đâm vào đâu.” Jack nói. “Tao định chờ đúng lúc để thọc cho nó một nhát.”

“Lẽ ra mày cứ đâm bừa đi,” Ralph cáu. “Người ta vẫn bảo là đâm heo đấy thôi.”

“Phải cắt tiết cho máu nó chảy ra chứ,” Jack nói, “nếu không thịt nó đâu ăn được.”

“Thế sao mày không…?”

Chúng hiểu rất rõ tại sao Jack đã không làm thế, vì sự bại hoại đi kèm với lưỡi dao đâm xuống thọc vào thịt sống, vì máu là thứ không chịu đựng nổi.

“Tao định đâm mà,” Jack nói. Nó đi trước nên hai đứa kia không thấy được mặt nó. “Tao chỉ là tìm chỗ đâm thôi mà. Lần sau…”

Nó rút dao ra khỏi bao rồi đâm mạnh vào một thân cây. Lần tới nó sẽ không nhân từ nữa. Nó hung hăng, nhìn quanh, thách lũ kia cãi lại. Rồi cả ba lại chui ra ngoài nắng. Chúng quên bẵng chuyện kia trong lúc lo tìm trái cây và ăn ngấu nghiến trên đường đi xuống vệt sẹo, về phía vỉa đá và nơi tụ họp.

CHƯƠNG HAI

Ngọn lửa trên núi

Khi Ralph ngừng thổi tù và thì vỉa đá cũng vừa đông nghịt. Buổi họp này và buổi sáng nay có vài điểm khác biệt. Nắng xế trưa chênh chếch bên mặt kia vỉa đá, bây giờ phần lớn lũ trẻ đã cảm thấy nóng cháy da nên mới chịu mặc quần áo. Đội đồng ca, không còn là một nhóm riêng lẻ, đã cởi bỏ hết áo khoác.

Ralph ngồi trên một thân cây đổ, mặt trời bên phía trái. Bên phải nó là phần lớn ban đồng ca; bên trái là những đứa lớn chưa quen biết nhau trước khi sơ tán; trước mặt nó là lũ nhóc tì ngồi xổm trên bãi cỏ.

Chúng im lặng. Ralph nhấc cái vỏ ốc màu kem phớt hồng lên đầu gối, một làn gió nhẹ bất chợt thổi qua rải ánh nắng khắp vỉa đá. Nó không biết nên đứng lên hay cứ ngồi như vậy. Nó nhìn sang bên trái, về phía vũng nước. Thằng Piggy ngồi gần đấy nhưng không góp ý gì.

Ralph hắng giọng.

"Thế này nhé."

Đột nhiên nó thấy có thể ăn nói trôi chảy và trình bày được những điều cần nói. Nó đưa một tay lên vuốt mái tóc vàng rồi nói.

"Bọn mình đang ở trên một hòn đảo. Ba đứa tao đã lên trên đỉnh núi và thấy xung quanh toàn nước. Chúng tao không thấy nhà cửa, không hề có khói, không một dấu chân, không thuyền bè, không một ai hết. Mình hiện đang ở trên một hòn đảo hoang, không có ai khác nữa."

Jack xen vào.

"Dù sao đi nữa chúng ta vẫn cần một đạo quân… để săn. Săn heo…"

"Đúng vậy. Trên đảo này có heo."

Ba đứa có diễn tả cảm giác khi thấy con vật màu hồng sống nhăn giãy giụa trong đám cây leo.

"Tụi tao thấy…"

"Nó eng éc…"

"Nó chạy thoát…"

"Trước khi tao kịp đâm nó… nhưng… lần tới…"

Jack đâm mạnh dao găm vào một thân cây rồi vênh váo nhìn quanh.

Buổi họp lại lắng xuống.

"Tụi bay thấy đấy," Ralph nói, "mình cần thợ săn để kiếm thịt cho tụi mình. Còn chuyện khác nữa."

Nó đặt chiếc tù và lên đầu gối rồi lướt nhìn những khuôn mặt sạm nắng.

"Không có người lớn nào ở đây cả. Chúng ta sẽ phải tự lo lấy thôi."

Chúng ậm ừ rồi lại im lặng.

"Còn chuyện này nữa. Không thể để mọi người nhao nhao nói cùng một lúc được. Đứa nào muốn nói, phải giơ tay như ở trường."

Nó giơ tù và lên trước mặt, nhìn quanh miệng vỏ ốc.

"Tao sẽ đưa tù và cho đứa đó."

"Tù và là cái gì?"

"Vỏ ốc này gọi như thế. Tao sẽ đưa tù và cho đứa kế tiếp được phép nói. Nó được phép cầm trong lúc nói."

"Nhưng mà…"

“Ấy…”

“Và không ai được ngắt lời nó. Trừ tao.”

Jack đứng bật dậy.

“Mình phải có luật lệ!” nó kích động kêu lên, “Cả đống luật lệ! Rồi đứa nào vi phạm sẽ…”

“Ăn đòn!”

“Bị phạt!”

“Khổ đời nó!”

“Chết cha nó!”

Ralph cảm thấy có đứa nào đấy cầm lấy chiếc tù và đang nằm trong lòng nó. Rồi Piggy đứng ôm vỏ ốc lớn màu kem; tiếng huyên náo lặng dần. Jack, vẫn đứng, phân vân nhìn Ralph. Thằng này mỉm cười, vỗ vỗ vào thân cây, Jack liền ngồi xuống. Piggy gỡ kính ra, chớp chớp mắt nhìn hết cả đám trong lúc lau kính trên áo sơ mi.

“Tụi bay đã cản trở Ralph nói. Tụi bay không để nó nói tới chuyện quan trọng nhất.”

Nó ngừng giây lát để gây sự chú ý hơn.

“Ai biết tụi mình đang ở đâu? Hở?”

“Mấy người ở sân bay biết.”

“Người đàn ông với cái kèn trômpét đó…”

“Bố tao biết.”

Piggy đeo kính.

“Chẳng có ai biết tụi mình ở đây đâu,” Piggy nói. Nó xanh xao và thở khó nhọc. “Có thể họ biết nơi nẽ ra bọn mình tới, cũng có thể không. Nhưng họ không biết tụi mình hiện đang ở đâu, vì tụi mình không tới được nơi nẽ ra phải tới.” Nó nhìn bọn kia một lúc rồi xoay người ngồi xuống. Ralph đỡ tù và từ tay Piggy.

“Đó chính là điều tao định nói,” nó tiếp lời Piggy, “khi tất cả tụi bay, tất cả…” Nó nhìn vào những bộ mặt căng thẳng. “Máy bay bị bắn rơi rồi cháy. Không ai biết tụi mình đang ở đâu. Có thể tụi mình sẽ phải ở đây lâu.”

Yên lặng đến nỗi nghe được tiếng Piggy thở hổn hển. Nắng chếch dát vàng lên nửa vỉa đá. Những làn gió nhẹ đùa giỡn trên phá nước như lũ mèo con cắn đuôi nhau giờ đây lùa qua vỉa đá vào trong rừng. Ralph vuốt ngược mớ tóc vàng xõa trên trán.

“Có thể tụi mình sẽ phải ở đây lâu.”

Không đứa nào nói gì. Đột nhiên nó nhe răng cười.

“Nhưng đây là một hòn đảo ngon lành. Tụi tao – Jack, Simon và tao – đã leo lên núi. Tuyệt cú mèo. Có cái ăn, thức uống và …”

“Đá tảng…”

“Hoa xanh…”

Piggy, hơi thở đã phần nào bình thường, trỏ vào chiếc tù và trên tay Ralph, Jack và Simon liền im bặt. Ralph nói tiếp.

“Trong khi chờ đợi tụi mình có thể sống tưng bừng trên đảo.”

Nó khoa tay.

“Giống như trong truyện.”

Chúng liền ầm ĩ.

“Đảo giấu vàng!”[3]

“Swallows và Amazons!”[4]

“Đảo san hô!”[5]

Ralph huơ chiếc tù và.

“Đây là đảo của tụi mình. Một hòn đảo ngon lành. Mình sẽ tha hồ vui chơi, cho tới khi người lớn tới cứu.”

Jack đưa tay cầm lấy tù và.

“Có heo nữa,” nó nói. “Có đồ ăn, để tắm thì đã có con suối phía đằng kia… đủ thứ hết. Có đứa nào tìm thấy gì khác nữa không?”

Nó đưa trả tù và cho Ralph rồi ngồi xuống. Xem chừng không thấy đứa nào tìm thấy gì cả.

“Những đứa lớn chỉ để ý đến thằng nhóc khi nó vùng vằng. Một nhóm nhóc tì cứ đẩy nó tới trước mà nó không muốn. Nó bé xíu, chừng sáu tuổi, có cái bớt màu đỏ dâu kín hết một bên mặt. Giờ đây nó rụt rè đứng nghiêng nghiêng trước cái nhìn đăm đăm của cả bọn, một ngón chân thọc vào đám cỏ khô. Nó mếu máo lẩm bẩm.

Những đứa nhóc khác thì thầm với vẻ nghiêm trọng rồi đẩy nó tới trước Ralph.

“Nào,” Ralph bảo nó, ”nói đi.”

Thằng bé hốt hoảng nhìn quanh.

“Nói đi!”

Nó đưa hai tay định cầm tù và làm cả lũ cười ồ, nó vội rụt tay về rồi òa khóc.

“Đưa nó cái tù và!” Piggy kêu lên. “Cứ để nó cầm!”

Cuối cùng Ralph dỗ được thằng bé cầm tù và nhưng tiếng cười ầm ĩ át mất tiếng của nó. Piggy quỳ xuống bên thằng bé, một tay đặt lên vỏ ốc to, lắng nghe rồi thuật lại cho cả bọn.

"Nó muốn biết tụi bay định nàm gì với con vật giống như con rắn."

Ralph cười, bọn kia cười theo. Thằng nhỏ lại càng rúm người lại.

"Kể cho tụi tao nghe về thứ giống như con rắn coi nào."

"Nó bảo đó nà một con ác thú."

"Ác thú à?"

"Giống như rắn. To nắm. Nó đã trông thấy."

"Ở đâu?"

"Trong rừng!"

Do gió nhẹ thổi hoặc vì mặt trời xuống thấp mà lũ trẻ cảm thấy khá mát dưới hàng dừa, nên chúng lại không ngớt cựa quậy.

"Làm sao có ác thú, giống như rắn, trên một hòn đảo cỡ này được," Ralph ân cần giải thích. "Chỉ ở những nước to, như châu Phi hay Ấn Độ mới có thôi."

Có tiếng lẩm bẩm và những cái đầu gật gù vẻ nghiêm trọng.

"Nó bảo con ác thú đến vào núc tối."

"Vậy nó đâu thể nào trông thấy được!"

Chúng cười phá lên, reo hò.

"Tụi bay nghe chưa? Nó bảo nó thấy con vật đó trong đêm tối."

"Nó vẫn cứ khăng khăng rằng đã nhìn thấy ác thú. Ác thú đến rồi bỏ đi, rồi trở nại, muốn ăn thịt nó…"

"Nó mơ đấy."

Ralph cười, nhìn quanh, chờ được xác nhận. Những đứa lớn tán thành, nhưng vẫn có những đứa nhóc tì hoài nghi, chỉ đảm bảo bằng lý lẽ suông không đủ để chúng yên tâm.

"Nhất định nó vừa mơ phải ác mộng rồi. Do ngã lên ngã xuống trong đám cây leo đấy thôi."

Thêm nhiều cái đầu gật gù vẻ nghiêm trọng; chúng biết ác mộng quá đi chứ.

"Nó bảo nó đã thấy ác thú, giống con rắn, tối nay ác thú có trở nại không?"

"Nhưng làm gì có ác thú!"

"Nó bảo sáng nay ác thú biến thành giống như dây neo trên cây, bám vào cành. Nó hỏi tối nay ác thú có quay nại không?"

"Nhưng không thể có ác thú được!"

Lần này bặt tiếng cười, chỉ thấy nhiều vẻ mặt nghiêm trọng hơn. Ralph đưa cả hai tay lên vuốt tóc, nhìn thằng bé, vừa buồn cười vừa cáu.

Jack giật lấy tù và.

"Dĩ nhiên Ralph nói đúng. Không có rắn đâu. Nếu có mình sẽ săn và giết nó. Mình sẽ săn heo, kiếm thịt cho mọi người. Mình cũng sẽ để ý tìm rắn luôn thể…"

"Nhưng làm gì có rắn!"

"Tìm cho bảo đảm, khi mình đi săn."

Ralph bực mình, nhưng tạm chịu thua. Nó cảm thấy đang phải đối mặt với chuyện gì đấy khó hiểu nổi. Đôi mắt đang nhìn nó chăm chú kia không hề gợn chút đùa bỡn.

"Nhưng không thể có ác thú được!"

Có gì đấy lạ lẫm đang dâng lên trong lòng nó, buộc nó phải dứt khoát rõ ràng lần nữa.

"Tao bảo không có là không có!"

Tất cả im lặng.

Ralph lại cầm tù và lên, nó vui vẻ trở lại khi nghĩ tới điều sắp nói.

"Bây giờ tới việc quan trọng nhất. Tao đã suy nghĩ kỹ. Tao suy nghĩ khi tụi tao leo lên núi." Nó cười, vẻ đồng lõa, nhìn hai thằng kia. "Rồi mới đây trên bãi biển. Đây là điều tao suy nghĩ: Mình muốn vui chơi. Và mình muốn được cứu."

Tiếng nhiệt liệt tán thưởng như con sóng ập mạnh vào người khiến nó quên bẵng điều định nói. Nó lại phải nghĩ.

"Mình muốn được cứu, dĩ nhiên mình sẽ được cứu thôi."

Nhiều tiếng rì rầm. Lời khẳng định khơi khơi này chẳng có gì chứng minh cả, nhưng chứa đựng uy quyền mới có của Ralph, đã đem đến cho chúng ánh sáng và hân hoan. Nó phải huơ tù và nhắc nhở chúng lắng nghe điều nó nói.

"Bố tao phục vụ trong Hải quân. Ông bảo không còn đảo nào mà người ta chưa biết. Ông bảo Nữ hoàng có một căn phòng lớn đầy bản đồ vẽ mọi hòn đảo trên thế giới. Như thế, ắt Nữ hoàng phải biết về hòn đảo này."

Chúng lại hào hứng bàn tán, thấy phấn khởi hơn.

"Sớm hay muộn cũng sẽ có tàu ghé vào đây. Thậm chí có thể là tàu của bố tao. Thành ra bay thấy đấy, sớm muộn gì thì mình cũng sẽ được cứu thôi."

Nó ngừng lại sau lời khẳng định này. Lời nó nói đã đưa được hết thảy bọn chúng tới chốn an toàn. Sẵn mến mộ nó, giờ đây chúng khâm phục nó.

Chúng liền vỗ tay và vỉa đá vang dậy tiếng hoan hô. Ralph đỏ ửng mặt, nhìn sang bên cạnh thấy Piggy công khai tỏ vẻ ngưỡng mộ, ngó qua bên kia thấy Jack đang mỉm cười cho thấy rằng nó cũng biết vỗ tay tán thưởng.

Ralph huơ tù và.

"Im lặng! Chờ chút nào! Nghe đây!"

Nó nói tiếp trong sự im lặng. Vinh quang đã nâng bổng nó lên.

"Còn chuyện này nữa. Mình có thể giúp để người ta dễ tìm thấy bọn mình. Một con tàu chạy gần đảo có thể không biết có tụi mình. Thành ra mình phải tạo ra khói trên đỉnh núi. Mình phải đốt lửa."

"Lửa! Phải đốt lửa!"

Tức thì một nửa đám bật dậy. Jack hét lớn, nó quên rằng phải có tù và mới được phép nói.

"Đi! Theo tao!"

Bãi dừa ầm ĩ tiếng nói và tiếng chân rầm rập. Ralph cũng bật dậy, gào lên đòi chúng im lặng, nhưng chẳng có đứa nào nghe. Đột nhiên chúng ùa vào bên trong đảo, theo chân Jack. Ngay cả bọn nhóc tì cũng đi theo, ra sức luồn lách qua cây lá và những cành gãy. Ralph bị bỏ rơi lại với chiếc tù và trên tay. Ngoài Piggy, không còn đứa nào khác.

Piggy đã thở bình thường trở lại.

"Như con nít!" nó khinh mạn nói. "Hành động như một nũ con nít!"

Ralph băn khoăn nhìn nó rồi đặt tù và lên thân cây.

"Tao đánh cuộc nà đã đến giờ uống trà[6] rồi," Piggy nói. "Chúng nghĩ sẽ nàm được gì trên núi vào giờ này chứ?"

Nó vuốt ve vỏ ốc với vẻ kính cẩn, rồi chợt dừng tay, ngước nhìn lên.

"Ralph! Ê! Đi đâu vậy?"

Ralph vừa mới trèo qua những thân cây gãy đổ ngay đầu vệt sẹo. Xa xa phía trước có tiếng cành cây gãy và tiếng cười.

Piggy chán nản nhìn nó.

"Như một nũ con nít…"

Nó thở dài, cúi xuống thắt dây giày. Tiếng láo nháo của lũ nhóc chạy lên núi nghe yếu dần. Rồi với vẻ mặt thống khổ của một ông bố cố không tụt hậu so với lũ con bồng bột vô ý thức, nó chụp lấy tù và, quay vào rừng, rẽ lối vượt qua vệt sẹo.

Phía bên kia đỉnh núi có một khoảng rừng. Một lần nữa Ralph lại thấy chính mình làm cử chỉ khum tay như cái chén.

"Dưới đấy mình muốn bao nhiêu củi cũng có."

Jack gật và trề môi dưới. Khoảng rừng ở dưới bọn chúng chừng ba chục mét, bên sườn núi dốc, như mọc lên chỉ để làm củi. Nhờ khí hậu nóng ẩm nên cây cối thả sức đâm chồi nhưng vì quá ít đất chúng không cao hết sức được mà sớm đổ và mục rữa. Cây leo quấn lấy chúng, rồi chồi non tìm chỗ nhú lên.

Jack quay qua ban đồng ca đang đứng sẵn sàng, mũi nhung đen gắn huy hiệu đội lệch qua một bên như mũ nồi.

"Mình dựng một đống củi. Nào!"

Chúng tìm được con đường mòn dễ xuống dưới đó nhất rồi ra sức kéo giật những cây chết. Lũ nhóc tì đã lên tới đỉnh núi cũng lần mò xuống. Đứa nào cũng bận tíu tít, trừ Piggy. Phần lớn cây cối mục ruỗng sẵn, nên khi bị kéo liền gãy vụn như mưa, toàn mối mọt, chỉ đáng vứt đi. Nhưng cũng lôi ra được vài cây nguyên vẹn. Cặp song sinh, Sam và Eric là những đứa đầu tiên vớ được một súc gỗ như thế, nhưng chúng phải bó tay chờ Ralph, Jack, Simon, Roger và Maurice tìm được chỗ nắm. Rồi chúng nhích từng bước, đưa cây gỗ hình thù quái dị lên đỉnh núi, quăng chỏng chơ ở đó. Mỗi nhóm góp vào đấy phần của mình, dù nhiều dù ít, nên đống củi cứ lớn dần. Lúc

quay xuống, Ralph thấy có một mình nó với Jack bên một cành cây, hai đứa nhìn nhau cười, cùng chia gánh nặng. Một lần nữa, trong làn gió nhẹ mơn man, trong ánh nắng xiên xiên trên ngọn núi cao, trong tiếng hò hét bàng bạc sự quyến rũ, bàng bạc ánh sáng vô hình của tình bằng hữu, của phiêu lưu và toại nguyện.

“Xem chừng quá nặng.”

Jack cười đáp.

“Với hai đứa mình thì nhằm nhò gì.”

Chúng chung vai mang súc gỗ, loạng choạng những bước cuối cùng lên đỉnh núi. Chúng cùng hô “Một! Hai! Ba!” rồi quăng súc gỗ lên đống củi to. Đoạn chúng lùi ra, mỉm cười hài lòng, hoan hỉ vì thắng lợi khiến Ralph làm một màn trồng cây chuối ngay tức thì. Dưới kia, lũ trẻ vẫn cặm cụi kiếm củi, tuy đã có mấy đứa nhóc tì chán việc, bỏ đi tìm trái cây trong khu rừng mới này. Cặp song sinh, thật thông minh không ngờ, mang lên núi cả ôm lá khô, ném bên đống củi. Khi cảm thấy đã đủ rồi, chúng không trở xuống nhặt thêm củi nữa mà lần lượt đứng lên đỉnh núi, giữa đống đá màu hồng lổn nhổn. Giờ đây chúng đã lại thở đều và ráo mồ hôi.

Ralph và Jack nhìn nhau trong lúc đám kia đứng nghỉ xung quanh. Cả hai đứa chợt thầm xấu hổ mà không biết phải thú nhận thế nào.

Ralph nói trước, mặt đỏ bừng.

“Mày…”

Nó hắng giọng nói tiếp.

“Mày châm lửa nhé?”

Thật là một tình huống dở khóc dở mếu. Jack cũng đỏ mặt luôn. Nó liền nói bừa.

“Người ta chà hai cái que. Người ta chà…”

Nó nhìn Ralph. Thằng này liền bật ra lời thú nhận rằng nó hoàn toàn

thiếu khả năng.

“Đứa nào có diêm không?”

“Người ta làm một cây cung rồi xoay mũi tên[7],” Roger nói. Nó chà sát hai bàn tay vào nhau, làm điệu bộ. “Roẹt… roẹt…”

Một làn gió thoảng qua. Cùng lúc, Piggy lên tới nơi, vận quần soóc và áo sơ mi. Nó đang thận trọng ì ạch bước ra khỏi cánh rừng, tay ôm tù và, nắng chiếu lấp lánh trên mắt kính.

Ralph lớn tiếng gọi nó.

“Piggy! Mày có diêm không?”

Những đứa kia cũng kêu theo, vang vọng núi. Piggy lắc đầu, tiến lại đống củi.

“Trời đất ơi! Tụi bay nàm một đống to gớm, nhỉ?”

Chợt Jack chỉ vào Piggy.

“Kính của nó… dùng làm kính hội tụ[8]!”

Piggy bị vây quanh, không kịp lùi lại.

“Này… để tao đi chứ!” Nó kinh hoàng hét lên khi bị Jack giật mất mắt kính. “Coi chừng! Trả nại tao đây! Tao hầu như chẳng trông thấy gì hết! Vỡ tù và mất!”

Ralph hích nó sang một bên rồi quỳ xuống bên đống củi.

“Tránh ra, đừng che ánh sáng!”

Chúng lớn tiếng la hét, xô đẩy nhau. Ralph cầm kính xích tới xích lui, nâng lên hạ xuống, cho tới khi thấy một hình ảnh trắng loang loáng của mặt trời đang lặn hiện lên một khúc củi mục. Gần như lập tức một làn khói mỏng bốc lên làm nó bật ho. Jack cũng quỳ xuống, khe khẽ thổi, làn khói tạt

qua một bên, dày thêm, và một ngọn lửa nhỏ xíu hiện ra. Ngọn lửa, mới đầu không thấy được trong nắng chói, liếm quanh một cành con, phừng lên, đậm màu hơn, bắt sang một cành lớn khiến nó nổ lốp bốp. Lửa bốc cao hơn nữa và lũ trẻ bật lên reo hò.

“Kính của tao!” Piggy gào. “Trả kính cho tao!”

Ralph bước ra khỏi đống củi rồi đặt kính vào đôi bàn tay đang rờ rẫm của Piggy. Tiếng gào trở thành tiếng lẩm bẩm.

“Tao chỉ thấy được mờ mờ thôi. Đến bàn tay tao cũng không trông rõ…”

Lũ trẻ nhảy nhót. Củi quá mục, bây giờ thành khô nỏ như mồi dẫn lửa nên cả những cành to cũng hết lòng quy hàng ngọn lửa màu vàng. Nó bốc lên cao, thành chòm râu lửa khổng lồ dài cả sáu mét. Quanh đó vài mét, lửa hắt nóng chịu không nổi, còn gió như một dòng sông đầy tàn lửa. Những thân cây cháy vụn thành bột trắng.

Ralph la lên.

“Thêm củi! Tất cả tụi bay kiếm thêm củi đi!”

Chúng liền tán loạn ào vào khu rừng bên trên, chạy đua với ngọn lửa, vì mạng sống của chúng. Giữ cho ngọn lửa bốc lên rõ rệt trên núi là mục tiêu tối hậu lúc này, không đứa nào nghĩ ngợi xa xôi hơn. Ngay cả những đứa bé nhất, nếu không bị trái cây lôi kéo, cũng ôm về những khúc củi nhỏ, ném vào đống lửa. Không khí lay động mạnh hơn, thành làn gió nhẹ, tách biệt rõ rệt chỗ khuất gió với chỗ có gió. Một phía mát, phía kia lửa vươn cánh tay hung dữ mang hơi nóng đến cháy sém tóc trong nháy mắt. Có những đứa được làn gió chiều mơn man khuôn mặt đẫm mồ hôi, dừng tay để tận hưởng mát mẻ liền nhận ra rằng chúng đã kiệt sức. Chúng ngồi phịch trong bóng râm giữa những tảng đá rải rác. Chòm râu lửa nhanh chóng co lại, rồi đống củi ụp xuống, nghe mềm mại tiếng đổ của tro, rồi tàn lửa bắn lên cao ngang một thân cây lớn, nghiêng ngả theo hướng gió. Lũ trẻ nằm dài, thở hổn hển như chó.

Ralph ngẩng đầu khỏi đôi cẳng tay.

"Chẳng nên trò trống gì."

Roger nhổ vào đám tro nóng, nghe xèo xèo.

"Mày nói sao?"

"Không có khói. Chỉ toàn lửa."

Piggy ngồi giữa hai tảng đá với chiếc tù và trên đầu gối.

"Mình đốt nửa cũng như không," nó nói, "chẳng được quái gì. Dù cố mấy mình cũng không giữ nổi một ngọn nửa như thế này."

"Mày cố cho béo ị thì có," Jack khinh khỉnh nói. "Mày chỉ ngồi nói phét."

"Mình dùng kính của nó," Simon nói, đưa cẳng tay lên quẹt ngang cái má đen nhẻm. "Nó đóng góp bằng cách đó."

"Tao cầm tù và," Piggy phẫn nộ nói. "Mày phải để tao nói!"

"Tù và đếch là cái thá gì trên đỉnh núi này," Jack đáp, "im mồm đi."

"Tao cầm tù và trong tay."

"Chất cành tươi vào," Maurice nói. "Đó là cách tốt nhất để có khói."

"Tao có tù và…"

Jack quay phắt lại.

"Câm mồm!"

Piggy tiu nghỉu. Ralph lấy tù và trong tay nó rồi nhìn quanh lũ trẻ.

"Mình cần một nhóm chuyên lo giữ lửa. Bất cứ lúc nào cũng có thể có tàu bè đi lại ngoài kia," nó huơ tay về phía đường chân trời căng như sợi dây thép, "nếu thấy tín hiệu của mình, họ sẽ tới cứu. Còn chuyện nữa. Mình phải có thêm luật lệ. Ở đâu có tù và là ở đó có hội họp. Trên này cũng như

dưới kia.”

Chúng tán thành. Piggy há mồm định nói, thấy Jack liếc nhìn liền ngậm miệng. Jack đưa tay cầm tù và, đứng lên, nâng niu cái vỏ ốc mảnh dẻ ấy trong đôi bàn tay nám đen.

“Tao đồng ý với Ralph. Mình cần luật lệ và phải tuân thủ. Dẫu sao mình đâu phải đồ mọi rợ. Mình là người Anh. Mà người Anh thì nhất thế giới. Thành ra mình phải làm ăn nghiêm chỉnh.”

Nó quay qua Ralph.

“Ralph này! Tao sẽ chia ban đồng ca… nghĩa là chia đám thợ săn của tao… thành nhiều nhóm, và tụi tao sẽ đảm đương việc giữ cho ngọn lửa không tắt…”

Lũ trẻ vỗ tay hoan hô quyết định hào phóng này. Jack toét miệng cười với chúng rồi huơ tù và ra hiệu im lặng.

“Bây giờ mình cứ để cho lửa tắt. Đằng nào cũng chẳng có ai thấy được khói vào ban tối, đúng không? Còn mình muốn đốt lại lúc nào mà chẳng được. Bọn giọng nam cao, tụi bay lo giữ lửa tuần này, còn bọn giọng kim lo tuần tới…”

Cả lũ gật gù đồng tình.

“Tụi tao còn cử người lo canh chừng nữa. Nếu thấy tàu bè ngoài kia…” chúng đưa mắt nhìn theo cánh tay xương xẩu của nó “…tụi tao sẽ chất cành tươi lên. Lúc ấy sẽ có nhiều khói.”

Chúng căng mắt về phía chân trời xanh thẳm, như thể một bóng tàu nhỏ bé nào đấy có thể hiện ra bất cứ lúc nào.

Mặt trời nơi phía Tây, như một giọt vàng nóng bỏng, đang mỗi lúc một xích lại gần hơn ngưỡng cửa thế gian. Đột nhiên chúng hiểu rằng chiều đến nghĩa là không còn ánh sáng và hơi ấm.

Roger cầm tù và, rầu rĩ nhìn quanh.

“Nãy giờ tao nhìn ra biển. Chẳng thấy dấu vết con tàu nào. Có thể mình chẳng bao giờ được cứu.”

Chúng ồ lên rồi lại im thin thít. Ralph lấy lại tù và.

“Hồi nãy tao bảo rằng mình sẽ được cứu thoát vào lúc nào đấy. Mình phải chờ, có thế thôi.”

Cáu tiết, Piggy mạnh dạn cầm lấy tù và.

“Thì tao đã nói thế rồi. Tao đã nói trong mấy nần tụi mình họp và đủ thứ chuyện, mà bay cứ toàn gào ‘câm mồm’…”

Nó nghẹn ngào cao giọng buộc lỗi. Bọn kia nhao nhao hò hét hòng át tiếng nó.

“Bay nói muốn một ngọn nửa nhỏ, rồi bay tới đây, chất cả một đống như đụn cỏ. Nếu tao nên tiếng,” Piggy gào lên trước sự thật cay đắng, “bay bảo tao câm miệng, nhưng nếu thằng Jack hay Maurice hoặc Simon nói…”

Nó ngừng lại giữa sự nhốn nháo, đứng lên nhìn xuống sau lưng chúng, phía vách núi rậm rạp, chỗ chúng vừa mót nhặt củi. Rồi nó cười thật quái dị khiến chúng im bặt, sửng sốt nhìn vào đôi mắt kính lóe sáng của nó. Chúng dõi theo mắt nó, tìm căn nguyên tiếng cười nhạo báng kia.

“Bay có ngọn nửa nhỏ rồi đấy.”

Khói đang bốc lên đây đó giữa đám dây leo quấn quanh những thân cây chết khô. Chúng thấy một ngọn lửa tóe lên ở gốc một bụi cây, rồi khói đặc dần. Những ngọn lửa nhỏ loang loáng trên một thân cây, luồn qua đám lá và bụi cây, tẽ ra rồi phừng lên. Lửa liếm một thân cây rồi leo lên thoăn thoắt như con sóc. Làn khói dâng cao, lọt qua tầng lá, lọt ra ngoài. Con sóc lửa, theo đôi cánh gió bám vào thân cây khác, thiêu đốt từ trên xuống. Lửa, bám khư khư bên dưới bức màn lá xanh thẫm và khói, bắt đầu gặm nhấm rừng. Từng mảng to khói đen và vàng không ngớt cuộn ra biển. Thấy những ngọn lửa lan đi không gì cưỡng nổi, lũ trẻ rộ lên reo hò phấn khích. Ngọn lửa, tựa một sinh vật hoang dã, trườn sát đất như một loài báo tới một hàng cây non giống như bạch dương xõa tóc trên tảng đá hồng. Lửa liếm vào thân cây đầu tiên, cành lá tức thì bốc cháy ngùn ngụt. Tim lửa vọt qua khoảng cách giữa

các cây, nhún nhảy sáng rực dọc hàng cây. Lũ trẻ nhảy cỡn lên thích thú, phía dưới chúng là một phần tư dặm vuông rừng đang quằn quại trong lửa khói. Muôn âm thanh của lửa hợp thành tiếng trống dồn, như muốn lung lay ngọn núi.

"Bay có ngọn nửa nhỏ rồi đấy."

Ralph hoảng hốt thấy lũ trẻ trở nên lặng lẽ vì chúng chớm kinh hoàng trước sức mạnh khốc liệt đang bùng ra phía dưới kia. Vì thế và vì chính nó cũng sợ hãi nên nó nổi khùng.

"Câm mồm!"

"Tao cầm tù và," Piggy ấm ức đáp. "Tao có quyền nói."

Chúng đưa mắt nhìn nó, không mấy quan hoài tới vật nó đang cầm trên tay mà vểnh tai nghe tiếng trống dồn của lửa. Piggy ôm chặt tù và, bồn chồn nhìn xuống hỏa ngục.

"Phải để nó cháy hết thôi. Củi của tụi mình đấy."

Nó liếm môi.

"Mình chẳng nàm gì cản được. Phải cẩn thận hơn thôi. Tao sợ rằng…"

Đang nhìn đám lửa, Jack quay phắt lại.

"Mày lúc nào cũng sợ. Mẹ, đồ béo ị."

"Tao cầm tù và," Piggy lạnh lùng nói. Nó quay qua Ralph, "Tao có tù và, đúng không, Ralph?"

Ralph miễn cưỡng rời mắt khỏi khung cảnh huy hoàng mà đáng sợ kia.

"Cái gì thế?"

"Cái tù và. Tao được quyền nói."

Cặp song sinh cười khúc khích.

“Mình muốn có khói…”

“Xem này…”

Một màn khói dài hàng dặm kéo từ đảo ra biển. Trừ Piggy, cả đám khúc khích rồi cười phá lên.

Piggy mất bình tĩnh.

“Tao có tù và! Bay hãy nghe đây này! Việc đầu tiên chúng ta phải nàm nà dựng nều dưới bãi biển. Ở đó tối đến nạnh chứ chẳng phải đùa. Nhưng Ralph chỉ mới vừa nói đến ‘nửa’ nà bay niền hò hét chạy nên núi này ngay. Như một nũ con nít!”

Bây giờ chúng lắng nghe nó la lối.

“Nàm sao bay mong được cứu thoát, nếu việc cần nàm trước nại không chịu nàm đến nơi đến chốn?”

Nó gỡ kính ra rồi định đặt tù và xuống, nhưng thấy hầu hết những đứa lớn muốn chồm tới chộp, nó liền đổi ý. Nó kẹp tù và dưới nách rồi tựa lưng vào một tảng đá.

“Rồi bay tới đây, bay đốt một đống nửa thật to để vui chơi chứ chẳng được việc gì. Rồi bay đốt đảo. Nếu cả hòn đảo cháy rụi thì tụi mình có còn cười được nữa không? Mình sẽ phải ăn trái cây sấy khô, ăn thịt heo nướng. Có phải chuyện đùa đâu! Bay cử Ralph nàm sếp, mà bay không cho nó thì giờ để suy nghĩ. Rồi nó mới vừa nói gì đấy nà bay chạy ào đi, như, như…”

Nó ngừng lại lấy hơi, còn lửa vẫn ầm ầm đe dọa.

“Chưa hết đâu. Còn nũ nhỏ. Bọn nhóc tì ấy. Đã có đứa nào trông nom chúng chưa? Ai biết chúng có bao nhiêu đứa?”

Ralph đột nhiên tiến tới một bước.

“Tao bảo mày rồi mà. Tao đã bảo mày làm một danh sách tên mà!”

“Sao tao nàm nổi,” Piggy tức giận hét, “một mình tao? Chúng đợi được hai phút rồi nhảy ào xuống biển, chạy vào rừng, chạy nung tung. Nàm sao tao biết được đứa nào với đứa nào?”

Ralph liếm đôi môi nhợt nhạt.

“Vậy là mày không biết tụi mình có bao nhiêu đứa?”

“Nàm sao tao biết được, khi bọn nhóc cứ chạy nung tung như sâu bọ? Khi ba đứa bay trở về, mày vừa nói đốt nửa, chúng niền chạy mất tiêu, tao đâu có dịp nào…”

“Thôi đủ rồi!” Ralph gắt rồi giật lại chiếc tù và. “Không làm được là không làm được.”

“… rồi bay nên đây, giật kính của tao…”

Jack quát Piggy.

“Câm miệng đi!”

“… rồi nũ nhóc tì nang thang dưới chỗ cháy kia. Nàm sao mày biết chúng không còn dưới đó nữa?”

Piggy đứng lên, chỉ vào lửa khói. Chúng lẩm bẩm rồi im bặt. Có gì đấy khác lạ đang xảy đến với Piggy, vì nó hổn hển.

“Thằng nhóc đó…,” nó khó nhọc thở, “thằng có cái bớt trên mặt ấy, tao không thấy nó. Nó đâu rồi?”

Lũ trẻ im phăng phắc.

“Cái thằng nói về rắn ấy. Hồi nãy nó ở dưới kia.”

Một cái cây nổ lốp bốp trong lửa như bom. Một chùm dây leo hiện ra trong chốc lát, quằn quại rồi lại thõng xuống. Mấy đứa nhóc rú lên.

"Rắn! Rắn! Rắn kìa!"

Chúng không để ý rằng ở hướng Tây vầng dương chỉ còn cách mặt biển vài ba phân. Lửa từ dưới kia hắt ánh đỏ lên mặt chúng. Piggy ngồi sụp xuống một tảng đá, bíu lấy bằng cả hai tay.

"Thằng nhóc có vết bớt trên mặt… giờ… ở… đâu? Tao nói cho bay biết rằng tao không thấy nó."

Bọn trẻ sợ hãi nhìn nhau, nghi hoặc.

"Bây giờ nó ở đâu?"

Ralph lí nhí trả lời, như xấu hổ.

"Có thể nó quay lại chỗ, chỗ…"

Bên dưới, phía sườn núi rậm rạp kia, tiếng trống dồn vẫn tiếp tục.

CHƯƠNG BA

Những chiếc lều trên bãi biển

Jack quỳ và chống hai tay. Nó cúi gập người như kẻ chạy đua nước rút, mũi chỉ cách mặt đất ẩm vài phân. Những thân cây và dây leo bám chằng chịt xung quanh mất hút trong màu lục âm u phía trên nó gần chục mét. Xung quanh nó toàn là tầng cây thấp. Dấu hiệu cho thấy đây là lối mòn thú vật chạy qua thật rất mù mờ: một cành cây gãy và một dấu tạm gọi là nửa móng chân con vật. Nó cúi sát hơn nữa, nhìn chòng chọc vào những dấu vết kia như muốn ép chúng phải cung khai. Nó khó nhọc bò như con chó khoảng năm mét rồi dừng lại. Nơi đây dây leo từ một mấu cây tua xuống quấn thành vòng. Mặt dưới nhẵn bóng; đúng là khi lũ heo chui qua vòng này, bộ lông xù xì của chúng đã cọ vào đấy.

Jack rụt đầu khỏi điểm manh mối này vài phân, rồi đăm đăm nhìn vào tầng cây thấp tranh tối tranh sáng. Mái tóc hung đỏ của nó, dài đáng kể từ khi đến đảo, giờ đã nhạt hơn. Lưng nó trần trụi lấm chấm đầy tàn nhang màu thẫm và rộp vì nắng. Tay phải nó kéo lê một cây gậy vót nhọn dài khoảng mét rưỡi. Nó chỉ mặc độc một cái quần soóc tơi tả, thắt lưng là dây nịt dao găm. Nó nhắm mắt, ngẩng đầu, cánh mũi phập phồng chậm rãi hít luồng khí ấm, đánh hơi. Cả cánh rừng lẫn nó đều lặng như tờ.

Cuối cùng nó thở ra một làn hơi dài và mở mắt. Mắt nó xanh nhạt, trông thô lố và như điên dại mỗi lúc chán nản thế này. Nó đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc rồi rà soát kỹ cánh rừng im ắng. Rồi nó kín đáo luồn lách tới trước, hết chỗ này đến chỗ khác.

Sự im ắng của rừng già còn ngột ngạt hơn cả hơi nóng hầm hập, mà giờ này không có nổi một tiếng côn trùng nỉ non. Chỉ khi Jack xua đuổi một con chim sặc sỡ khỏi cái ổ tạm bợ bằng cành con thì sự im lặng mới bị phá vỡ và mới nghe âm vang the thé như vọng từ đáy vực sau biết bao năm. Nghe tiếng chim kêu, Jack giật thót người, nín thở. Trong giây phút ngắn ngủi ấy nó hết là thợ săn, mà như một con vật bị truy đuổi, lẩn trốn như khỉ trong ngóc ngách cây rừng. Nhưng rồi cái vệt heo chạy kia, nỗi chán chường kia lại thúc bách nó và nó lại háo hức mò tìm trên nền đất. Tới một thân cây

to màu xám, hoa màu nhờn nhợt nó dừng lại, nhắm nghiền mắt, hít sâu luồng khí ấm. Lần này nó thở gấp gáp, thậm chí mặt hơi tái, lát sau mới lại bình thường. Nó thụp xuống, ngồi như một cái bóng co ro dưới gốc cây âm u, cúi nhìn mặt đất bị cúi đạp dưới chân.

Phân con vật còn nóng giữa vùng đất bị bới tung. Những bãi phân màu ô liu, láng bóng, bốc hơi một chút. Jack ngẩng đầu, ngó đăm đăm vào đám dây leo dày đặc chắn lối. Rồi nó nâng cao ngọn lao, trườn tới trước. Sau đám dây leo là lối heo chạy, đủ rộng và phẳng phiu để gọi là đường mòn, mặt đất rắn câng do lũ vật thường qua lại. Khi đứng thẳng người lên, Jack nghe tiếng vật gì đó đang chạy trên đấy. Nó vung tay phải ra sau rồi dốc toàn lực phóng ngọn lao. Từ con đường heo chạy vang lên tiếng chân nhanh và mạnh của loài có móng, như tiếng song loan[9], khêu gợi, chọc tức – hứa hẹn sẽ có thịt. Nó vọt ra khỏi tầng cây thấp, chụp lấy cây lao. Tiếng chân heo lộp cộp dần xa.

Jack đứng đó, mồ hôi nhễ nhại, lem luốc đất nâu với bao thăng trầm của cả một ngày mò mẫm đi săn. Nó chửi đổng, rời khỏi con đường mòn, luồn lách đi cho tới lúc cánh rừng mở ra và những thân cây trần trụi xưa nay vẫn chống đỡ mái rừng màu thẫm nhường chỗ cho những cây dừa xám nhạt, tán lá xòe tựa lông chim. Phía sau đó là mặt biển loang loáng. Nó nghe có tiếng nói. Ralph đang đứng cạnh một hình thù kỳ dị dựng bằng thân và lá dừa, chỉ chực đổ ụp – một túp lều thô sơ nhìn ra phá nước. Nó không nghe thấy khi Jack lên tiếng hỏi.

“Có nước không?”

Từ đống lá dừa rối rắm Ralph ngẩng đầu lên, cau mày. Nó thấy Jack nhưng không nhận ra.

“Tao hỏi bay có nước không? Tao khát.”

Lúc ấy Ralph mới rời mắt khỏi cái lều, giật mình nhận ra Jack.

“À, mày. Nước hả? Chỗ cái cây ấy. Chắc còn một ít.”

Jack cầm một trong những vỏ dừa đầy ắp nước lạnh đặt trong bóng mát, uống ừng ực. Nước đổ lên cằm, gáy và ngực nó. Uống xong, nó thở phì

phò.

“Tao khát quá.”

Từ trong lều vọng ra tiếng Simon.

“Cao lên một tí.”

Ralph quay lại với chiếc lều, nâng cao một cành còn nguyên lá.

Đám cành lá kia buột khỏi nhau, đổ ụp. Simon thò đầu qua lỗ hổng, vẻ ân hận.

“Xin lỗi.”

Ralph ngán ngẩm nhìn cây lá ngổn ngang.

“Chắc chẳng bao giờ xong nổi.”

Nó ngồi thụp xuống dưới chân Jack. Simon vẫn đứng đó, ngó qua cái lỗ hổng ở túp lều. Ralph thanh minh.

“Tụi tao làm mấy ngày rồi đấy. Mà xem kìa!”

Hai chiếc lều đã dựng xong, nhưng xiên vẹo. Còn cái này hỏng bét.

“Mà chúng nó toàn chạy nhởn. Mày còn nhớ buổi họp chứ gì? Làm ăn vậy thì xong lều thế nào được?”

“Nhưng tao với đám thợ săn của tao.”

“Trừ đám thợ săn. Còn bọn nhóc tì…”

Nó vung tay, tìm chữ để diễn tả.

“Tụi này thật vô phương. Những đứa lớn cũng chẳng khá gì hơn. Mày thấy chưa? Tao làm cả ngày với thằng Simon. Chẳng có đứa nào khác nữa. Chúng còn lo đi tắm, ăn với chơi.”

Simon thận trọng thò đầu ra.

“Mày là sếp. Mày phải giao việc cho tụi nó chứ.”

Ralph nằm dài, nhìn lên những cây dừa và khung trời cao.

“Họp miết. Mình có thích họp không? Ngày nào cũng họp, mỗi ngày hai lần. Chỉ toàn nói miệng.” Nó tì lên một khuỷu tay. “Tao đánh cuộc nếu bây giờ tao thổi tù và thì tụi nó sẽ đến ngay. Rồi tụi mình sẽ rất nghiêm trang, mày hiểu chứ, sẽ có đứa bảo mình phải làm ra máy bay phản lực hay tầu ngầm hoặc cái ti vi. Họp xong, chúng làm ăn vớ vẩn chừng năm phút rồi chuồn mất tiêu hoặc bỏ đi săn.”

Jack đỏ mặt.

“Mình muốn có thịt mà.”

“Phải, nhưng cho đến giờ mình chưa được miếng nào cả. Mà mình cần lều. Với lại, đám thợ săn của mày đã về được mấy giờ rồi đấy. Chúng đang bơi kìa.”

“Còn tao lo lùng tiếp,” Jack nó. “Tao bảo chúng nó về trước. Còn tao phải tiếp tục. Tao…”

Nó cố diễn tả tâm trạng choáng ngợp: lùng cho ra và giết con vật.

“Tao đi tiếp. Tao nghĩ…”

Mắt nó long sòng sọc.

“Tao nghĩ tao sẽ giết được.”

“Nhưng mày chưa giết được.”

“Tao nghĩ tao sẽ giết được.”

Đôi chút bực dọc tiềm ẩn trong giọng nói run run của Ralph.

“Nhưng mày chưa giết được gì hết.”

“Mày đâu muốn giúp dựng lều, phải không nào?” Nếu không chứa ẩn ý thì lời mời mọc này của Ralph sẽ chỉ như chiếu lệ thôi.

“Mình muốn có thịt mà.”

“Nhưng mình đếch có.”

Sự xung khắc bộc lộ rõ rệt.

“Tao sẽ kiếm được thôi! Lần tới! Tao cần cái ngạnh cho mũi lao này! Tụi tao lao trúng một con heo, nhưng cái lao lại rơi ra. Nếu tụi tao làm được ngạnh…”

“Mình cần lều.”

Đột nhiên Jack hét lên, giận dữ.

“Mày buộc tội…”

“Tao chỉ nói là tụi tao đã làm việc rất vất vả. Thế thôi.”

Hai đứa mặt đỏ bừng, nhìn nhau khó chịu. Ralph quay nằm sấp, nghịch với đám cỏ.

“Nếu trời mưa như khi mình tới đây thì mình cần có lều. Còn nữa: mình cần lều vì…”

Nó khựng lại một lúc. Hai đứa chúng dẹp bỏ giận dữ qua bên. Rồi nó nói tiếp với đề tài khác, vô hại hơn.

“Mày nhận thấy rồi, chứ gì?”

Jack đặt ngọn lao xuống rồi ngồi xổm.

“Nhận thấy gì mới được chứ?”

“Chuyện chúng nó sợ đó.”

Ralph lăn qua một bên, nhìn khuôn mặt lem luốc, man rợ của Jack.

"Tao nghĩ lung tung thôi. Chúng nó nằm mơ. Mình có thể nghe thấy chúng nó nói mớ. Mày có thức giấc trong đêm không?"

Jack lắc đầu.

"Chúng nói và la hét trong mơ. Bọn nhóc ấy. Cả mấy đứa lớn nữa. Như thể…"

"Như thể đảo này có cái gì không ổn."

Sửng sốt vì bị xen vào, chúng ngẩng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Simon.

"Như thể," Simon nói, "ác thú hay rắn gì đấy có thật. Bay nhớ chứ?"

Hai thằng lớn ngập ngừng khi nghe cái tên gọi đáng ngượng kia. Không được nhắc tới từ rắn, không thể được.

"Như thể đảo này có cái gì không ổn," Ralph chậm rãi nói. "Đúng thế."

Jack ngồi dậy, duỗi chân.

"Bọn nó bị mát dây."

"Lũ điên. Mày có nhớ lúc tụi mình đi khảo sát không?"

Chúng nhìn nhau cười, nhớ lại ngày đầu thú vị. Ralph nói tiếp.

"Vì thế mình cần lều, như một thứ…"

"Nhà."

"Đúng vậy."

Jack rụt chân lại, ôm đầu gối, nhíu mày cố nói cho sáng tỏ.

"Tuy nhiên… trong rừng. Tao muốn nói là khi ta săn bắn… không phải hái trái cây, dĩ nhiên rồi, nhưng khi chỉ có một mình…"

Nó ngừng lại, băn khoăn không rõ Ralph có cho là nó nói nghiêm chỉnh không.

"Nói tiếp đi."

"Khi đi săn, đôi khi ta cảm thấy như thể chính mình…" Nó chợt đỏ mặt.

"Chẳng có gì, dĩ nhiên. Chỉ cảm thấy thế thôi. Nhưng có thể ta cảm thấy không phải ta đi săn, mà… bị săn; như có cái gì đó trong rừng sâu bám miết theo ta."

Chúng lại im lặng: Simon tập trung, còn Ralph hoài nghi và hơi bực bội. Nó ngồi dậy, xoa một bên vai với bàn tay lem luốc.

"Tao không rõ."

Jack đứng bật dậy, nói nhanh.

"Đó chính là điều ta có thể cảm thấy trong rừng. Dĩ nhiên chỉ là ấn tượng. Có điều… có điều…"

Nó rảo vài bước ra bãi biển, rồi quay lại.

"Có điều tao hiểu chúng cảm thấy như thế nào. Rõ chứ? Chỉ có thế thôi."

"Cách hay nhất mình cần là làm sao để được cứu thoát."

Jack ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ cứu thoát nghĩa là gì.

"Cứu ư? Phải, dĩ nhiên rồi! Tuy nhiên, trước hết, tao muốn tóm được một con heo…" Nó chụp ngọn lao, thọc vào nền đất. Mắt nó lại đục ngầu nét điên dại. Ralph nhìn nó, vẻ trách móc, qua mớ tóc vàng rối.

"Miễn là đám thợ săn tụi bay nhớ giữ lửa."

“Mày lại nói ba cái chuyện lửa nữa rồi!”

Hai đứa lững thững đi xuống bãi biển, tới mép nước chúng quay nhìn lên ngọn núi màu hồng. Làn khói vạch một đường trắng như vôi trên bầu trời xanh thẫm, lượn lên cao rồi tan đi. Ralph nhíu mày.

“Không biết người ta có thể trông thấy nó bao xa.”

“Hàng dặm.”

“Mình tạo ra không đủ khói.”

Như biết có chúng nhìn, cột khói liền dày đặc thêm phía dưới, cuộn thành màu kem theo dải khói mỏng manh kia.

“Chúng chất cành tươi lên đấy,” Ralph lẩm bẩm. “Tao đoán thế!” Rồi nó nheo mắt quay nhìn phía chân trời.

“Tao thấy rồi!”

Jack hét toáng lên khiến Ralph nhảy nhổm.

“Cái gì? Đâu? Tàu hả?”

Nhưng Jack chỉ vào những đường dốc kéo từ trên núi xuống mặt đảo bằng phẳng.

“Phải rồi! Chúng nằm trên đó, nhất định thế, khi trời quá nóng…”

Ralph chưng hửng nhìn nét mặt say mê của Jack.

“…chúng lên trên đó. Lên chỗ có bóng mát, nằm suốt lúc trời nóng, giống như lũ bò ở quê nhà thôi…”

“Tao tưởng mày trông thấy một con tàu chứ!”

“Mình có thể rón rén bò lên, vẽ mày vẽ mặt để chúng không nhận ra; mình có thể vây chúng lại, rồi…”

Ralph cáu đến mất cả bình tĩnh.

“Tao đang nói về khói! Mày không muốn được cứu à? Mày chỉ toàn nói chuyện heo với lợn!”

“Nhưng mình cần thịt mà!”

“Còn tao quần quật suốt ngày, không ai giúp, ngoài Simon; rồi mày về mà chẳng thèm ngó ngàng gì đến mấy cái lều!”

“Tao cũng làm việc chứ bộ…”

“Nhưng mày thích!” Ralph hét. “Mày thích săn! Trong khi tao…”

Chúng nhìn nhau chòng chọc trên bãi biển sáng loáng, sửng sốt vì đã nổi nóng. Ralph quay đi trước tiên, ra vẻ quan tâm đến một đám nhóc tì đang đùa nghịch trên bãi cát. Bọn thợ săn la hét trong vũng tắm bên kia vỉa đá. Ở cuối vỉa đá, Piggy đang nằm dài cúi nhìn mặt nước lấp lánh.

“Tụi nó chẳng giúp gì bao nhiêu.”

Nó định giải thích rằng con người ta không bao giờ hoàn toàn giống như ta tưởng.

“Được thằng Simon. Nó có giúp.” Nó chỉ vào mấy cái lều.

“Còn bọn kia chạy đi hết. Nó làm nhiều không kém gì tao. Chỉ có điều…”

“Simon lúc nào cũng có mặt.”

Ralph quay trở lại chỗ những cái lều. Jack đi bên cạnh.

“Tao giúp mày một tí,” Jack lẩm bẩm, “trước khi tao đi tắm.”

“Thôi, khỏi.”

Nhưng khi tới lều, chúng không thấy Simon đâu. Ralph thò đầu vào

lều rồi quay ra nhìn Jack.

“Nó lỉnh mất rồi.”

“Nó chán nên bỏ đi tắm đấy,” Jack nói.

Ralph nhíu mày.

“Thằng này lạ lùng lắm, hơi lập dị.”

Jack gật đầu, cố tỏ ra đồng tình về mọi chuyện. Rồi như ngầm thỏa thuận với nhau, chúng cũng rời lều, đi tới vũng tắm.

“Sau khi tao tắm và ăn chút gì đấy,” Jack nói, “tao sẽ qua phía bên kia núi xem có tìm ra dấu vết gì chăng. Mày đi không?”

“Nhưng mặt trời sắp lặn rồi!”

“Tao nghĩ còn thì giờ mà…”

Cùng bước đi, nhưng chúng khác hẳn nhau về kinh nghiệm lẫn cảm nghĩ, không thể cảm thông với nhau được – như hai lục địa.

“Phải chi tao tóm được một con heo!”

“Lát nữa tao sẽ về tiếp tục lo dựng lều.”

Chúng nhìn nhau, giằng co giữa mến và ghét. Nước ấm mặn trong vũng tắm, những tiếng la hét, trò hắt nước chọc ghẹo nhau, tiếng cười đùa không đủ để chúng gần lại nhau.

Hóa ra Simon không có mặt ở vũng tắm như chúng tưởng.

Khi hai đứa đi xuống bãi rồi ngoái nhìn ngọn núi thì nó lẽo đẽo theo sau vài mét rồi đứng lại. Nó nhíu mày nhìn một đống cát trên bãi biển mà đứa nào đấy đang thử đắp một ngôi nhà nhỏ hay một cái lều. Rồi nó quay lại, bước vào rừng, có vẻ như sẵn chủ đích. Simon nhỏ người, gầy gò, cằm hếch, mắt sáng đến nỗi Ralph cho rằng nó là một thằng rất nhộn và ranh mãnh. Mái tóc đen thô dài xõa xuống che gần kín vầng trán to và thấp. Nó mặt một

manh quần soóc, chân trần như chân thằng Jack. Nó vốn đã không trắng trẻo gì, giờ đây đen nhẻm vì nắng, loang loáng mồ hôi.

Nó leo lên vệt sẹo kia, vượt qua tảng đá lớn Ralph đã leo vào buổi sáng đầu tiên, rồi ngoặt vào giữa đám cây bên phải. Nó đi với bước chân quen thuộc qua những khu cây trái, nơi đứa nào làm biếng nhất cũng dễ dàng tìm được thứ để ăn, dẫu không thịnh soạn. Trên cây có cả hoa lẫn quả, khắp nơi thơm nức mùi trái chín. Cả triệu con ong vo ve hút mật. Lũ nhóc tì chạy theo bắt kịp nó ở đây. Chúng liến láu, la hét chẳng ai hiểu gì, kéo nó tới những cái cây. Rồi trong tiếng ong vo ve dưới ánh nắng xế trưa, Simon tìm cho chúng những quả chúng không với tới, hái những quả ngon lành nhất tuốt trên đám lá, đưa xuống những bàn tay chìa ra không dứt. Thỏa mãn được chúng rồi, nó ngừng lại nhìn quanh. Hai tay chúng ôm đầy quả chín, nhìn nó một cách khó hiểu.

Simon quay đi, cứ theo vệt đường mòn, tới đâu cũng được. Lát sau nó đã ở giữa rừng sâu. Thật không ngờ có những cây cao đầy hoa màu nhạt tới tận mái rừng xanh thẫm, nơi sự sống ồn ào tiếp diễn. Không khí nơi đây cũng thẫm lại, dây leo lòng thong trông như thừng chằng néo cột buồm của những con tàu bị đắm. Dấu chân nó in trên mặt đất mềm và những dây leo run rẩy suốt từ trên xuống dưới khi bị nó chạm phải.

Cuối cùng nó tới một chỗ nhiều nắng. Nơi đây, vì không phải bò đi xa tìm ánh sáng nên đám dây leo quấn thành một tấm thảm lớn che một mặt khoảnh rừng thưa; sát mặt đất toàn là đá nên chỉ những thứ cây nhỏ và dương xỉ mới mọc nổi. Xung quanh là những bụi cây thẫm màu, như bức tường thơm ngát, tạo thành một thứ chậu chứa hơi nóng và ánh sáng. Nơi góc kia, một cây lớn bị đổ, nghiêng ngả vào những cây còn vững, dây leo đỏ vàng sặc sỡ đã bò tới tận ngọn của nó.

Simon dừng lại nghỉ. Nó ngoái cổ nhìn quanh thật nhanh, giống như Jack đã làm trên những con đường mòn, để biết chắc chỉ có một mình nó thôi. Nó có động thái như lén lút trong một khoảnh khắc. Rồi nó khom người, chậm chạp bò qua tấm thảm kia. Đám dây leo và bụi cây sít đến nỗi gạt sạch mồ hôi của nó rồi mới khép kín lại phía sau. Nó đã an toàn vào được bên trong một hốc nhỏ, có lá cây che chắn trước khoảnh rừng thưa. Nó ngồi xổm, rẽ đám lá nhìn ra ngoài trảng rừng. Mọi vật đều bất động trừ đôi bướm sặc sỡ quấn lấy nhau bay lượn trong làn khí nóng. Nó nín thở dỏng tai nghe ngóng những âm thanh từ hòn đảo. Chiều đang ập tới. Tiếng hót của

những con chim màu sắc rực rỡ, tiếng đàn ong vo ve, ngay cả tiếng bầy hải âu quang quác khi quay về tổ giữa những tảng đá vuông vức đã nhỏ dần. Tiếng biển sâu ì ầm vỗ lên dải san hô ngầm cách xa hàng dặm nghe yếu ớt hơn tiếng thì thầm của máu.

Simon khép tấm màn lá. Những lằn nắng màu mật ong xuống thấp dần, cắt ngang những bụi cây, trườn qua những nụ hoa như nến màu lục, lên tới tận mái rừng, rồi bóng tối đậm dần dưới những thân cây. Những sắc màu hoang dại lụi theo nắng tàn, trời bớt nóng và ngột ngạt. Những nụ hoa nến rung rinh. Những cánh hoa màu lục hé mở và những tim hoa trắng mịn màng nhú ra đón khí trời lồng lộng.

Giờ đây nắng đã rời hẳn khoảng rừng thưa, biến khỏi bầu trời. Bóng đêm ập xuống, phủ kín không gian giữa cây rừng, khiến chúng mờ mịt và lạ lùng như đáy biển sâu. Những nụ hoa nến nở bung và những tim hoa trắng lung linh dưới những ánh sao đầu tiên đang rọi xuống. Mùi hương của chúng ngào ngạt không trung và tỏa khắp đảo.

CHƯƠNG BỐN

Mặt vẽ vằn vện và tóc dài

Nhịp điệu đầu tiên chúng làm quen được là thời gian trôi chậm chạp từ hừng đông đến hoàng hôn, rồi thoắt một cái tối ngay. Chúng hân hoan chào đón ban ngày với vầng dương sáng rực, biển dập dồn, khí trời trong mát, tha hồ chơi đùa; cuộc sống thật đầy đủ khiến chúng không cần và quên cả hy vọng. Gần trưa, nắng gần như thẳng đứng, những màu sắc đậm đà của buổi sáng chuyển sang màu ngọc trai và trắng sữa, hơi nóng – như được mặt trời treo trên cao truyền sức nặng - ập xuống khiến chúng phải chúi đầu né tránh, chạy vào nằm, thậm chí ngủ trong bóng râm.

Nhiều chuyện lạ lùng xảy ra vào giữa trưa. Mặt biển loang loáng dâng cao, tẽ thành những hình thù quái dị; dải san hô và dăm ba cây dừa cằn cỗi vẫn bám trên chỗ cao bỗng như trôi lên trời, bềnh bồng, rồi bị giật tung ra, lướt như những giọt nước mưa trên sợi dây thép, hoặc nhân lên gấp bội như đứng trước một dãy gương lạ kỳ. Đôi khi đất liền hiện ra mờ mờ ở những nơi không hề có đất, rồi vỡ tung như bong bóng nước ngay khi chúng đang nhìn. Piggy gọi một cách uyên bác hết thảy những hiện tượng này là "ảo ảnh"; và bởi vì không đứa nào bơi qua được làn nước có cá mập đang ngoác miệng chờ để tới dải đá ngầm nên chúng dần quen với những điều bí ẩn này, không để ý tới nữa, y như chúng thờ ơ trước những vì sao lấp lánh tuyệt vời. Giữa trưa, những ảo ảnh kia hòa vào bầu trời, lúc ấy vầng dương nhìn xuống chòng chọc như một con mắt giận dữ. Rồi lúc gần xế trưa, khi mặt trời dần xuống, bớt ảo ảnh, chân trời lại phẳng lì, xanh căng. Lúc đó trời tương đối mát, nhưng rất mau tối. Khi mặt trời lặn hẳn, bóng tối phủ lên đảo như một tấm khăn. Dưới bầu trời sao, chỉ lát sau đã đầy tiếng trằn trọc trong những túp lều.

Tuy nhiên, do quen lối làm việc, chơi đùa, ăn uống suốt ngày ở Bắc Âu nên chúng khó hòa nhịp hoàn toàn với thời khắc ở đây. Mới đầu thằng nhóc Percival chui vào lều nằm lì luôn hai ngày, lảm nhảm, nghêu ngao hát và khóc lóc. Bọn chúng cười, nghĩ thằng này dở hơi. Từ đấy nó yếu đi, mắt đỏ kè, gầy rạc, ít chơi đùa mà chỉ hay nhè.

Chúng gọi chung tụi nhỏ là “lũ nhóc tì”. Từ Ralph trở xuống có đủ mọi lứa; tuy có một nhóm nhỡ nhỡ khó xác định rõ rệt như bọn Simon, Roger và Maurice nhưng việc phân biệt bọn lớn và bọn nhóc tì chẳng khó khăn gì mấy. Bọn nhóc rành rành, những đứa chừng sáu tuổi, có lối sống đặc biệt, đồng thời mê say của riêng chúng. Chúng ăn hầu như suốt ngày, hễ với được trái cây là hái ngay, chẳng cần biết xanh hay chín, ngon hay dở. Thành ra bây giờ chúng đã quen với chuyện đau bụng và mọi thứ bệnh đi chảy mãn tính. Chúng khiếp hãi bóng đêm nên túm tụm nhau cho đỡ sợ. Ngoài chuyện ăn và ngủ ra, chúng thừa thì giờ cho những trò chơi vặt vãnh vô tội vạ trên bãi cát trắng bên làn nước trong. Chúng không khóc đòi mẹ nhiều như ta tưởng; da chúng nâu sạm và cáu bẩn. Nghe tiếng tù và gọi họp chúng thảy đều có mặt; một phần do người thổi tù và là Ralph, mà theo chúng thì nó đủ trưởng thành để làm nhịp cầu với thế giới người lớn đầy uy quyền, phần khác vì chúng thích trò vui ở các buổi họp. Chứ chúng đâu quan tâm gì đến bọn lớn, vì chúng có một cuộc sống tập thể sôi nổi mang cảm xúc riêng.

Chúng đắp những ngôi thành cát trên bờ dòng sông con. Những ngôi thành này cao chừng ba chục phân, gắn vỏ sò, hoa héo và những viên đá xinh xinh. Quanh thành là một khu liên hợp có bảng chỉ đường, đường xá, tường, đường xe lửa, nhưng phải nhìn sát mặt cát mới thấy được ý nghĩa. Bọn nhóc chơi đùa ở đấy, dẫu chúng không sung sướng thì ít nhất cũng dồn hết tâm trí. Thường thì ba đứa cùng chơi một trò.

Lúc này đây có ba đứa đang chơi ở đấy. Thằng Henry lớn nhất. Nó có họ hàng xa với thằng bé mặt có vết bớt màu dâu mà không đứa nào còn trông thấy nữa sau buổi chiều có đám cháy lớn kia, nhưng vẫn còn quá nhỏ để hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nếu có ai bảo rằng thằng bé kia đã đáp máy bay về nhà rồi thì hẳn nó sẽ tin ngay chứ không khóc lóc ầm ĩ hay nghi ngờ gì.

Henry là một thứ sếp trong buổi xế trưa này, vì hai đứa kia, Percival và Johnny, nhỏ nhất đảo. Tóc và da thằng Percival có màu lông chuột mà có lẽ ngay cả mẹ nó cũng không ưa nổi. Còn thằng Johnny thì trông vóc khỏe mạnh, tóc vàng, tính tình hung hăng, lúc này chịu nghe lời chỉ vì ham vui. Ba đứa đang thân ái quỳ chơi trên cát.

Roger và Maurice từ trong rừng đi ra. Chúng hết phiên canh lửa nên kéo nhau xuống đây, định bơi lội. Roger đi đầu, nó thẳng bước qua những ngôi thành cát, đạp đổ hết, giẫm nát hoa, đá tung tóe những hòn cuội được mấy đứa nhóc chọn lựa. Maurice theo sau, cười và phá thêm. Ba thằng nhóc

ngừng chơi, ngước nhìn lên. Những dấu hiệu đặc biệt mà chúng thích còn nguyên vẹn nên chúng không phản đối gì. Riêng Percival bật lên mếu máo vì cát văng đầy mắt nên thằng Maurice chạy vội đi. Trước đây lâu rồi nó từng bị ăn đòn vì đã hắt cát vào mắt một đứa nhỏ hơn. Bây giờ, tuy ở đây không có ông bố bà mẹ nào để xáng cho nó một bạt tai nổ đom đóm mắt, Maurice vẫn thấy bứt rứt vì đã làm chuyện sai quấy. Nó loay hoay tìm cách biện hộ trong thâm tâm. Nó lẩm bẩm gì đấy đến chuyện bơi lội rồi chạy ù đi.

Thằng Roger đứng lại nhìn lũ nhóc. Nó không đen hơn ngày đầu mấy, nhưng mớ tóc đen bù xù dài tận gáy và xõa xuống trán có vẻ hợp với khuôn mặt cau có đã biến nó từ một đứa lãnh đạm khó gần gũi trước kia thành một kẻ gớm guốc. Percival nín khóc, tiếp tục chơi, vì nước mắt đã làm trôi sạch cát. Thằng Johnny nhìn nó với đôi mắt màu men xanh, rồi té cát lên như mưa, tức thì Percival lại òa lên.

Chơi chán, Henry bỏ đi dọc bãi biển. Thằng Roger bám theo, nép dưới hàng dừa, làm như tình cờ lững thững đi cùng hướng. Henry đi cách hàng dừa và bóng râm một quãng, vì nó quá nhỏ nên chưa biết cần phải tránh nắng. Nó đi xuống dưới, chơi sát bờ nước. Nước Thái Bình Dương đang dâng nhanh, cứ sau vài giây mặt phá nước tương đối lặng lại tiến vào thêm chừng hai đốt ngón tay. Làn nước của biển mới xô vào này mang theo nhiều sinh vật li ti trong veo dò dẫm trên cát nóng và khô. Chúng thám thính vùng đất mới với những giác quan li ti. Biết đâu lần này có thức ăn, dù lần mò mẫm trước chúng không tìm thấy: phân chim, hoặc côn trùng, mọi mảnh vụn vương vãi của đời sống trên đất liền. Lũ sinh vật trong veo này bò lên, như hàng vạn răng cưa li ti, bới tìm thức ăn trên bãi biển.

Thằng Henry say mê nhìn. Nó nhặt một chiếc que con mòn và bợt trắng vì sóng biển trôi giạt lên bãi, thọc lung tung, thử điều khiển những sinh vật dọn rác này di chuyển theo ý nó. Nó đào những rãnh nhỏ, đợi ngập nước thủy triều rồi tìm cách hướng đám sinh vật ấy vào đấy. Nó say sưa và vô cùng sung sướng khi cảm thấy điều khiển được sinh vật. Nó nói với chúng, thúc ép chúng, ra lệnh cho chúng. Nước triều lên khiến nó bước lùi lại, vết chân nó biến thành những cái vịnh giam hãm đám sinh vật kia, cho nó ảo tưởng rằng nó tài giỏi. Nó ngồi xổm sát mé nước, cúi nhìn, một lọn tóc xõa lên trán và mắt; nắng xế trưa bắn xuống những mũi tên vô hình.

Roger cũng chờ đợi. Mới đầu nó núp sau một thân dừa lớn, nhưng rồi bước hẳn ra ngoài vì thằng Henry bận mê mải với những sinh vật trong veo.

Nó nhìn dọc bãi cát. Thằng Percival đã khóc lóc bỏ đi, còn thằng Johnny được tự hào làm chủ những tòa thành. Nó ngồi đấy, nghêu ngao hát và ném cát vào một thằng Percival vô hình. Roger nhìn thấy vỉa đá phía sau thằng Johnny, nơi tóe lên loang loáng nơi Ralph, Simon, Piggy và Maurice đang ngụp lặn trong vũng tắm. Nó cố vểnh tai nhưng chỉ nghe loáng thoáng tiếng của bọn chúng.

Một làn gió nhẹ chợt lay động những tán dừa khiến những tàu lá đung đưa xào xạc. Phía trên đầu Roger chừng gần hai chục mét, một chùm dừa, như những quả bóng bầu dục đầy xơ, đứt cuống nối nhau rơi xuống đất ầm ầm nhưng không trúng nó. Roger chẳng nghĩ gì đến chuyện vừa thoát nạn, mà đảo mắt từ những quả dừa tới Henry rồi trở lại.

Lớp đất ngay dưới những gốc dừa là bãi bồi, đời này qua đời nọ, những cây dừa đã làm lỏng những viên đá xưa kia vốn nằm trên bãi cát khác. Roger cúi nhặt một hòn đá ném Henry – nó cố ý ném hụt. Viên đá, dấu hiệu của thời kì mông muội, rơi xuống nước, bên phải Henry khoảng năm mét. Roger lại nhặt một nắm đá, ném tiếp, nhưng không dám ném quanh Henry chừng sáu mét đường kính. Trên đảo này, những điều cấm kỵ ở quê nhà vẫn sâu đậm, dẫu không lộ rõ. Thằng bé đang ngồi xổm kia được cha mẹ, nhà trường, cảnh sát và luật lệ che chở. Một nền văn minh đã bị tàn phá và không biết gì hết về sự hiện hữu của Roger đã níu lấy nó.

Henry ngạc nhiên nghe tiếng rơi lõm bõm xuống nước. Nó quên khuấy đám sinh vật trong veo câm lặng, chú mục như chó săn nhìn vào tâm của những vòng sóng nước đang loang rộng. Những viên đá rơi xuống phía này phía nọ khiến Henry không ngớt ngoái nhìn, nhưng đều không kịp thấy viên đá bay vút trên không. Cuối cùng nó cũng thấy được một viên, bèn cười hăng hắc đưa mắt tìm thằng bạn đang trêu chọc nó. Nhưng Roger đã vọt nhanh lại sau thân dừa, tựa vào đấy, thở gấp,mắt chớp lia lịa. Rồi Henry thấy chán những viên đá kia bèn bỏ đi.

"Roger!"

Jack đang đứng dưới một gốc cây cách chừng mươi mét. Khi Roger mở mắt ra nhìn Jack, một cái bóng sẫm hơn bò dưới lớp da ngăm đen của nó, còn Jack không thấy gì cả. Nó nôn nóng vẫy, nên Roger liền đi tới.

Cuối con sông có một vũng nước, một cái hồ nhỏ xíu do cát chặn lại,

đầy lục bình trắng và cói hình cây kim. Có Sam với Eric đang đợi ở đây, cả Bill nữa. Jack quỳ trong bóng râm bên hồ, lật ra hai tấm lá to nó cầm theo. Một lá đựng đất sét trắng, lá kia đựng đất sét đỏ. Cạnh đó là một khúc than củi mang từ đống lửa trên núi xuống.

Vừa làm Jack vừa giải thích cho Roger.

"Chúng không ngửi ra tao. Nhưng chúng trông thấy tao, tao nghĩ thế, như một vật gì đó màu hồng dưới những gốc cây."

Nó tô đất sét lên mặt.

"Ước gì tao có được chút màu lục!"

Nó quay khuôn mặt đã tô hết một nửa nhìn Roger đang ngơ ngác, vẻ không hiểu.

"Để đi săn. Như trong chiến tranh vậy. Vẽ ngụy trang, mày biết mà. Để vật này trông giống vật gì khác…"

Nó vặn vẹo người, gấp gáp giải thích.

"… giống lũ bướm đêm trên thân cây ấy mà."

Roger hiểu ra, gật gù ngẫm nghĩ. Hai thằng sinh đôi xích lại gần Jack, rụt rè phản đối chuyện gì đấy. Jack xua chúng đi.

"Câm mồm!"

Nó tô mẩu than lên mặt, xen kẽ giữa những vệt đỏ và trắng.

"Không. Hai đứa bay đi theo tao."

Nó nhìn bóng mình trong vũng nước, thấy không thích, liền cúi xuống vốc nước ấm đầy hai bàn tay gột đi những vệt tèm lem trên mặt. Những đốm tàn nhang và lông mày màu cát lại hiện ra.

Roger gượng cười.

“Trông đâu có xấu.”

Jack vẽ lại. Nó bôi trắng một bên má và một hốc mắt, nửa mặt kia bôi đỏ rồi vạch một vệt than đen từ tai phải xuống hàm bên trái. Nó tìm hình mình trong hồ nước, hơi thở của nó làm xao động mặt gương.

“Sam – Eric. Tìm cho tao một sọ dừa. Không có nước.”

Nó quỳ xuống, đưa giữ gáo nước. Một vệt nắng tròn chiếu lên mặt nó và đáy nước sáng lên. Nó kinh ngạc nhìn vào cái bóng không phải của nó nữa mà của kẻ nào đó xa lạ và đáng sợ. Nó hắt nước đi, nhảy dựng lên cười khoái trí. Bên hồ, những đứa kia nhìn chòng chọc thân hình gân guốc mang mặt nạ của nó và khiếp hãi. Nó liền nhảy múa và tiếng cười của nó nghe gầm gừ và khát máu. Nó nhảy phóc tới thằng Bill. Mặt nạ là thứ gì đấy hoàn toàn tách biệt để Jack nấp phía sau, thoát mọi ngượng ngập lẫn e dè. Khuôn mặt đỏ, trắng và đen kia vọt lên không, phóng tới thằng Bill. Bill cười phá lên, đột nhiên nó câm bặt rồi bỏ chạy qua những bụi cây, vấp lên vấp xuống.

Jack phóng lên hai đứa sinh đôi.

“Những đứa còn lại làm thành một hàng. Nhanh!”

“Nhưng mà…”

“… tụi tao…”

“Nhanh! Tao sẽ bò lên rồi phập…”

Chiếc mặt nạ đã buộc chúng phải nghe lời.

Ralph leo ra khỏi vũng tắm, đi ngược lên bãi, ngồi dưới những bóng dừa. Nó vuốt ngược mái tóc vàng xõa xuống lông mày. Simon đang đập chân bơi, còn Maurice tập nhảy chúc đầu xuống nước. Piggy đi lang thang, nhặt bừa đây đó thứ gì đấy rồi lại bỏ. Những cái vũng vây quanh là đá tảng vẫn lôi cuốn nó giờ đây ngập nước thủy triều, khiến nó mất hứng, đành chờ đến khi triều xuống. Đột nhiên thấy Ralph dưới gốc dừa, nó liền tò mò tới ngồi bên cạnh.

Piggy mặc chiếc quần soóc tả tơi, thân hình béo núc của nó nâu vàng,

đôi mắt kính vẫn ánh lên khi nhìn vật nào đấy. Nó là đứa duy nhất trên đảo có tóc chừng như không hề dài thêm. Đầu đứa nào cũng bù xù, riêng tóc Piggy vẫn nằm thành sợi trên đầu, như thể nó hói bẩm sinh và mái tóc thưa thớt kia sẽ sớm rụng đi như lộc non trên sừng nai tơ.

"Tao đang nghĩ về một cái đồng hồ," nó nói "Mình có thể nàm một cái đồng hồ mặt trời. Mình cắm một cây que[10] trên cát, thế nà…"

Diễn tả điều này bằng toán học sẽ rất mất công, nên nó chỉ tả qua loa.

"Và một chiếc máy bay, một máy truyền hình," Ralph bực mình nói, "cả một máy hơi nước."

Piggy lắc đầu.

"Cho những thứ ấy mình cần nhiều kim noại," nó nói, "mà mình đâu có kim noại. Nhưng mình có que."

Ralph quay lại, vô tình bật cười. Piggy đúng là thứ của nợ. Thân hình mập ú của nó. Bệnh *xiễn* của nó, những ý nghĩ tỉnh bơ của nó thật chán phèo, nhưng chọc ghẹo nó – dù không cố ý – thì thật vui.

Piggy thấy thế tưởng nhầm rằng đó là sự thân thiện. Những đứa lớn đều đã dần dà cho rằng thằng Piggy không hợp với bọn chúng, không chỉ vì khẩu âm của nó, điều này chẳng quan trọng mấy, nhưng vì nó mập ú, vì bệnh *xiễn,* vì nó đeo kính, và vì nó kiêng việc tay chân. Giờ đây thấy điều nó nói ra khiến Ralph bật cười, nó liền mừng rơn, chộp ngay cơ hội.

"Mình có cả đống que. Tụi mình có thể nàm cho mỗi đứa một cái đồng hồ mặt trời. Mình sẽ biết giờ giấc."

"Bổ ích gớm nhỉ?"

"Mày bảo phải nàm gì mà. Để mình được cứu khỏi đây."

"Thôi, im miệng đi."

Nó đứng vọt dậy, quay lại vũng tắm, đúng lúc Maurice phóng xuống

trông thật thảm hại. Ralph mừng vì có chuyện khác để đổi đề tài. Khi Maurice trồi lên, nó hét lớn.

"Ê ê vỡ bụng! Ê ê vỡ bụng!"

Maurice mỉm cười nhìn Ralph nhẹ trườn xuống nước. Trong bọn chúng, Ralph là đứa thoải mái nhất với cuộc sống ở đây; nhưng hôm nay, nó khó chịu khi phải nghe cái từ "cứu" vô dụng, vớ vẩn. Làn nước sâu màu lục và nắng vàng óng lung linh không an ủi được nó. Thay vì ngồi nghịch nước, nó lặn đều nhịp bên dưới thằng Simon rồi leo lên phía bên kia vũng tắm, nằm ướt nhẹp như con hải cẩu. Piggy, luôn luôn cục mịch, đứng lên bước lại cạnh Ralph. Thằng này làm như không thấy, nằm quay sấp. Ảo ảnh đã tan hết. Nó rầu rĩ đưa mắt nhìn chân trời xanh căng như lằn chỉ.

Khoảnh khắc sau nó nhảy dựng lên, hét lớn.

"Khói! Khói!"

Simon ngồi bật dậy giữa vũng tắm, bị nước ập đầy miệng. Maurice đang đứng, định phóng xuống liền xoay người, vọt tới vỉa đá, nhưng lại ngoặt quay qua bãi cỏ dưới hàng dừa. Ở đây nó mặc vào cái quần soóc tơi tả, sẵn sàng cho mọi chuyện.

Ralph một tay giữ ngược mái tóc, tay kia nắm chặt. Simon leo ra khỏi vũng tắm. Piggy lau kính lên quần soóc, hấp háy trông ra biển. Maurice xỏ cả hai chân vào một ống quần soóc. Trong cả đám chỉ có Ralph vẫn đứng yên.

"Tao không thấy khói," Piggy ngờ vực nói. "Ralph ơi, tao không thấy khói – khói ở chỗ nào?"

Ralph không đáp. Giờ đây hai bàn tay nó siết chặt trên trán để mái tóc vàng khỏi xõa xuống mắt. Nó nghiêng tới trước. Muối trắng bám đầy trên mình nó.

"Ralph… con tàu đâu?"

Simon đứng bên cạnh, hết nhìn Ralph lại ngó chân trời. Quần của Maurice rách xoạc một cái, nó quẳng luôn tại đó, chạy tới bìa rừng rồi trở lại.

Khói như một cái nút nhỏ nơi chân trời, đang chầm chậm cuộn lên. Bên dưới là một chấm con, có lẽ là ống khói. Mặt Ralph nhợt nhạt khi nó lẩm bẩm, như cho chính nó nghe.

“Họ phải trông thấy khói của bọn mình.”

Lúc này Piggy đã nhìn được đúng hướng.

“Tao chẳng thấy gì mấy.”

Nó quay lại, đăm đăm nhìn lên núi. Ralph tiếp tục hau háu nhìn con tàu. Mặt nó đã có thần sắc. Simon đứng im lặng bên cạnh nó.

“Tao biết mắt tao nhìn không được rõ,” Piggy nói, “nhưng tụi mình có khói không chứ?”

Ralph nhấp nha nhấp nhổm, mắt vẫn đăm đăm nhìn con tàu.

“Khói trên núi.”

Maurice chạy tới, đăm đăm nhìn ra biển. Cả hai thằng Simon và Piggy đều nhìn lên núi. Piggy nheo mắt, còn Simon hét lên như chính nó bị thương.

“Ralph! Ralph!”

Tiếng kêu thất thanh khiến Ralph quay lại.

“Nói cho tao biết đi,” giọng Piggy lo lắng, “có tín hiệu gì không?”

Ralph quay nhìn làn khói đang tan dần nơi chân trời rồi ngó lên núi.

“Ralph ơi, tao năn nỉ mà! Có dấu hiệu gì không?”

Simon rụt rè đưa tay định chạm vào Ralph, nhưng Ralph đã vọt qua đầu cạn của vũng tắm làm nước văng tung tóe, xuyên bãi cát trắng nóng, chạy dưới hàng dừa. Lát sau nó phải đánh vật với tầng cây thấp đang phủ kín dần vệt sẹo. Simon chạy theo sau, rồi tới Maurice. Piggy gào lên.

"Ralph! Nói đi mà… Ralph!"

Rồi nó cũng phóng đi, nhưng chưa qua khỏi bãi dừa đã vấp phải cái quần thằng Maurice quẳng ở đó. Sau lưng bốn đứa, khói tàu chầm chậm trôi dọc chân trời, còn trên bãi biển, thằng Henry và Johnny đang ném cát vào Percival khiến thằng nhỏ lại lặng lẽ khóc. Nhưng cả ba đứa hoàn toàn chẳng biết gì về sự cố chấn động kia.

Tới cuối vệt sẹo, Ralph thở hồng hộc chửi đổng. Nó đã liều mạng phóng giữa những dây leo xù xì khiến máu chảy ròng ròng trên tấm thân trần. Nó dừng lại chỗ núi dốc. Maurice chỉ sau nó vài mét.

"Kính của thằng Piggy!" Ralph kêu, "nếu lửa tắt ngấm rồi thì mình cần có kính…"

Nó ngừng lại rồi xoay tới xoay lui trên đôi chân. Bây giờ mới thấy thằng Piggy đang phục phịch từ bãi cát leo lên. Ralph nhìn chân trời rồi ngó lên núi. Nên đợi lấy kính của Piggy chăng, nhỡ lúc đó con tàu đi mất rồi? Còn nếu cứ leo lên núi ngay, giả thử lửa đã tắt ngấm và chúng phải chờ Piggy bò lên mà con tàu khuất dưới đường chân trời? Ralph phân vân tuột độ, đau đớn vì không quyết đoán được, nó gào lên.

"Trời ơi! Trời ơi!"

Simon khó nhọc lách qua những bụi cây, thở hổn hển, mặt nhăn nhúm. Ralph tiếp tục luồn lách lao đi và phát điên khi thấy làn khói mỏng dần xa.

Lửa đã tắt. Chúng thấy ngay, thấy cái điều thật ra chúng đã biết từ ở dưới bãi, khi làn khói quê hương vẫy gọi. Lửa đã tắt ngấm, không một tí khói, tắt hoàn toàn; những đứa canh giữ lửa đã bỏ đi. Một đống củi chưa dùng đến nằm sẵn đó.

Ralph quay ra nhìn biển. Một lần nữa, chân trời lại trải dài thật vô tình, tuyệt không thấy một làn khói mỏng manh nào. Ralph loạng choạng chạy dọc những tảng đá, đứng khựng lại kịp bên bờ vách núi màu hồng hét gọi con tàu.

"Quay lại! Quay lại!"

Nó chạy tới chạy lui bên vách núi, mắt luôn hướng ra biển, gào như mất trí.

"Quay lại! Quay lại!"

Simon và Maurice lên tới nơi. Ralph nhìn chúng không chớp. Simon quay đi, lau vội nước mắt trên đôi má. Ralph moi tận đáy lòng tìm cái từ tệ hại nhất mà nó biết.

"Chúng đã để ngọn lửa khốn kiếp này tắt mất rồi."

Nó nhìn xuống sườn núi rậm rạp. Piggy đã lên tới nơi, thở hồng hộc và mếu máo như một đứa nhóc tì. Ralph nắm chặt tay, mặt đỏ gay. Cái nhìn gay gắt, giọng nói chua chát của nó đã thay cho lời nói.

"Chúng kia kìa."

Một đám rước hiện ra tận dưới kia, giữa những đống đá vụn màu hồng gần mé nước. Một số đứa đội mũ đen, ngoài ra gần như trần truồng. Mỗi khi tới chỗ dễ đi chúng đều cùng vung gậy lên cao. Chúng ca hát, hình như liên quan gì đấy tới cái bó mà hai thằng sinh đôi ngỗ ngược đang thận trọng gánh. Tuy đứng xa nhưng Ralph vẫn dễ dàng nhận ra Jack, cao, tóc đỏ, đang dẫn đầu đám rước – chắc chắn rồi.

Giờ đây Simon hết nhìn Ralph lại nhìn Jack, như nó đã hết nhìn Ralph lại nhìn chân trời và điều nó trông thấy hình như khiến nó sợ. Ralph không nói gì thêm, chỉ đứng chờ đám rước đang nhích lại gần. Nghe có tiếng ca hát đấy, nhưng xa thế này không được rõ lời. Trên vai hai thằng sinh đôi là một chiếc đòn gánh to; chúng đi sau Jack. Xác một con heo đã mổ, moi sạch ruột gan, lủng lẳng trên đòn gánh khi hai đứa sinh đôi ì ạch trên vùng đất lồi lõm. Con heo thõng đầu xuống, mõm toang hoác như tìm gì đấy trên nền đất. Cuối cùng, lời ca đã tới tai chúng, vượt qua hẻm núi đen những cây gỗ và tro.

"Giết con heo! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Mới vừa nghe rõ thì đám rước đã tới đoạn dốc nhất trên sườn núi nên

chỉ một hai phút sau lời ca lặng dần. Piggy sụt sịt khóc, Simon liền suỵt, bảo nó im ngay như thể thằng kia đã nói quá to trong nhà thờ.

Jack, mặt mũi tèm lem vệt đất sét, lên tới đỉnh núi trước tiên. Nó giơ cao cây lao phấn khởi chào Ralph.

“Đấy! Tụi tao giết được một con heo… tụi tao lặng lẽ bò lại gần… quây tròn lại…”

Đám thợ săn nói xen vào.

“Tụi tao quây tròn lại…”

“Tụi tao bò tới…”

“Con heo kêu eng éc…”

Hai thằng sinh đôi đứng đó. Con heo đung đưa giữa hai đứa chúng nó, máu đen nhỏ giọt trên đá tảng. Hai đứa như cùng chia nhau một nụ cười toe toét, mê mẩn. Jack có quá nhiều điều muốn nói ngay với Ralph. Nhưng nó mới nhảy múa được một đôi bước chợt nhớ tới địa vị quan trọng của mình, liền đứng yên, nhe răng cười. Thấy hai bàn tay dính máu, nó nhăn mặt kinh tởm, tìm cái để lau, rồi cười chùi lên quần soóc.

Ralph lên tiếng.

“Tụi bay để lửa tắt.”

Jack khựng lại, hơi bực vì cái điều vặt vãnh này, nhưng nó quá vui nên không cáu.

“Thì mình đốt lại thôi mà. Ralph, phải chi mày cung đi với bọn tao. Thú vị không chịu được. Hai thằng sinh đôi bị húc ngã lăn chiêng…”

“Tụi tao đâm trúng con heo…”

“Tao nhào lên lưng nó…”

“Tao cắt cổ con heo,” Jack tự hào, nhưng vẫn khá run run khi nói thế.

“Ralph, cho tao mượn con dao của mày để tiện một cái khắc vào chuôi dao của tao, được chứ?”

Lũ trẻ nhảy múa và nói chuyện huyên thuyên. Hai đứa sinh đôi vẫn toét miệng cười.

“Máu tuôn ồng ộc,” Jack nói, vừa cười vừa rùng mình, “mày phải thấy mới được!”

Ralph lại nói, giọng khàn khàn. Nó vẫn đứng yên một chỗ.

“Tụi bay để lửa tắt.”

Câu lặp lại này khiến Jack khó chịu. Nó nhìn hai đứa sinh đôi rồi nhìn Ralph.

“Tao cần tụi nó đi săn cùng,” nó nói, “nếu không sẽ không đủ đông để vây kín.”

Nó đỏ mặt, biết lỗi.

“Lửa mới tắt chừng một, hai giờ thôi mà. Tụi tao có thể đốt lại.”

Nó nhận ra tấm thân trần của Ralph đầy vết xước và cả bốn đứa kia đều im lặng và buồn bực. Niềm vui khiến nó độ lượng, nó tìm cách để mấy đứa kia có được phần trong cuộc săn bắt này. Đầu óc nó còn đầy ắp bao điều: khi chúng vây con heo đang lồng lộn, khi chúng khôn ngoan mưu mẹo hơn một sinh vật khác, buộc nó phải theo ý chúng, kết liễu mạng sống của nó – chẳng khác gì vừa được uống một hơi dài cho đã khát.

Nó dang rộng hai tay.

“Mày phải thấy máu của nó cơ!”

Đám thợ săn đã yên lặng hơn một chút, nhưng vừa nghe đến “máu” chúng lại ồn lên như ong vỡ tổ. Ralph hất ngược tóc ra sau. Một tay chỉ chân trời vắng ngắt. Giọng nó to và dữ dội khiến lũ kia im bặt.

“Hồi nãy có một con tàu chạy qua đây.”

Jack thấy ngay bao ẩn ý đáng sợ trong câu nói ấy, liền tìm cách tránh né. Nó đặt một tay lên con heo, tay kia rút dao găm. Ralph hạ tay xuống, nắm chặt, giọng run run.

"Hồi nãy có một con tàu. Ngoài kia kìa. Mày bảo mày sẽ lo giữ cho lửa cháy, thế mà mày để tắt!" Nó bước một bước về phía Jack, thằng này quay lại, đối mặt với nó.

"Nếu còn lửa thì có thể họ đã thấy được bọn mình. Mình có thể về nhà."

Piggy thấy quá cay đắng. Nó đau đớn vì mất cơ hội về nên quên cả e dè. Nó gào lên the thé:

"Mày im ba cái máu me chết tiệt của mày đi, Jack Merridew! Mày im ba cái chuyện săn bắt đi! Nhẽ ra mình có thể trở về nhà."

Ralph đẩy Piggy qua một bên.

"Tao là sếp; mà tụi bay đã nói là sẽ làm theo lời tao. Tụi bay chỉ được xoen xoét cái miệng, nhưng không dựng nổi mấy cái lều… rồi bay bỏ đi săn, để lửa tắt…"

Nó quay đi, lặng im một lúc. Rồi tiếng nó lại cất lên, nghẹn ngào.

"Một con tàu đã qua đây…"

Một thằng trong mấy đứa thợ săn nhỏ bật khóc rền rĩ. Sự thật buồn thảm này thấm dần vào lòng chúng. Jack đỏ bừng mặt trong lúc nó chặt và vần con heo.

"Săn bắt là việc rất khó khăn. Tụi tao cần mọi đứa."

Ralph quay lại.

"Dựng xong mấy cái lều rồi thì mày muốn có hết cả bọn cũng được mà. Nhưng mày cứ phải đi săn cơ…"

“Mình cần thịt.”

Jack vừa nói vừa đứng dậy, tay cầm dao găm bết máu. Hai đứa mặt đối mặt: đây là thế giới huy hoàng của săn bắt, chiến thuật, tưng bừng phấn khởi, kia là thế giới của lòng mong mỏi và lương thức rối bời. Jack chuyển dao găm sang tay trái rồi gạt mái tóc dính bết khiến trán nó vấy máu.

Piggy lại lên tiếng.

“Nẽ ra mày không được để nửa tắt. Mày bảo mày sẽ no để nuôn có khói…”

Câu trách móc này, mà lại từ miệng của Piggy, và tiếng khóc than đồng lõa của dăm thằng thợ săn khiến Jack nổi khùng. Đôi mắt xanh của nó lộ vẻ bất kham. Nó tiến tới một bước. Đến mức này thì nó phải đánh một đứa nào đấy mới được. Và nó thụi vào bụng Piggy. Thằng này ngã phịch xuống, hộc lên. Jack đứng cao vượt hẳn. Giọng nó hằn học vì bẽ mặt.

“Còn mày sẽ không để tắt, phải không nào? Đồ béo ị.”

Ralph sấn tới một bước. Jack bợp tai Piggy làm kính của nó văng đi, rơi leng keng trên mấy hòn đá. Piggy hoảng hốt rú lên.

“Kính của tao!”

Nó vừa bò vừa sờ soạng mấy hòn đá, nhưng Simon đã tới trước, nhặt kính lên cho nó. Trên đỉnh núi, cơn thịnh nộ vỗ đôi cánh đáng sợ quanh Simon.

“Một mắt bị vỡ rồi.”

Piggy chụp lấy đeo lên. Nó thù hận nhìn Jack.

“Tao phải có kính mới thấy được. Bây giờ tao chỉ còn một mắt. Mày cứ chờ đi…”

Jack sấn tới, Piggy leo trốn sau một tảng đá to, rồi thò đầu lên, nhìn Jack qua một mắt kính lấp loáng.

"Bây giờ tao chỉ còn một mắt. Mày cứ chờ đi…"

Jack nhái tiếng than và cách Piggy leo trèo.

"Mày cứ chờ đi…Xì!"

Thái độ của Piggy và lời nhại của Jack thật nhộn khiến đám thợ săn cười ồ. Jack cảm thấy được khích lệ. Nó tiếp tục bắt chước Piggy leo leo bò bò, khiến chúng cười phá lên như hóa rồ. Tự dưng Ralph thấy môi nó mấp máy. Nó tự giận mình vì đã nhượng bộ.

Nó lẩm bẩm.

"Trò đê tiện."

Jack ngừng xoay mòng mòng, đứng đối mặt với Ralph. Nó nói như thét.

"Được thôi, được thôi!"

Nó nhìn Piggy, nhìn lũ thợ săn, nhìn Ralph.

"Tao rất tiếc. Về vụ lửa, tao muốn nói thế. Đây, tao…"

Nó vươn thẳng người.

"Tao xin lỗi."

Đám thợ săn rì rầm phục lăn hành động cao đẹp này. Hiển nhiên chúng nghĩ rằng Jack đã khiêm tốn, đã tự chứng tỏ được rằng nó đúng qua lời xin lỗi cao thượng, còn Ralph có lẽ sai. Chúng chờ một câu trả lời tương đối thích đáng.

Nhưng Ralph không chịu mở miệng. Cái trò xin lỗi đãi bôi kia làm nó bực thêm, bên cạnh lối cư xử sai trái của Jack. Lửa đã tắt, con tàu đã đi mất. Chúng không nhận thấy điều đó ư? Nó giận dữ thốt lên thay vì lịch sự.

"Trò bần tiện."

Trên đỉnh núi, chúng lặng im trong lúc mắt Jack thoáng hiện nét mờ đục rồi biến đi.

Cuối cùng Ralph lầu bầu nghe không vui.

"Được rồi! Đốt lửa lên."

Nhờ có chuyện hữu ích để làm mà bầu không khí bớt căng thẳng được đôi chút. Ralph không nói gì thêm, không làm gì, chỉ đứng nhìn đống tro tàn quanh chân nó. Jack ồn ào và năng nổ. Nó ra lệnh, ca hát, huýt sáo, buông ra những nhận xét nhắm vào Ralph đang im lặng, những nhận xét không cần trả lời cho nên nó không cảm thấy bị đối xử lạnh nhạt, còn Ralph vẫn im lìm. Không đứa nào, kể cả Jack dám yêu cầu nó tránh ra, nên cuối cùng chúng chất đống củi cách đó khoảng ba mét, không thuận lợi bằng chỗ cũ.

Nhờ vậy mà Ralph đã khẳng định được vai trò thủ lĩnh của nó. Giả thử nó suy nghĩ luôn mấy ngày thì chắc cũng không thể tìm ra cách nào tốt hơn. Trước thứ vũ khí vô hình mà hiệu quả này, Jack đành bó tay, nó điên tiết mà không hiểu tại sao. Khi đống củi dựng xong thì mỗi đứa đứng một bên bức tường cao vòi vọi này.

Khi đốt lửa lại nảy sinh một chuyện mới. Jack không có phương tiện gì để châm lửa. Rồi nó sửng sốt thấy Ralph đi tới chỗ Piggy, lấy kính. Chính Ralph cũng không ngờ mối dây liên hệ giữa nó với Jack đã chấm dứt và nối lại ở một chỗ khác như thế nào.

"Tao sẽ đưa lại."

"Tao cũng tới đó nuôn."

Đứng sau lưng Ralph, Piggy như hòn đảo lạc lõng giữa một biển màu sắc mờ ảo, trong lúc Ralph quỳ xuống, chỉnh cái chấm sáng lóa. Lửa vừa bốc lên, Piggy đã chìa tay ra lấy lại kính.

Mọi nỗi tị hiềm tan biến trước những sắc hoa quyến rũ đỏ, tím, vàng. Chúng đứng thành vòng tròn quanh đống lửa trại, ngay cả Piggy và Ralph cũng bị kéo vào. Lúc sau đã có mấy đứa chạy xuống sườn núi nhặt thêm củi, trong lúc Jack chặt con heo. Chúng thử quay nguyên con heo trên đống lửa

nhưng cây đòn gánh đã cháy mà thịt chưa kịp chín. Cuối cùng chúng xẻo thịt, xiên vào cành cây rồi nướng trên lửa. Ấy thế mà cũng khối đứa bị xém lửa, không kém miếng thịt.

Ralph chảy nước dãi. Nó định từ chối thịt, nhưng thực đơn bao ngày qua chỉ toàn trái cây với hạt dẻ, thỉnh thoảng mới được một con cua hay cá lạ khiến nó nhược cả người. Nó nhận một miếng còn tái, gặm như chó sói.

Piggy cũng ứa nước dãi, hỏi.

“Tao không có gì sao?”

Jack định để Piggy phải thắc thỏm – một cách chứng tỏ uy quyền của nó mà. Nhưng Piggy cứ kêu ca mình bị bỏ sót khiến Jack cảm thấy cần tàn nhẫn hơn nữa.

“Mày không săn mà.”

“Ralph cũng đâu có săn,” Piggy nói, miệng ứ nước dãi, “Simon cũng thế.” Rồi nó kể lể thêm. “Thịt cua chẳng bõ dính răng.”

Ralph nhấp nhổm không yên. Simon, ngồi giữa hai đứa sinh đôi và Piggy, liền lau miệng rồi đẩy miếng thịt của nó qua mấy tảng đá cho Piggy. Thằng này vồ ngay lấy. Hai đứa sinh đôi cười khúc khích, còn Simon cúi đầu vì xấu hổ.

Jack liền đứng bật dậy, xẻo một mảng thịt to, quẳng dưới chân Simon.

“Ăn đi! Mẹ kiếp!”

Nó gườm gườm nhìn Simon.

“Lấy đi!”

Nó xoay người trên gót chân, trở thành tâm điểm giữa một lũ con trai ngơ ngác.

“Tao kiếm thịt cho tụi bay đấy!”

Bao lần thất bại nản lòng chồng chất không được nói ra khiến sự cuồng nộ của nó đáng sợ như bão táp.

"Tao vẽ mặt vằn vện… tao len lén bò tới. Bây giờ tụi bay ăn… hết thảy bọn bay… còn tao…"

Sự im lặng trên đỉnh núi đặc quánh dần cho tới khi nghe rõ tiếng lửa tanh tách và tiếng thịt quay xèo xèo khe khẽ. Jack nhìn quanh tìm sự thông cảm, nhưng chỉ thấy sự khâm phục. Ralph đứng giữa đám tro tàn của đống lửa đốt làm tín hiệu, hai tay đầy thịt, không nói gì.

Cuối cùng Maurice phá vỡ sự im lặng. Nó đổi sang đề tài duy nhất có thể làm phần lớn bọn chúng gần lại với nhau.

"Mày tìm thấy con heo ở đâu?"

Roger chỉ xuống phía sườn núi rậm rạp.

"Chúng nó ở dưới đó… bên bờ biển ấy."

Jack đã bình tĩnh lại, không chịu được đứa khác kể câu chuyện của nó, bèn nhanh nhảu xen vào.

"Tụi tao tản ra. Tao bò, trên hai bàn tay và đầu gối. Lao không dùng được vì không có ngạnh. Con heo bỏ chạy, kêu ỏm tỏi…"

"Nó quay lại, đâm đầu vào vòng vây, máu me…"

Cả lũ cùng nói một lượt, nhẹ nhõm và phấn khích.

"Tụi tao quây chặt lại…"

"Cú đầu tiên làm hông nó tê liệt, vòng vây càng siết chặt thêm rồi đánh, đánh…"

"Tao cắt cổ nó…"

Hai đứa sinh đôi vẫn đang cùng chia một nụ cười bỗng nhảy bật lên,

chạy quanh lẫn nhau. Đám kia làm theo, eng éc và la hét như con heo đang giãy chết.

"Một cú lên đầu nó!"

"Cho nó một cú vào tai!"

Rồi Maurice giả làm con heo, vừa chạy vào giữa vừa kêu eng éc, các thợ săn vẫn đứng thành vòng tròn, giả đánh nó. Chúng vừa nhảy múa vừa ca hát.

"Giết con heo. Cắt cổ nó. Đập chết nó."

Ralph nhìn chúng, ganh tị và phẫn uất. Không chờ chúng mệt và ngừng hát, nó nói.

"Tao triệu tập họp."

Chúng lần lượt dừng lại, nhìn nó.

"Với cái tù và. Tao triệu tập họp, dù phải kéo dài đến tối. Ở vỉa đá dưới kia. Khi tao bắt đầu thổi. Liền bây giờ."

Nó quay người, đi xuống núi.

CHƯƠNG NĂM

Ác thú từ ngoài khơi

Nước triều tràn vào bãi, chỉ chừa lại một dải cát hẹp, chắc nịch giữa bờ nước và lớp sỏi trắng lổn nhổn gần vạt dừa. Ralph chọn dải cát này để đi tới đi lui vì nó cần suy nghĩ; chỉ ở đây nó mới được tha hồ bước mà không phải ngó chừng đôi bàn chân. Đang đi sát bờ nước nó chợt kinh ngạc. Nó đột nhiên thấu hiểu rằng cuộc sống trên đảo này là cả một sự vất vả, vì mỗi con đường mòn đều là một sự ứng biến và phải dành phần lớn thì giờ trong ngày để ngó chừng bước chân. Nó dừng chân, nhìn dải cát, nhớ lại lần khảo sát say mê đầu tiên như thể đó là một mảng đời của thời thơ ấu vui tươi; nó mỉm cười giễu cợt. Rồi nó quay về vỉa đá, mặt hứng nắng. Tới giờ họp rồi. Trong lúc đi lại dưới ánh nắng chói chang nó điểm lại tỉ mỉ những điều sẽ nói. Không thể để buổi họp này bị hiểu lầm được, không thể thả mồi bắt bóng được…

Nó rối tinh rối mù trong mớ bòng bong của những ý tưởng còn mơ hồ vì thiếu từ để diễn tả. Nó nhíu mày thử một lần nữa.

Buổi họp này không phải để vui mà là để bàn công việc.

Nghĩ tới đây, Ralph bước rảo hơn, đột nhiên nó cảm thấy phải gấp gáp lên vì vầng dương đang xuống và gió nhẹ hắt vào mặt theo từng bước chân. Gió ép sát làn áo sơ mi xám vào ngực, khiến nó nhận ra – cùng với điều mới hiểu được kia – những nếp áo sao mà cứng như bìa đến là khó chịu, lai quần soóc xác xơ cọ thành vệt ngứa ngáy đỏ ửng trên đùi. Nó giật mình thấy bản thân quá bẩn thỉu và tàn tạ, hiểu vì sao nó không thích cứ phải luôn tay gạt làn tóc rối bù khỏi mắt để rồi cuối cùng, khi mặt trời lặn, lăn lê ngủ trên đống lá khô xào xạc. Nghĩ tới đây, Ralph liền chạy.

Lũ trẻ đứng tụm năm tụm ba lố nhố trên bãi cạnh vũng tắm, chờ họp. Chúng lặng lẽ tránh lối vì tự biết có lỗi đã để tắt lửa và nó đang bực mình.

Nó đứng trên một chỗ họp tạm gọi là hình tam giác, gồ ghề và tạm bợ, giống như mọi chuyện chúng làm. Trước hết là thân cây nó vẫn ngồi, một cây chết quá to so với vỉa đá. Có lẽ đã bị một trong những trận bão kinh

thiên động địa ở Thái Bình Dương cuốn tới đây. Thân dừa này nằm song song với bãi, nên khi ngồi Ralph quay mặt vào trong đảo khiến lũ nhỏ chỉ thấy một bóng đen trước phá nước loang loáng. Hai cạnh bên của tam giác, mà thân dừa kia là cạnh đáy, không được thẳng thớm lắm. Bên phải là một súc gỗ mà mặt trên được những cái mông nhấp nhổm mài nhẵn thin, nhưng không to và ngồi không thoải mái bằng cây của sếp. Bên trái là bốn súc cây nhỏ. Một súc cây – cái xa nhất – lắc lư thảm hại. Hết buổi họp này đến buổi họp khác đã gián đoạn vì chúng cười phá lên, khi có đứa ngả ra sau nhiều quá khiến súc gỗ bật lên, hất ngược cả nửa tá đứa xuống bãi cỏ. Nhưng bây giờ nó mới thấy chẳng đứa nào – nó, Jack hay Piggy – có nổi sáng kiến lượm một hòn đá chêm cho khỏi lật. Như thế thì chúng sẽ tiếp tục chịu đựng súc cây vẹo vọ thiếu cân bằng này, tại vì, tại vì… Đầu óc nó lại chìm đắm trong những chuyện rối như tơ vò.

Đám cỏ trước mỗi súc cây đều xơ xác, nhưng ở giữa khu tam giác kia cỏ vẫn cao và không bị giẫm đạp. Cỏ cũng rậm rạp ở đầu những súc cây, vì không đứa nào ngồi đấy cả. Quanh chỗ họp là những thân cây màu xám, thẳng hay cong, vươn đỡ những tán lá rủ lòa xòa. Hai bên là bãi cát, phía sau là phá nước, mặt trước là bóng tối âm u của hòn đảo.

Ralph đi tới chỗ ngồi dành cho sếp. Chúng chưa từng họp hành trễ như thế này. Chính vì thế mà bãi họp hôm nay trông khác lạ. Mọi lần thì mặt dưới tán lá xanh sáng lên bởi bao ánh phản chiếu vàng rực xoắn xuýt vào nhau, còn khuôn mặt chúng được chiếu sáng ngược từ dưới lên, giống như – Ralph nghĩ – khi ta cầm đèn pin. Nhưng lúc này nắng chếch một bên nên những cái bóng ở đúng chỗ của chúng.

Nó lại rơi vào sự phỏng đoán mà nó vốn không quen. Nếu gương mặt được chiếu sáng từ trên xuống khác với từ dưới lên thì… khuôn mặt là cái gì? Còn những thứ khác thì sao?

Ralph sốt ruột đi tới đi lui. Phiền toái ở chỗ, làm sếp thì phải suy nghĩ, phải sáng suốt. Khi cơ hội vụt đến, phải có ngay quyết định. Muốn thế phải suy nghĩ, vì suy nghĩ là gì đấy đáng quý, đưa tới kết quả…

Khổ nỗi, Ralph khẳng định trong khi đứng đối diện chỗ ngồi dành cho sếp, mình không suy nghĩ nổi. Mình không được như Piggy.

Chiều hôm nay, thêm một lần nữa Ralph phải xét lại tài cán của nó.

Piggy biết suy nghĩ. Nó có thể tính toán từng bước trong cái đầu béo ị của nó, chỉ có điều Piggy không phải là sếp thôi. Piggy trông cục mịch thật đấy, nhưng có đầu óc. Bây giờ Ralph rành rẽ về suy nghĩ rồi, nên nó biết trân trọng suy nghĩ của người khác.

Mặt trời chiếu vào mắt nhắc nhở thời gian đang trôi, nên nó cầm lấy chiếc tù và từ trên thân cây, săm soi nhìn. Không khí đã tẩy bạc màu vàng và hồng, khiến vỏ ốc thành gần như trắng và trong suốt. Ralph cảm thấy thiết tha sùng kính chiếc tù và này, dù chính nó đã nhặt lên từ phá nước. Nó nhìn bãi họp và đưa tù và lên môi.

Bọn kia đang chờ sẵn nên đến ngay. Những đứa biết chuyện có một con tàu chạy ngang đảo trong lúc đống lửa tắt ngấm cảm thấy e ngại khi nghĩ đến cơn giận dữ của Ralph, còn những đứa khác – kể cả lũ nhóc không biết đến chuyện này – thấy ấn tượng trước bầu không khí nghiêm trang. Bãi họp nhanh chóng đầy người. Jack, Simon, Maurice và phần lớn đám thợ săn ngồi bên phải Ralph; lũ còn lại ngồi bên trái, dưới nắng. Piggy đứng ngoài khu tam giác, cho thấy nó muốn nghe nhưng không muốn phát biểu. Piggy coi đó là biểu hiện của sự không tán thành.

"Chuyện quan trọng là: mình cần một buổi họp."

Không đứa nào nói gì nhưng mọi khuôn mặt đều nhìn Ralph chăm chú. Nó huơ tù và. Nó đã học được kinh nghiệm thực tiễn là những điều cơ bản như thế này phải được lặp lại ít nhất một lần mới mong đứa nào cũng có thể hiểu được. Ta phải ngồi đó, thu hút mọi cặp mắt vào chiếc tù và, rồi nói như trút những viên đá nặng và tròn vào những nhóm nhỏ đang co gối hay ngồi xổm. Nó moi tìm trong đầu những từ đơn giản để ngay cả lũ nhóc tì cũng hiểu được họp về chuyện gì. Có thể lát nữa đây, những tay sành ăn nói như Jack, Maurice, Piggy sẽ đem hết tài nghệ ra bóp méo ý nghĩa buổi họp, nhưng bây giờ, nội dung thảo luận phải được đặt ra rõ ràng ngay từ đầu.

"Mình cần một buổi họp. Không phải để cho vui. Không phải để cười và ngã lăn khỏi súc cây" – lũ nhóc ngồi trên súc cây cong queo nhìn nhau cười khúc khích – "không phải để làm trò đùa hoặc để" – nó giơ cao tù và, cố tìm một từ thật thích đáng – "để tỏ ra tài giỏi. Không phải họp vì những chuyện ấy. Mà để nói thẳng thừng mọi chuyện."

Nó ngừng một lúc.

“Tao đã đi dọc bãi cát, một mình suy nghĩ xem cái gì là quan trọng. Tao biết tụi mình cần gì. Cần một buổi họp để nói thẳng thừng mọi chuyện. Và tao nói trước tiên.”

Nó ngừng một lúc, vuốt ngược mái tóc theo thói quen. Piggy rón rén bước lại khu tam giác ngồi chung với những đứa kia, sau khi thấy phản đối chẳng có tác dụng gì.

Ralph nói tiếp.

“Tụi mình có cả đống buổi họp rồi. Đứa nào cũng thích nói và được gần gũi nhau. Tụi mình đã quyết định nhiều chuyện. Nhưng không thực hiện. Tụi mình định rằng sẽ dùng sọ dừa lấy nước từ dưới sông rồi đậy lại bằng lá tươi. Việc này làm được vài ngày. Bây giờ chẳng thấy nước đâu. Các sọ dừa khô queo cả. Đứa nào cũng uống thẳng từ sông.”

Có tiếng lẩm bẩm tán đồng.

“Uống thẳng từ sông chẳng có gì sai quấy cả. Tao khoái uống nước ở cái chỗ - tụi bay biết mà - ở cái vũng có thác nước ấy, hơn là nước đựng trong một sọ dừa cũ mèm. Chỉ có điều mình đã nói sẽ lấy nước lên, mà tới giờ không làm. Xế trưa nay chỉ có hai sọ dừa đầy nước thôi.”

Nó liếm môi.

“Rồi tới chuyện lều, chỗ che mưa nắng.”

Tiếng rì rầm lại rộ lên rồi lắng đi.

“Phần lớn tụi bay ngủ trong lều. Đêm qua, trừ Sam – Eric canh lửa trên kia, hết thảy tụi bay ngủ trong đó. Ai đã dựng lều?”

Chúng liền ầm ĩ. Đứa nào cũng dựng lều cả. Ralph phải huơ tù và một lần nữa.

“Khoan đã! Tao muốn nói là ai đã dựng cả ba cái lều? Hết thảy tụi mình dựng chiếc lều đầu tiên, bốn đứa dựng cái thứ nhì, cái cuối cùng kia chỉ có tao với Simon. Chính vì thế mà nó ngả nghiêng. Này, đừng cười. Cái lều

này có thể đổ ụp nếu trời lại mưa. Lúc ấy, mình cần có lều."

Nó ngừng lại hắng giọng.

"Còn chuyện nữa. Tụi mình chọn những tảng đá ngay sau vũng tắm làm nơi vệ sinh. Thế là hợp lý. Thủy triều sẽ làm sạch chỗ đó. Bọn nhóc tụi bay biết như vậy mà."

Đây đó có những tiếng cười và những ánh mắt liếc nhau nhanh như chớp.

"Bây giờ hình như đứa nào cũng dùng mọi chỗ làm nơi vệ sinh. Thậm chí gần mấy chiếc lều và vỉa đá này. Lũ nhóc tụi bay, khi tụi bay ăn trái cây, nếu tụi bay bị tháo dạ…"

Chúng cười ồ.

"Tao nói nếu tụi bay bị tháo dạ thì tránh xa khu trái cây ra. Thế là bẩn thỉu."

Lại cười ồ.

"Tao nói như thế là bẩn thỉu!"

Nó kéo cái sơ mi xám cứng quèo.

"Bẩn thỉu thật đấy. Nếu tụi bay bị tháo dạ thì hãy làm dọc bãi biển, cạnh những tảng đá. Hiểu chưa?"

Piggy thò tay cầm tù và nhưng Ralph lắc đầu. Nó đã chuẩn bị phát biểu từng điểm một.

"Hết thảy tụi bay lại phải dùng những tảng đá thôi. Chỗ này rồi sẽ bẩn thỉu đấy." Nó ngừng lại. Cả lũ cảm thấy có chuyện quyết định đến nơi nên căng thẳng chờ đợi. "Còn cái này nữa: chuyện ngọn lửa."

Ralph thở hắt ra. Tiếng thở của nó như được dội lại từ phía cử tọa. Jack cầm dao găm gọt một mảnh gỗ, rồi thì thào gì đấy với Robert, thằng này quay mặt đi.

“Lửa là điều quan trọng nhất trên đảo. Làm sao ta có thể được cứu thoát nếu không giữ nổi ngọn lửa, trừ khi gặp may? Giữ lửa luôn cháy là chuyện quá khó với chúng ta hay sao?”

Nó vung tay.

“Nhìn xem! Chúng ta có bao nhiêu đứa? Thế mà chúng ta không giữ nổi một ngọn lửa tỏa khói. Bay không hiểu ư? Bay không thấy rằng mình thà chết còn hơn để tắt lửa ư?”

Trong đám thợ săn có tiếng cười ngượng ngập. Ralph quay sang chúng, tha thiết:

“Bọn thợ săn tụi bay cứ cười đi! Nhưng tao nói cho bay biết rằng khói quan trọng hơn lũ heo bay giết được, dù nhiều mấy đi nữa. Hết thảy bọn bay có thấy không?” Nó dang rộng tay rồi quay lại phía khu tam giác.

“Mình phải đốt lửa trên đó… hay là mình sẽ chết.”

Nó ngừng lại, tìm điều cần nói tiếp.

“Còn chuyện nữa.”

Đứa nào đó nói chõ vào: “Quá nhiều chuyện!”

Có tiếng lẩm bẩm tán thành. Ralph lờ đi.

“Còn chuyện nữa. Tí nữa thì tụi mình đã thiêu rụi cả hòn đảo. Rồi mình phí thời giờ xếp đá, gây những đám lửa nhỏ để nấu nướng. Bây giờ tao ra lệnh, vì tao là sếp: không được đốt lửa lung tung, trừ trên núi. Chỉ trên núi thôi!”

Chúng huyên náo tức thì. Nhiều đứa đứng lên cãi, Ralph quát lại.

“Tụi bay cần lửa nướng tôm cá thì tụi bay lên núi nướng cũng được vậy. Như thế thì mình chắc chắn được rằng trên đó lửa sẽ không tắt.”

Những bàn tay đưa ra chụp chiếc tù và dưới ánh nắng tà, nhưng

Ralph giữ khư khư, nhảy lên súc cây.

“Đó là những gì tao muốn nói. Bây giờ tao nói hết cả rồi. Tụi bay đã bầu tao làm sếp. Bay phải làm điều tao nói.”

Chúng im lặng dần rồi cuối cùng ngồi cả xuống. Ralph cũng ngồi xuống, giọng bình thường trở lại.

“Nhớ nhé: các tảng đá là nơi vệ sinh. Giữ lửa cháy có khói làm tín hiệu. Không được đốt lửa chỗ khác. Muốn nướng đồ ăn thì mang lên núi mà nướng.”

Jack đứng lên, cau mày nhìn vào ánh sáng nhập nhoạng, chìa tay ra.

“Tao chưa nói xong.”

“Nhưng mày nói từ nãy giờ rồi!”

“Tao giữ tù và.”

Jack cằn nhằn ngồi xuống.

“Và điều cuối cùng. Điều này ai muốn bàn ra tán vào cũng được.”

Nó chờ đến khi vỉa đá lặng như tờ.

“Chuyện tùm lum cả. Tao không rõ tại sao. Thoạt tiên tụi mình rất vui vẻ, rất sung sướng. Nhưng rồi…”

Nó chậm rãi huơ tù và, nhìn vào khoảng trống phía sau bọn trẻ, nhớ tới ác thú, rắn, lửa và lần trò chuyện về sự sợ hãi.

“Rồi có nhiều đứa thấy sợ hãi.”

Tiếng lầm bầm ồ lên như rên rỉ rồi lặng đi. Jack ngừng gọt cây gỗ. Ralph tiếp tục nói ngay.

“Đó là chuyện tầm phào của lũ nhóc tì. Mình sẽ thảo luận ngay bây giờ. Nghĩa là đến phần cuối cùng ai cũng được tham gia góp ý, về chuyện sợ

hãi kia."

Tóc nó lại xõa xuống che kín mắt.

"Mình phải nói về chuyện sợ hãi này để thấy rằng thế là vớ vẩn. Thỉnh thoảng tao cũng sợ hãi vậy, nhưng đúng là vớ vẩn! Cứ như sợ ông ba bị! Khi đã rõ ràng rồi, mình sẽ bắt đầu lại, lo cẩn thận những chuyện như chuyện củi lửa." Trong đầu óc nó chợt hiện ra hình ảnh ba đứa trẻ đi dọc bãi biển chói nắng. "Và mình sẽ thấy vui."

Ralph long trọng đặt tù và lên thân cây bên cạnh nó để tỏ rằng đã nói xong. Nắng chiều giờ đã là là.

Jack đứng lên cầm tù và.

"Họp là để biết chuyện gì ra chuyện gì. Tao sẽ cho tụi bay biết chuyện gì ra chuyện gì. Mấy đứa nhóc tụi bay bắt đầu với ba cái chuyện sợ hãi. Ác thú? Ở đâu ra mới được chứ? Dĩ nhiên đôi khi ta sợ, nhưng ta chống trả sợ hãi. Có điều Ralph bảo rằng tụi bay la hét lúc đêm khuya. Đâu có nghĩa gì khác ngoài ác mộng? Dù sao bay cũng không săn bắt hay dựng lều hoặc đỡ đần chuyện gì… tụi bay là một đám khóc nhè và thỏ đế. Thế đấy. Còn chuyện sợ ấy hả… bay liệu mà chống trả như bọn tao."

Ralph há hốc mồm nhìn Jack, nhưng Jack không buồn quan tâm.

"Cụ thể là… hết mơ thì bay hết sợ. Chẳng có ác thú nào để sợ trên hòn đảo này." Nó nhìn lũ nhóc ngồi thành hàng đang thì thầm. "Nếu có gì đấy đến tóm cổ lũ khóc nhè vô dụng tụi bay thì cũng đáng đời thôi! Nhưng không có ác thú nào…"

Ralph bực bội ngắt lời nó.

"Vớ vẩn gì thế? Có ai nói đến ác thú đâu nào?"

"Mày nói hôm trước đó thôi. Mày bảo rằng tụi nó mơ và kêu la om sòm. Bây giờ chúng nói ra… không chỉ bọn nhóc mà thỉnh thoảng bọn thợ săn của tao nữa… chúng nói về một vật, một vật đen thui, một ác thú, một loài vật nào đấy. Tao có nghe. Mày tưởng là không à? Giờ hãy nghe này. Trên đảo nhỏ không có những con thú to. Chỉ có heo thôi. Chỉ những nước

lớn như châu Phi hay Ấn Độ mới có sư tử và hổ…”

“Trong vườn bách thú nữa…”

“Tao đang cầm tù và. Tao không nói về sợ hãi. Tao đang nói về ác thú. Bay thích sợ thì cứ sợ. Nhưng mà ác thú…”

Jack ngừng lại, kẹp tù và dưới nách, quay nhìn đám thợ săn với những chiếc mũ đen bẩn thỉu.

“Tao có phải thợ săn không?”

Chúng chỉ gật. Dĩ nhiên nó là thợ săn. Không ai hoài nghi cả.

“Thế đấy… tao đã đi khắp hòn đảo này. Đi một mình. Nếu có ác thú thì tao phải thấy nó chứ. Bay sợ vì bay thích sợ… nhưng trong rừng không có con ác thú nào cả.”

Jack đưa trả tù và rồi ngồi xuống. Tất cả vỗ tay vì nhẹ cả lòng. Rồi Piggy chìa tay ra.

“Tao không đồng ý với mọi điều Jack nói, trừ một số điểm. Dĩ nhiên là không có ác thú nào trong rừng. Nàm sao có được chứ? Nó nấy gì ăn?”

“Heo.”

“Tụi mình ăn thịt heo.”

“Ăn thịt heo con Piggy!”

“Tao cầm tù và!” Piggy phẫn nộ nói. “Ralph… chúng nó phải câm miệng, đúng không? Bọn nỏi chúng mày câm miệng! Cái tao muốn nói nà tao không đồng ý với chuyện sợ hãi ở đây. Dĩ nhiên chẳng có gì trong rừng để phải sợ cả. Sao ư? Tao từng vào đó rồi! Rồi đây bay sẽ nói tới ma và đủ thứ khác cho mà xem. Tụi mình biết chuyện sẽ diễn tiến thế nào và nếu có gì không đúng thì phải có người uốn nắn.”

Nó gỡ kính, hấp háy nhìn bọn chúng. Mặt trời đã lặn, như có ai tắt đèn.

Nó tiếp tục giải thích.

“Nếu bay đau bụng, dù ít hay nhiều…”

“Mày đau bụng tàng trời.”

“Bay cười xong đi để mình còn tiếp tục họp. Nếu bọn nỏi nại neo nên súc cây cong queo thì chúng sẽ nại ngã trong vòng một giây thôi. Thành ra chúng có thể ngồi trên nền đất nghe cũng được vậy. Không. Ta có bác sĩ cho mọi thứ, kể cả cho trong đầu. Chẳng nẽ bay thật sự nghĩ rằng ta sợ hãi triền miên chẳng vì gì hết ư? Cuộc sống,” Piggy nói rộng ra, “nà khoa học, đúng như thế. Một hay hai năm nữa, khi dứt chiến tranh, người ta sẽ nên sao Hỏa và trở về. Tao biết hổng có ác thú nào hết… với móng vuốt và đủ thứ, ý tao muốn nói thế… nhưng tao cũng biết chẳng có gì đáng sợ.”

Piggy ngừng một lúc.

“Trừ khi…”

Ralph nhấp nha nhấp nhổm.

“Trừ khi gì?”

“Trừ khi ta sợ người khác.”

Trong đám trẻ đang ngồi bật lên tiếng nửa cười nửa giễu cợt. Piggy rụt cổ, hối hả nói tiếp.

“Nên ta hãy nghe đôi nhời từ thằng nỏi đã nói về ác thú. Có thể ta sẽ chỉ được cho nó thấy rằng nó vớ vẩn biết bao.”

Bọn nhóc liền líu lo với nhau, rồi một đứa bước tới trước.

“Em tên gì?”

“Phil.”

Nó là một thằng nhóc tự tin, chìa tay ôm tù và như Ralph đã làm,

nhìn quanh để thu hút chú ý rồi mới nói.

“Tối hôm qua em đã mơ, hãi lắm, em đánh nhau với cái gì đấy. Một mình em ở ngoài lều, đánh nhau với những vật giống những thứ xoắn trên cây.”

Nó ngừng, những đứa nhóc khác khiếp hãi cười thông cảm.

“Rồi em hoảng hồn thức dậy. Có một mình em ngoài lều trong bóng đêm và những vật xoắn kia bỏ đi mất.”

Nỗi kinh hoàng thật sâu đậm, thật hợp lý, sự khiếp hãi trần trụi khiến chúng không nói nổi. Tiếng thằng nhỏ tiếp tục líu lo sau cái tù và màu trắng.

“Em hãi quá, định gọi anh Ralph, rồi em thấy cái gì đấy đi đi lại lại giữa những cái cây, nó thật to và đáng sợ.”

Nó ngừng, hơi sợ vì nhớ lại, nhưng tự hào về cảm giác nó đã tạo ra cho buổi họp.

“Ác mộng ấy mà,” Ralph nói, “thằng này mộng du.”

Cả bọn khẽ lẩm bẩm tán thành.

Nhưng thằng nhỏ khăng khăng lắc đầu.

“Em đang ngủ khi những thứ xoắn ấy đến đánh nhau với em, khi chúng bỏ đi thì em thức dậy và em thấy cái gì đó to và đáng sợ đi lại giữa các cây.”

Ralph đưa hai tay cầm tù và, thằng nhỏ liền ngồi xuống.

“Mày ngủ mà. Chẳng có gì ở đó cả. Làm gì có chuyện có người đi lại trong rừng vào ban đêm được? Có ai không? Có đứa nào vào rừng trong đêm không?

Buổi họp yên lặng hồi lâu. Chúng cười khi nghĩ rằng có đứa nào đấy đi ra ngoài trong đêm tối. Rồi Simon đứng lên và Ralph sửng sốt nhìn nó.

"Mày! Mày lang thang trong đêm tối làm gì chứ?"

Simon gượng gạo cầm tù và.

"Tao muốn… tới một chỗ… một chỗ tao biết."

"Chỗ nào?"

"Một chỗ tao biết. Một chỗ trong rừng."

Nó ngập ngừng.

Jack chấm dứt chuyện hỏi đáp này với giọng khinh bạc nghe khôi hài và dứt khoát.

"Nó phải đi ị gấp mà lị."

Ralph đăm đăm nhìn Simon khi cầm lại chiếc tù và, thấy tội nghiệp vì Simon bị hạ nhục.

"Thôi được, đừng làm thế nữa nhé. Rõ chưa? Đừng làm thế vào ban đêm. Đã có đủ chuyện vớ vẩn về ác thú rồi, đâu cần thêm tụi nhỏ thấy mày lang thang như một…"

Trong tiếng cười giễu cợt rộ lên có cả sự sợ hãi lẫn trách móc. Simon mở miệng định nói, nhưng vì Ralph đang giữ tù và nên nó quay về chỗ ngồi.

Khi đã yên lặng trở lại, Ralph quay sang Piggy.

"Thế nào, Piggy?"

"Còn một thằng nữa. Thằng kia kìa."

Bọn nhóc đẩy thằng Percival tới trước rồi để một mình nó đứng đó. Nó đứng trong cỏ ngập dưới đầu gối, nhìn xuống hai bàn chân bị che khuất, cố tưởng tượng đang ở trong lều. Ralph nhớ tới một thằng nhỏ khác từng đứng giống như thế kia và thoảng thốt. Nó cố nén và gạt đi, vì chỉ cần vài ba khung cảnh như thế này là đủ khiến chuyện kia bùng dậy. Chúng không tiếp tục đếm xem có bao nhiêu thằng nhóc nữa, một phần vì chẳng có gì đảm bảo

rằng chúng không đếm sót, phần khác vì ít nhất Ralph biết câu trả lời cho một câu hỏi Piggy từng đặt ra trên đỉnh núi. Lũ nhóc này tóc vàng tóc đen, lấm chấm tàn nhang, đứa nào cũng bẩn thỉu, nhưng mặt mũi chúng hoàn toàn không bợn chút khuyết tật nào. Không đứa nào thấy lại khuôn mặt có vết bớt màu dâu. Nhưng lần đó Piggy đã nói linh tinh lang tang và làm mình làm mẩy. Ralph gật đầu với Piggy, ngầm thú nhận rằng nó có nhớ tới vụ không thể nói ra kia.

"Tiếp tục đi. Hỏi nó xem."

Piggy quỳ xuống, tay cầm tù và.

"Này, em tên gì?"

Thằng nhóc co rúm người như con ốc rút vào trong vỏ. Piggy bó tay nhìn Ralph, thằng này gằn giọng.

"Mày tên gì?"

Thằng nhóc không trả lời và bầu không khí nặng nề khiến chúng nhao nhao ồ lên:

"Mày tên gì? Mày tên gì?"

"Im lặng!"

Ralph chòng chọc nhìn thằng nhỏ đang đứng trong ánh chiều nhá nhem.

"Nói cho tụi tao biết mày tên gì?"

"Percival Wemys Madison, nhà xứ, Harcourt thánh Anthony, Hants, điện thoại, điện thoại, điện…"

Như thể thông tin này có dây mơ rễ má tới tận những suối nguồn khổ đau, thằng nhóc bật khóc. Mặt nó rúm ró, nước mắt ròng ròng, miệng há chỉ còn thấy một hốc vuông đen ngòm. Thoạt tiên nó lặng lẽ như một nỗi khổ âm thầm, nhưng rồi nó bật lên than vãn, to và lê thê như tiếng tù và.

"Nín đi, thôi, nín đi!"

Percival Wemys Madison không nín. Giếng đã khơi rồi, đâu có thể dùng quyền lực hay sức mạnh mà bít được. Nó tiếp tục khóc, từng hơi một, dường như tiếng khóc giữ nó đứng thẳng, như bị đóng đinh vào đấy.

"Nín đi! Nín!"

Vì bây giờ lũ nhóc không nhịn khóc được nữa. Chúng nhớ tới nỗi buồn phiền riêng và có lẽ cảm thấy qua tiếng khóc chúng chia sẻ được với cả lũ nỗi lo âu chung. Chúng gào lên vì đồng cảm, có hai đứa gào to không kém thằng Percival.

Maurice cứu nguy. Nó nói lớn.

"Nhìn tao này!"

Nó làm bộ như bị ngã lộn cổ. Nó xoa mông rồi ngồi lên súc cây cong queo để rồi lại ngã xuống bãi cỏ. Nó đóng trò rất kém, nhưng lôi cuốn được Percival và những đứa kia, chúng sụt sịt rồi bật cười. Bỗng nhiên chúng cười vô lối khiến những đứa lớn cũng cười lây.

Jack là đứa đầu tiên lên tiếng. Nó không cầm tù và, có nghĩa là sai quy định, nhưng không đứa nào phản đối.

"Thế còn ác thú thì sao?"

Có gì đấy khác thường xảy đến với Percival. Nó ngáp và lảo đảo khiến Jack phải túm lấy nó, lắc lia lịa.

"Con ác thú ấy ở đâu?"

Percival nhũn người trong tay Jack.

"Phải nà một con ác thú ranh mãnh," Piggy giễu cợt nói, "nếu nó nấp được trên hòn đảo này."

"Jack đã đi khắp nơi…"

"Con ác thú ấy sống ở đâu mới được chứ?"

"Ác thú cục cư… tao!"

Percival lẩm bẩm gì đấy làm chúng lại cười ồ. Ralph nghiêng tới trước.

"Nó nói gì?"

Jack lắng nghe Percival trả lời rồi buông thằng nhỏ ra. Percival được thả, thấy xung quanh toàn người liền yên tâm nằm xuống đám cỏ cao, thiếp đi.

Jack hắng giọng rồi thờ ơ nói.

"Nó bảo rằng con ác thú đến từ ngoài biển."

Mọi tiếng cười liền tắt ngấm. Ralph bỗng dưng quay người về phía phá nước, bóng nó đen thui, lom khom. Chúng nhìn theo nó, quan sát làn nước trải dài với biển rộng phía sau, màu chàm xanh bí ẩn chứa biết bao điều khả thể, chúng âm thầm lắng nghe tiếng rì rào thì thầm từ vỉa đá ngầm.

Maurice bật nói to khiến chúng giật nảy người.

"Bố tao bảo rằng người ta chưa phát hiện hết mọi sinh vật ở biển."

Lại tiếp tục tranh luận. Ralph chìa cái tù và lấp lánh. Maurice phục tùng đón nhận. Buổi họp bớt ồn ào.

"Tao nghĩ rằng khi Jack nói ta cứ việc sợ vì đằng nào người ta cũng sợ, thì điều này đúng. Nhưng khi nó nói trên đảo này chỉ có heo thôi thì tao mong cho nó nói đúng, nhưng nó đâu có biết, không thật biết, không chắc chắn, tao muốn nói thế." Maurice hít một hơi. "Bố tao bảo rằng có những vật, ta gọi con phun ra mực ấy là gì nhỉ - à, con cá mực – chúng dài hàng trăm mét, nuốt chửng cả voi gọn bâng." Nó lại ngừng và cười thích thú. "Dĩ nhiên tao không tin có ác thú. Piggy bảo rằng cuộc sống là khoa học mà ta không biết đó thôi, phải thế không? Không chắc đâu, tao nghĩ…"

Có đứa nào đó la lớn.

“Cá mực đâu thể ra khỏi nước!”

“Được chứ!”

“Không!”

Tức thì vỉa đá đầy những cái bóng tranh cãi và làm điệu bộ. Ralph ngồi đó, cảm thấy như chúng mất hết sáng suốt rồi. Sợ hãi, ác thú, không có được đồng thuận rằng lửa là điều quan trọng nhất, rồi khi ta có làm sáng tỏ chuyện gì đấy thì chúng lại chí chóe sang chuyện khác, nêu ra những chuyện mới rất khó xử.

Thấy trong ánh nhá nhem một vật màu trắng ngay gần bên cạnh, nó chụp lấy từ tay thằng Maurice rồi ra sức thổi. Bọn kia hốt hoảng im lặng hết. Simon ngồi cạnh nó, đặt hai tay lên tù và. Simon khao khát nói, nhưng nói trước buổi họp thì khủng khiếp quá.

“Có thể,” nó ngập ngừng, “có thể có ác thú thật đấy.”

Lũ kia gào lên như điên dại, còn Ralph ngạc nhiên đứng dậy.

“Simon, mày tin thế à?”

“Tao không biết nữa,” Simon nói. Tim nó đập dồn khiến nó muốn ngộp thở. “Nhưng mà…”

Chúng la ó như bão nổi.

“Ngồi xuống!”

“Câm miệng!”

“Lấy lại tù và!”

“Cả thộn!”

“Câm họng!”

Ralph quát.

"Nghe nó nói đã! Nó đang cầm tù và!"

"Tao nghĩ… có thể tại chính tụi mình."

"Vớ vẩn!"

Piggy la lên. Nó tức nên mất cả chững chạc.

Simon nói tiếp.

"Mình có thể là thứ…"

Simon lúng túng cố diễn đạt thứ xấu xa nhất của loài người. Chợt nó nghĩ ra một cách.

"Cái gì xấu xa bẩn thỉu nhất từng có?"

Chúng lặng thinh ngơ ngác sau câu hỏi này. Riêng Jack, thay vì trả lời, đã buông thõng một từ rất thô tục. Khác nào thoát cũi, sổ lồng. Những thằng nhóc leo ngồi trên súc cây cong queo lại ngã xuống mà vẫn tỉnh bơ. Còn đám thợ săn cười rú lên.

Simon cố công mà thành ra công cốc. Tiếng cười đùa tàn nhẫn ập tới nó và nó ngồi thụp xuống không chút phản kháng.

Cuối cùng buổi họp im lặng trở lại. Có đứa nào đó nói mà không giơ tay.

"Có thể nó muốn nói tới một thứ hồn ma nào đấy."

Ralph nâng tù và lên cao, đăm đăm nhìn vào bóng tối lờ mờ. Sáng nhất là bãi biển nhợt nhạt. Hẳn là bọn nhóc gần hơn chứ nhỉ? Đúng thế, chúng đang túm tụm vào nhau thành nút trên đám cỏ giữa bãi họp. Một làn gió bất chợt khiến hàng dừa lao xao, giờ đây nghe như rất to, vì bóng tối và sự im ắng khiến ta nhận thấy thật rõ. Hai thân dừa xám cọ vào nhau nghe ken két như ma kêu quỷ hờn mà ban ngày chả ai để ý.

Piggy cầm lấy tù và từ tay Ralph. Tiếng nó nói bực dọc.

“Tao không tin vào ma quỷ - chưa hề!”

Jack cũng đứng bật dậy, cáu giận vô cớ.

“Mày tin gì thì mặc xác mày, đồ béo ị!”

“Tao cầm tù và!”

Nghe có tiếng ẩu đả và chiếc tù và lấp lánh bị giật giật chuyển lại.

“Đưa trả tao chiếc tù và!”

Ralph xông vào giữa hai đứa, bị một quả đấm vào ngực. Nó giật được chiếc tù và không biết từ tay đứa nào rồi ngồi xuống thở hổn hển.

“Mình nói quá nhiều về ma quỷ. Chuyện này lẽ ra phải để đến sáng.”

Một giọng nói thầm thì, không biết của đứa nào.

“Có thể đó là con ác thú đấy, một hồn ma.”

Buổi họp xôn xao như cái chợ.

“Lũ bay nói mà không chờ đến lượt.” Ralph nói, “mình không thể họp hành nghiêm chỉnh được, nếu bay không giữ đúng quy định.”

Nó lại ngừng. Kế hoạch nó đã chuẩn bị chu đáo cho buổi họp thế là hỏng mất rồi.

“Bay muốn tao nói gì bây giờ đây? Tao gọi họp muộn thế này thật sai lầm. Mình sẽ bỏ phiếu về chuyện này, ý tao nói thế, rồi về lều vì mình mệt rồi. Không – Jack hả? – chờ một chút. Tao nói rõ rằng tao không tin có ma. Hoặc tao không nghĩ rằng tao tin. Nhưng tao không thích nghĩ đến chuyện này nữa, lúc trời tối như bây giờ. Mình phải quyết định xem sao.”

Nó giơ cao tù và một lúc.

“Thế này nhé. Tao nghĩ mình quyết định xem có ma hay không…”

Nó ngẫm nghĩ một lúc để đặt câu hỏi.

“Đứa nào tin có ma?”

Yên lặng hồi lâu. Chừng như không có gì nhúc nhích. Rồi Ralph nhìn đăm đăm vào trong bóng tối, thấy những bàn tay. Nó chán chường nói.

“Tao hiểu.”

Cái thế giới có trật tự và hiểu được đã vuột khỏi tay rồi. Trước kia là thế này thế nọ, giờ đây… mà con tàu đã đi mất.

Chiếc tù và bị giật khỏi tay nó và tiếng Piggy the thé.

“Tao hổng có bỏ phiếu cho ma!”

Nó nhìn một vòng.

“Tụi bay nhớ nấy!”

Chúng nghe nó dậm chân.

“Mình nà gì? Nà người? Hay thú vật? Hay bọn mọi rợ? Người nớn sẽ nghĩ gì về bọn mình? Đi sơ tán… săn heo… để tắt nửa… và bây giờ như thế này!”

Một bóng đen ào ào tới.

“Câm mồm, đồ ốc sên béo ị!”

Một cuộc vật lộn ngắn ngủi, chiếc tù và lóng lánh nhấp nhô. Ralph đứng bật dậy.

“Jack! Jack! Mày không có tù và mà! Hãy để nó nói.”

Khuôn mặt Jack trườn tới gần nó.

“Câm cái mồm mày đi! Mày là cái thớ gì mới được chứ? Toàn ngồi chỉ tay năm ngón. Mày đếch biết săn bắt, đếch biết hát…”

“Tao là sếp. Bay đã bầu tao.”

“Bầu thì ăn thua cái đếch gì? Toàn ra lệnh vớ vẩn…”

“Piggy có tù và!”

“Được rồi… mày toàn thiên vị thằng Piggy…”

“Jack!”

Jack cáu kỉnh nhái lại:

“Jack! Jack!”

“Đó là quy định!” Ralph hét, “mày vi phạm quy định!”

“Tao đếch cần!”

Ralph cố thuyết phục.

“Mình phải giữ, vì mình chỉ có những quy định này thôi!”

Nhưng Jack lớn tiếng lại.

“Tao ị vào quy định! Tụi tao khỏe… tụi tao cứ săn! Nếu có ác thú thì tụi tao sẽ đuổi đến kỳ cùng! Tụi tao sẽ vây lại rồi đánh, đánh, đánh.!”

Nó hú lên man rợ rồi nhảy xuống bãi cát nhợt nhạt. Vỉa đá liền huyên náo tiếng la hét, tiếng cười. Buổi họp tan đàn rã nghé. Chúng lang thang từ hàng dừa xuống mé nước rồi đi dọc bãi biển, vào trong bóng đêm. Ralph cảm thấy chiếc tù và cọ vào má, liền đỡ lấy từ tay Piggy.

“Người nớn sẽ nói gì đây?” Piggy lại gào lên. “Hãy nhìn chúng xem!”

Tiếng giả săn bắn, tiếng cười điên dại và tiếng thật sự kinh hoàng

vọng lên từ bãi biển.

“Thổi tù và đi, Ralph!”

Piggy đứng sát đến mức Ralph thấy mắt kính còn lại của nó lóe lên.

“Chuyện cần nà ngọn nửa. Chúng không hiểu sao?”

“Mày phải cứng rắn. Bắt chúng nó nàm điều mày muốn.”

Ralph đắn đo trả lời như lặp lại một định lý.

“Nếu tao thổi tù và mà bọn chúng không quay lại là kể như hỏng bét. Mình sẽ không giữ cho lửa cháy được. Mình sẽ thành như thú vật thôi. Mình sẽ chẳng đời nào được cứu.”

“Nếu mày không thổi thì chẳng bao nâu nữa đằng nào mình cũng sẽ thành như thú vật thôi. Tao không thấy được chúng nàm chuyện gì, nhưng tao nghe được.”

Những hình bóng tản ra đã tụ lại trên bãi cát thành một khối đen lớn quay cuồng. Chúng nghêu ngao ca hát gì đấy, rồi bọn nhóc tì khóc toáng lểu thểu bước đi, sau khi đã nghe chán. Ralph đưa tù và lên miệng rồi lại hạ xuống.

“Phiền một điều là có ma không, hở Piggy? Có ác thú không?”

“Dĩ nhiên không có.”

“Tại sao không?”

“Vì mọi thứ sẽ nộn tùng phèo cả. Nhà cửa, đường sá và… truyền hình… sẽ không chạy.”

Lũ trẻ vừa nhảy múa vừa ca hát kéo nhau đi dần xa, nghe như một nhịp điệu không lời.

“Nhưng giả thử mọi thứ lộn tùng phèo cả, lộn tùng phèo hết trên hòn đảo này, thì sao? Giả thử có những thứ đang nhìn và rình mò chúng mình thì

sao?”

Ralph run như cầy sấy, xích lại sát Piggy, đến nỗi đụng phải nhau, cả hai đứa đều giật bắn vì sợ.

“Mày chớ có nói vớ vẩn như vậy nữa! Tụi mình có bao nhiêu chuyện để no rồi mà, Ralph. Tao đã cố chịu đựng hết mức rồi. Nếu có ma thì…”

“Tao không nên làm sếp nữa. Nghe theo tụi nó thôi.”

“Chúa ơi, không được đâu!”

Piggy nắm cánh tay Ralph.

“Nếu Jack làm sếp thì nó bắt mọi người phải đi săn và sẽ không có nửa nữa. Mình sẽ phải ở đây cho tới chết.”

Nó chợt ré lên.

“Đứa nào ngồi đó vậy?”

“Tao, Simon.”

“Bọn mình chẳng ra cái đếch gì,” Ralph nói. “Ba thằng cù lần. Tao bỏ cuộc.”

“Nếu mày bỏ cuộc,” Piggy hoảng hốt thì thầm, “thì chuyện gì sẽ xảy đến với tao?”

“Chẳng có chuyện gì hết.”

“Nó ghét tao. Tao hổng biết tại sao. Nếu nó được tác oai tác quái theo ý muốn… mày thì không sao vì nó nể mày. Với nại… mày sẽ nện nó.”

“Mày vừa mới đánh nhau với nó một trận ra trò đấy thôi.”

“Núc đó tao đang giữ tù và,” Piggy thản nhiên nói. “Núc đó tao có quyền nói chứ.”

Simon nhấp nhổm trong bóng tối.

“Làm sếp tiếp đi.”

“Câm mồm đi, thằng oắt Simon! Sao hồi nãy mày không thể mở miệng nói rằng không có ác thú?”

“Tao sợ nó,” Piggy đáp, “chính vì thế mà tao biết về con người nó. Nếu ta sợ đứa nào thì ta ghét nó, nhưng ta nuôn nghĩ tới nó. Ta tự dối nòng rằng nó được quá chứ, nhưng khi gặp nại… giống như bệnh suyễn, ta không thở nổi. Tao nói cho mày biết: nó cũng ghét mày đấy, Ralph ạ…!”

“Tao à? Tại sao lại tao?”

“Tao không biết. Mày trách mắng nó về vụ nửa. Mày nà sếp, nó không.”

“Nhưng nó, thằng Jack Merridew, mới chính là sếp!”

“Tao thường đau ốm nên hay nằm nghĩ vớ vẩn này kia. Tao hiểu được con người ta. Tao biết về tao. Và về nó. Nó không nàm gì được mày, nhưng nếu mày rút nui thì nó sẽ hại đứa kế tiếp. Đó nà tao.”

“Piggy nói đúng đấy, Ralph ạ! Về mày và Jack. Mày phải tiếp tục làm sếp mới được.”

“Tụi mình cầu bơ cầu bất, mà mọi chuyện hỏng bét hết. Ở nhà lúc nào cũng có người lớn. Chỉ cần ‘thưa thầy, thưa cô’ là mình có liền câu trả lời. Ước gì!”

“Tao ước cô tao có mặt ở đây.”

“Tao ước có bố tao… Xì, ước mà làm gì!”

“Hãy giữ cho nửa nuôn cháy.”

Đám thợ săn ngừng nhảy múa, quay về mấy túp lều.

“Người nớn biết đủ mọi chuyện,” Piggy nói. “Họ không sợ bóng tối

đâu. Họ gặp nhau, uống trà và bàn chuyện. Rồi mọi sự sẽ đâu vào đấy…”

“Họ sẽ không đốt cháy đảo, hay làm mất…”

“Họ sẽ đóng tàu…”

Ba đứa trẻ đứng trong bóng tối, hoài công cố miêu tả thế giới ưu việt của người lớn.

“Họ sẽ không cãi nhau…”

“Hay nàm vỡ kính của tao…”

“Hoặc nói bá láp về ác thú…”

“Nếu họ báo được cho bọn mình, chỉ một tin thôi,” Ralph kêu lên thất vọng. “Họ chỉ cần gửi cho bọn mình tin gì đấy thôi của người lớn… một dấu hiệu hay gì đấy.”

Từ trong bóng tối vẳng tới tiếng rên rỉ khe khẽ khiến chúng rợn người, bám chặt lấy nhau. Rồi tiếng rên rỉ to hơn, nhưng nghe xa xôi như không phải ở trên trái đất này, rồi biến thành tiếng lảm nhảm vô nghĩa. Hóa ra là thằng Percival Wemys Madison, nhà xứ, Hartcourt Thánh Anthony, đang nằm trong đám cỏ rậm, miệng lia lịa lẩm bẩm địa chỉ của nó như niệm chú mà chẳng ích lợi gì.

CHƯƠNG SÁU

Ác thú từ trời cao

Trời tối om, trừ những vì sao sáng. Khi biết từ đâu có thứ tiếng ma quái kia và rồi thằng Percival lại im miệng thì Ralph và Simon lóng ngóng bế nó lên, khiêng về một cái lều. Piggy chỉ được cái bạo miệng chứ vẫn bám sát theo rồi ba thằng lớn cùng tới túp lều gần nhất. Chúng nằm trằn trọc, trở mình trên lớp lá khô xào xạc, ngắm khoảng trời sao qua khung cửa lều xoay ra phá nước. Trong đêm vắng, thỉnh thoảng một thằng nhóc kêu lên từ những chiếc lều kia – một lần có tiếng một thằng lớn. Rồi chúng cũng thiếp đi.

Một mảnh trăng lên cao khỏi chân trời, quá nhỏ không tỏa nổi một quầng sáng, dù nó là là sát mặt nước. Nhưng trên bầu trời có những luồng sáng khác vụt đi, nhấp nháy hay tắt phụt, dù không một tiếng nổ khe khẽ nào từ trận hỗn chiến trên cao cả mươi dặm vọng xuống dưới mặt đất. Nhưng có một tín hiệu từ thế giới của người lớn, rơi xuống vào một thời điểm mà không đứa trẻ nào còn thức để được thấy: đột nhiên có một tiếng nổ vang, rồi một đường ngoằn ngoèo sáng rực trên bầu trời, rồi đêm lại đen và những vì sao sáng. Một vệt mờ lơ lửng trên hòn đảo, một cái dù rơi xuống thật nhanh mang theo một hình dáng chân tay đung đưa. Chiều gió, thay đổi độ cao, sẽ đưa hình dáng này tới đâu tùy hứng. Rồi, trên cao ba dặm, gió thổi đều đều, cuốn hình dáng kia quanh bầu trời, chúc xuống theo một đường cong, qua dải đá ngầm và phá nước về phía núi. Hình dáng ấy rơi rúm ró giữa đám hoa màu xanh bên sườn núi, nhưng giờ đây trên độ cao này gió nhẹ thổi làm chiếc dù lủng lẳng kêu phần phật, kéo hình dáng kia lên núi, đôi chân lết theo. Gió kéo hình dáng ấy đi, từng mét, từng mét, qua đám hoa màu xanh, qua đá vụn và những tảng đá rải rác trên đỉnh núi. Nơi đây những ngọn gió thất thường đã xoắn dây dù chằng chịt như thòng lọng, giữ hình hài kia ngồi chúi cái đầu đội mũ sắt giữa hai đầu gối. Khi gió thổi, dây dù căng ra, đầu và ngực thỉnh thoảng lại được kéo thẳng lên, trông như hình hài nọ đang quan sát qua bờ vách đá. Rồi mỗi khi lặng gió, dây dù trùng xuống, hình hài kia lại chúi tới trước, đầu lại chúc giữa hai đầu gối. Thành ra trong lúc trăng sao chuyển dịch trên bầu trời, hình hài kia ngồi trên đỉnh núi, đầu hết cúi lại ngẩng.

Sáng nhá nhem, ở một tảng đá hơi xích dưới sườn núi có một tiếng lách cách. Hai thằng nhỏ chui ra từ một đống lá cành, hai cái bóng mờ mờ nói với nhau, giọng ngái ngủ. Chúng là hai đứa sinh đôi, có nhiệm vụ canh giữ ngọn lửa. Lẽ ra một đứa thức canh, còn đứa kia ngủ; nhưng vì chúng không làm được chuyện gì ra hồn nếu phải hành động một thân một mình và vì không thể thức suốt đêm nên cả hai đứa cùng đi ngủ. Giờ đây chúng mạnh dạn bước tới cái bãi vẫn đốt lửa hiệu, vừa ngáp dài vừa dụi mắt. Tới đây, chúng dừng lại ngáp, một thằng hối hả chạy ngược lại nhặt cành cây và lá.

Thằng kia quỳ xuống.

"Tao nghĩ là tắt rồi."

Nó thọc thọc những que củi được thằng kia nhét vào tay.

"Không."

Nó nằm xuống, kề môi sát đống nọ, khe khẽ thổi. Mặt nó ửng đỏ. Nó ngừng thổi một lúc.

"Sam… đưa em…"

"… bổi."

Eric cúi xuống, lại khe khẽ thổi cho tới khi chỗ đó sáng lên. Sam đẩy một túm bổi vào chỗ nóng ấy, rồi thêm một cành con. Đốm sáng bừng lên và chiếc cành kia bắt lửa. Sam chất thêm nhiều cành nữa.

"Đừng đốt nhiều thế," Eric nói, "anh chất nhiều quá."

"Để mình sưởi ấm mà."

"Thế thì mình phải nhặt thêm củi."

"Tao lạnh."

"Em cũng vậy."

"Với lại, trời…"

"… tối. Được thôi."

Eric ngồi lùi lại, nhìn Sam thổi lửa. Thằng này xếp củi theo dạng một chiếc lều con và lửa cháy nỏ.

"Suýt tí nữa."

"Nếu không thì nó sẽ…"

"Nổi khùng."

"Ừ."

Hai đứa sinh đôi lặng lẽ nhìn ngọn lửa một lúc. Rồi Eric cười khẩy.

"Nó có nổi khùng thật không?"

"Về chuyện…"

"Ngọn lửa và con heo."

"May mà nó hùng hổ sấn tới thằng Jack chứ không phải là tụi mình."

"Ừ. Anh có nhớ lão thầy già nóng tính như lửa ở trường không?"

"Nhóc con… mày – đang – làm – tao – điên – tiết – rồi – đấy – nhé!"

Hai thằng sinh đôi cười giống hệt nhau, rồi chúng nhớ lại trời còn tối om om và những chuyện khác nữa, nên thấp thỏm nhìn quanh rồi lại dán mắt vào ngọn lửa đang bắt vào đống củi hình chiếc lều. Eric chăm chú nhìn những con mọt đang nhốn nháo, chạy cuống nhưng không thoát khỏi lửa và nhớ tới ngọn lửa đầu tiên – ngay dưới kia thôi, bên sườn núi dốc giờ đây đang tối thui. Nó không muốn nhớ tới chuyện ấy nên nhìn lên đỉnh núi.

Hơi ấm tỏa ra từ đống lửa, hắt vào chúng thật dễ chịu. Sam thích thú ngồi sát ngọn lửa, chất thêm cành con vào đấy. Eric xòe hai tay, tìm khoảng cách nào còn chịu nổi hơi nóng. Nó biếng nhác nhìn qua ngọn lửa, tưởng tượng những tảng đá lăn lóc tối mờ mờ kia sẽ có hình thù như thế nào khi

trời sáng. Ngay phía kia có một khối đá to, rồi ba hòn đá, rồi tảng đá nứt đôi, sau nữa là một cái rãnh… ngay phía đó.

"Sam."

"Hử?"

"Không có gì hết."

Những ngọn lửa trùm lên các cành cây, vỏ cây quăn lại rồi bong ra, gỗ kêu răng rắc. Chiếc lều củi đổ ụp, tỏa một vầng sáng tròn to trên đỉnh núi.

"Sam…"

"Hử?"

"Sam! Sam!"

Sam cáu kỉnh ngó Eric. Eric đăm đăm nhìn đầy vẻ khủng khiếp về hướng Sam đang quay lưng lại. Sam bò quanh ngọn lửa, ngồi xổm cạnh Eric, đưa mắt nhìn. Chúng lặng người, nắm chặt tay nhau, bốn con mắt nhìn không chớp và hai cái miệng há hốc.

Sâu phía dưới cây rừng thở dài, rồi ồ lên. Lọn tóc trước vầng trán chúng lay động. Lửa tạt qua một bên. Cách chúng chừng mười lăm mét có một tiếng phừng phựt như vải bị xé toang.

Không đứa nào kêu, song chúng ôm nhau chặt hơn và môi chúng tím ngắt. Chúng co rúm người như thế khoảng mười giây trong lúc ngọn lửa rung rinh tỏa khói, bắn ra những đốm lửa và những quầng sáng khi tỏ khi mờ trên đỉnh núi.

Rồi như thể cả hai đứa chỉ còn có chung một ý nghĩ kinh hoàng, chúng bò đi, rồi bỏ chạy.

Ralph đang nằm mơ. Nó đã thiếp đi sau khi trăn trở ồn ào tưởng chừng cả tiếng đồng hồ trên lớp lá khô. Ngay cả tiếng mớ trong cơn ác mộng từ những lều bên cạnh nó cũng không nghe thấy, vì nó đã trở về nhà, đang thò tay qua hàng giậu cho mấy con ngựa non ăn đường. Rồi có ai đó lay tay

nó, bảo đến giờ uống trà.

“Ralph! Dậy đi!”

Tiếng lá lạo xạo như sóng biển.

“Có chuyện gì?”

“Tụi tao thấy…”

“… con ác thú…”

“… rõ rành rành!”

“Tụi bay là ai? Cặp sinh đôi hử?”

“Tụi tao thấy con ác thú…”

“Yên nào, Piggy!”

Lá vẫn kêu lạo xạo. Piggy đụng phải nó. Rồi một trong hai đứa sinh đôi chụp lấy nó khi nó đang loạng choạng tới cái khung hình chữ nhật của những ngôi sao đang dần lặn.

“Mày không ra được đâu… khủng khiếp lắm!”

“Piggy… mấy ngọn lao đâu rồi?”

“Tao nghe được…”

“Im đi. Nằm yên.”

Chúng nằm đấy lắng nghe. Mới đầu hoài nghi rồi kinh hoàng trước những điều cặp sinh đôi thì thào diễn tả giữa những đợt yên lặng không cùng. Chỉ lát sau, bóng tối đã đầy những móng vuốt, đầy bí ẩn và đe dọa đáng sợ. Bình minh tưởng chừng kéo dài vô tận chậm chạp xua đi những ánh sao đêm, để rồi cuối cùng ánh sáng xám xịt và ảm đạm lọt vào trong lều. Chúng không yên, cho dù thế giới bên ngoài ngôi lều còn bao hiểm nghèo không hình dung nổi. Bóng tối chỗ gần chỗ xa, như một mê cung, và ở đỉnh

khung trời màu sắc làm ấm những áng mây nho nhỏ. Một con chim biển lẻ loi vừa vỗ cánh bay lên vừa cất tiếng kêu khàn khàn, ngay sau đó là một tiếng vọng. Trong rừng có tiếng kêu chói tai. Những vạt mây nơi chân trời bắt đầu ửng hồng và những tán dừa như lông chim lại tươi màu xanh lục.

Ralph quỳ ở cửa lều, thận trọng nhìn quanh.

"Sam-Eric. Gọi tụi nó họp. Nhưng khẽ thôi. Đi đi."

Hai thằng sinh đôi run rẩy bám nhau, liều bước vài mét tới lều bên cạnh để thông báo tin đáng sợ. Ralph đứng lên, đi tới vỉa đá để giữ thể diện, dù lưng nó nhâm nhẩm đau. Piggy và Simon theo sau rồi đến những đứa khác.

Ralph nhặt chiếc tù và trên chỗ ngồi nhẵn bóng, đưa lên môi; nhưng nó ngần ngừ không thổi. Thay vào đó, nó đưa tù và lên cao, chìa cho chúng thấy và chúng hiểu ngay.

Những tia nắng hình rẻ quạt từ dưới chân trời chiếu lên, hắt xuống ngang tầm mắt. Ralph nhìn một lúc vào cái đĩa vàng đang lớn dần, chiếu vòa bọn chúng từ phía tay phải, có vẻ như tạo điều kiện cho nó phát biểu. Lũ con trai đứng thành vòng tròn trước mặt nó tua tủa những cây lao dùng để săn.

Nó đưa tù và cho Eric là đứa đứng gần nhất trong cặp song sinh.

"Chính mắt tụi tao thấy con ác thú. Không… tụi tao đâu có ngủ gật…"

Sam mở đầu câu chuyện. Theo thông lệ thì tù và có giá trị cho cả hai đứa sinh đôi, vì sự hợp nhất về vật chất của chúng đã được công nhận.

"Nó có lông. Phía sau đầu nó có gì đấy động đậy… có thể là cánh. Con ác thú cũng động đậy luôn…"

"Khiếp quá! Kiểu nó ngồi…"

"Lửa thì sáng…"

"Tụi tao vừa mới chồng thêm…"

"… chất thêm củi…"

"Thấy mắt…"

"Răng…"

"Móng vuốt…"

"Tụi tao chạy có cờ…"

"Va hết cái này tới cái nọ…"

"Con ác thú đuổi theo tụi tao…"

"Tao thấy nó len lỏi sau những cái cây…"

"Gần như chạm trúng tao…"

Ralph hoảng hồn chỉ vào mặt Eric đầy những vết xước do cứa phải những bụi cây.

"Mày có sao không?"

Eric sờ mặt.

"Ram ráp. Có chảy máu không?"

Vòng tròn của bọn trẻ lùi xa vì sợ hãi. Thằng Johnny còn đang ngáp liền òa lên, nước mắt ròng ròng, bị Bill đập mấy cái cho đến lúc như nghẹn, khóc không thành tiếng. Buổi mai rực rỡ mang đầy những đe dọa, vòng tròn kia bắt đầu biến dạng, quay ra ngoài hơn là hướng vào trong những chiếc lao vót nhọn trông giống như một hàng giậu. Jack lên tiếng gọi và chúng quay lại vào trong.

"Thế là ta sẽ có một cuộc săn thật sự! Đứa nào cùng đi?"

Ralph sốt ruột đi đi lại lại.

“Những cái lao này bằng gỗ mà. Đừng vớ vẩn!”

Jack cười nhạo.

“Mày sợ à?”

“Dĩ nhiên tao sợ. Đứa nào không sợ?”

Nó quay qua hai đứa sinh đôi, mong mỏi tuy không hy vọng.

“Tao mong là hai đứa bay không chơi xỏ tụi tao?”

Câu trả lời thật dứt khoát khiến không đứa nào nghi ngờ được nữa.

Piggy cầm tù và.

“Tụi mình không thể - tạm gọi nà - ở nại đây được à? Có thể con ác thú sẽ không mò tới tận đây.”

Nếu không cảm thấy có gì đấy đang âm thầm theo dõi chúng, hẳn Ralph sẽ lớn tiếng la nó.

“Ở lại đây à? Chịu giam hãm trong cái chỗ tí tẹo trên hòn đảo này, luôn phải canh chừng à? Rồi làm sao mình có thức ăn? Còn ngọn lửa nữa?”

“Đi quách cho xong,” Jack sốt ruột nói, “chỉ phí thì giờ.”

“Không phải phí thì giờ. Làm sao với bọn nhóc đây?”

“Mặc xác bọn nhóc!”

“Phải có đứa nào trông chừng tụi nó mới được.”

“Cho đến nay đâu cần đứa nào trông chừng chúng.”

“Trước kia không cần thật, nhưng mà bây giờ Piggy sẽ trông chừng tụi nó.”

“Phải rồi. Để Piggy tránh được nguy hiểm.”

“Mày hãy nghĩ chín chắn một chút. Thử hỏi chỉ còn một mắt kính thì Piggy làm được gì chứ?”

Đám đông lại tò mò nhìn từ Jack tới Ralph.

“Còn chuyện này nữa. Ta không thể săn như mọi khi, vì con ác thú này không để lại dấu vết. Nếu có thì tụi bay đã thấy rồi. Theo những gì bọn mình được biết thì con ác thú này có thể đu qua cây cối giống như con gì ấy.”

Chúng gật đầu.

“Thành ra mình phải tính kế.”

Piggy gỡ cái kính bị hư hại, lau chùi tròng còn lại.

“Thế còn tụi tao, Ralph?”

“Mày chưa có tù và. Đây!”

“Tao muốn nói… còn tụi tao thì sao? Giả sử con ác thú tới núc tụi bay đi hết cả rồi. Tao không nhìn rõ được, tao sợ nhỡ…”

Jack nói xen vào, vẻ khinh bỉ.

“Mày lúc nào cũng sợ.”

“Tao đang cầm tù và…”

“Tù và! Tù và cái con khỉ!” Jack quát, “mình không cần tù và nữa. Mình biết đứa nào cần nói gì. Thằng Simon hay thằng Bill hay thằng Walter có cái khỉ gì để nói? Đã đến lúc một số đứa phải hiểu rằng nên câm miệng, để những người khác quyết định…”

Ralph không thể làm thinh mãi được. Máu xông lên làm hai má nó nóng bừng.

“Mày không có tù và mà,” nó nói. “Ngồi xuống.”

Mặt Jack trắng bệch làm nổi bật những vệt bã trầu màu nâu. Nó liếm môi, vẫn đứng.

"Đây là chuyện của thợ săn."

Đám còn lại căng thẳng nhìn. Thấy bị cuốn vào cuộc cãi vã phiền phức, Piggy liền để tù và tựa vào đầu gối Ralph, rồi ngồi xuống. Nó nín thở vì sự im lặng trở nên ngột ngạt hơn.

"Chuyện này còn hơn cả chuyện săn bắt," cuối cùng Ralph nói, "vì mày không có dấu vết của ác thú để lần theo. Mày không muốn được cứu à?"

Nó quay qua cả bọn.

"Tụi bay không muốn được cứu sao?"

Rồi nó lại nhìn Jack.

"Tao đã nói rồi: ngọn lửa là điều quan trọng nhất. Bây giờ, hẳn là nó tắt ngúm rồi…"

Chuyện bực dọc cũ gỡ rối cho nó và giúp nó sức mạnh để tấn công.

"Không đứa nào nghĩ ra được gì à? Mình phải đốt lửa lại. Jack, mày không hề nghĩ tới chuyện này, phải không? Hay có đứa nào trong bọn bay không muốn được cứu?"

Đâu có! Chúng muốn được cứu chứ, chuyện rõ ràng mà, chúng đột nhiên nghiêng hẳn về phía Ralph, thế là chuyện khủng hoảng được giải quyết. Piggy hổn hển thở phào, nhưng rồi hụt hơi, phải tựa vào một thân cây, há hốc miệng, đôi môi tím ngắt. Chẳng đứa nào ngó ngàng tới nó.

"Jack, bây giờ mày hãy nghĩ xem, có chỗ nào trên hòn đảo này mày chưa từng tới?"

Jack miễn cưỡng đáp.

“Chỉ có… dĩ nhiên rồi! Mày nhớ chứ? Ở đuôi đảo, nơi những tảng đá chồng lên nhau. Tao đã từng tới gần đó rồi. Đá tảng làm thành một thứ như cây cầu. Ở đó chỉ có một lối lên thôi.”

“Và con vật kia có thể ở đó.”

Cả bọn ồ lên một lượt.

“Im nào! Được rồi. Mình sẽ ngó chừng chỗ đó. Nếu con ác thú không ở đó, mình sẽ lên tận đỉnh núi tìm và đốt lửa.”

“Vậy thì mình đi thôi.”

“Mình ăn đã, rồi mới đi.” Ralph ngừng lại. “Ta nên cầm theo cây lao.”

Ăn xong, Ralph và những đứa lớn ra đi dọc theo bãi biển, để lại Piggy đứng như trời trồng trên vỉa đá. Hôm nay cũng hứa hẹn một ngày nắng chang chang dưới vòm trời xanh như những ngày trước. Bãi cát uốn lượn và trải dài trước mặt chúng, cho tới khi nhập làm một với cánh rừng, vì còn sớm nên chúng chưa gặp ảo ảnh lung linh. Dưới sự hướng dẫn của Ralph, chúng chịu khó đi dọc vạt dừa chứ không đi trên bãi cát nóng gần mặt nước. Nó để Jack dẫn đường, Jack tiến tới với sự thận trọng đầy cường điệu dù chúng có thể nhận ra ngay được kẻ địch cách xa hai mươi mét, nếu có. Ralph đi cuối đoàn, thầm cảm kích đã thoát trách nhiệm được một lúc.

Simon đi phía trước Ralph, nó cảm thấy hơi khó tin – một con ác thú, có móng vuốt cào được, ngồi trên đỉnh núi, không để lại dấu vết nào, vậy mà không đủ nhanh để tóm được Sam-Eric. Dù nghĩ thế nào thì trong đầu óc Simon vẫn hiện lên hình ảnh một con người vừa dũng cảm vừa bệnh hoạn.

Nó thở dài. Những đứa kia có thể đứng lên nói trước buổi họp mà không cảm thấy một gánh nặng ghê gớm nào trên chính bản thân, có vẻ thế, nói mọi điều như thể chúng chỉ nói cho một người thôi. Nó bước sang bên, ngoái nhìn lại. Ralph đang đi tới với chiếc lao trên vai. Simon rụt rè bước chân chậm lại cho tới khi nó với Ralph đi ngang hàng nhau, rồi nó ngước nhìn Ralph qua mớ tóc đen rối bù xõa trên mắt. Ralph liếc qua nó, gượng cười như thể quên mất rằng Simon đã xử sự thật ngốc nghếch, rồi lại nhìn đâu đâu. Simon thấy sung sướng trong một khoảnh khắc vì được nhìn nhõi,

nhưng rồi thôi không nghĩ về mình nữa. Lúc Simon va phải một cái cây, Ralph sốt ruột liếc nhìn, còn Robert cười khúc khích. Simon loạng choạng; một vệt trắng trên trán nó biến thành đỏ và rướm máu. Ralph để Simon đi trước rồi quay về với địa ngục của riêng nó. Lát sau chúng sẽ tới tòa thành đá[11], lúc ấy kẻ làm thủ lĩnh phải tiến lên hàng đầu.

Jack chạy trở lại.

"Tụi tao thấy tòa thành đá rồi."

"Tốt. Mình cố tới thật gần."

Nó bước theo Jack trên nền đất hơi dốc lên về phía tòa thành. Bên tay trái chúng là cây cối và dây leo chằng chịt không chui qua nổi.

"Tại sao trong kia lại không thể có gì?"

"Mày thấy đấy, chẳng có gì vào hay ra được."

"Thế còn tòa thành?"

"Hãy nhìn đã."

Ralph vạch đám cỏ rậm như tấm màn che, cẩn thận quan sát. Chỉ vài mét đất đá nữa là hai cạnh của hòn đảo gần như chụm vào nhau, khiến ta chờ đợi sẽ thấy một mũi đất. Nhưng thay vào đó là một đường đá hẹp, rộng chỉ vài mét, dài khoảng mười lăm mét, từ đảo nhô ra biển. Lại thấy ở đó những tảng đá vuông vức màu hồng tạo thành nền của hòn đảo. Mặt bên này của tòa thành, cao chừng ba chục mét, chính là cái pháo đài màu hồng mà chúng từng thấy từ trên đỉnh núi. Đá ở đây lởm chởm. "Trên đỉnh đầy những tảng đá lớn có vẻ chông chênh."

Sau lưng Ralph, đám thợ săn im lìm trong đám cỏ cao. Ralph nhìn Jack.

"Mày là thợ săn mà."

Jack đỏ mặt.

“Tao biết. Được thôi.”

Từ trong lòng Ralph bật lên tiếng cười của một thằng Ralph khác.

“Tao là sếp. Tao đi trước. Không bàn cãi nữa.”

Nó quay qua bọn kia.

“Tụi bay nấp ở đây, chờ tao.”

Nó cảm thấy tiếng nói của nó như lạc đi hoặc quá to. Nó nhìn Jack.

“Mày… nghĩ vậy à?”

Jack lẩm bẩm.

“Tao đã đi cùng khắp hòn đảo này rồi. Chỉ có thể là đây thôi.”

“Tao hiểu.”

Simon hoang mang lí nhí: “Tao không tin có ác thú.”

Ralph lịch sự đáp lại, như thể cùng ý nghĩ về thời tiết.

“Ừ. Tao cũng không nghĩ thế.”

Môi nó mím lại và nhợt nhạt. Nó chậm chạp vuốt ngược mái tóc.

“Được rồi. Lát nữa nhé.”

Nó bắt đôi chân phải cử động, đưa mình tới dải đất dài ngoằng như cái cổ.

Quanh nó là khoảng không trống rỗng. Chẳng có chỗ nào để núp, thậm chí không cần phải tiến thêm nữa. Nó dừng lại trên dải đất hẹp rồi nhìn xuống. Chẳng bao lâu nữa, vài thế kỷ thôi, biển cả sẽ biến tòa thành thành một hòn đảo. Phía bên phải là phá nước dập dồn vì biển khơi, còn phía bên trái…

Ralph rùng mình. Phá nước đã che chắn chúng trước Thái Bình Dương, không hiểu vì đâu chỉ mình Jack tới được bờ nước phía bên kia. Giờ đây, với con mắt của kẻ sống trên đất liền, nó nhìn sóng cuồn cuộn như nhịp thở của một sinh vật khổng lồ nào đấy. Nước xuống từ từ giữa những tảng đá, để lộ ra những phiến hoa cương màu hồng to như cái bàn, những bụi san hô lạ mắt, loài thủy tức và rong. Nước xuống thấp hơn nữa, hơn nữa, rì rào như gió thổi trên những tán cây rừng. Có một tảng đá dài, phẳng như cái bàn, khi nước trút trơ ra bốn bề rong rêu, trông như những vách đá dựng đứng. Rồi con thủy quái đang ngủ kia thở ra – bốn phía nước dâng lên, sôi sục ào qua mặt bàn khiến rong rêu phất phơ lay động. Không thấy sóng, chỉ có nước lên xuống, lên xuống kéo dài cả phút.

Ralph quay người, đi tới vách đá màu đỏ. Phía sau, bọn chúng đứng chờ trong đám cỏ cao, xem nó làm gì. Ralph cảm thấy giờ đây mồ hôi trong lòng bàn tay đã lạnh, nó sửng sốt thấy rằng nó không thực sự chờ đợi sẽ gặp con ác thú nào cả và không biết nếu gặp thì nố sẽ phải làm gì.

Nó thấy leo lên vách đá này được, nhưng không cần thiết. Khối đá vuông vức kia như dựng trên một cái bệ, nên nó có thể lần từng bước trên cái gờ bên tay phải, phía trên phá nước, rồi mất dạng sau một góc. Không khó khăn gì mấy và chỉ lát sau nó đã nhìn được quanh khối đá.

Chẳng có gì khác ngoài những thứ nó chờ đợi: những hòn đá cuội hồng nằm lăn lóc, đầy phân chim trông không khác gì kem và một đường dốc dẫn lên những tảng đá ngổn ngang trên đỉnh pháo đài.

Một tiếng động phía sau khiến nó quay ngoắt lại. Jack đang lần bước theo gờ đá.

“Tao không thể để một mình mày đi được.”

Ralph không nói gì. Nó đi trước, len lỏi qua những tảng đá, xem xét kỹ một cái tạm gọi là hang chẳng có gì đáng sợ ngoài một ổ trứng thối, cuối cùng nó ngồi xuống nhìn quanh, gõ gõ đầu chiếc lao lên tảng đá.

Jack hứng khởi.

“Chỗ này làm pháo đài thì quá tuyệt!”

Một cột bụi nước làm ướt hai đứa.

"Không có nước uống."

"Thế cái gì kia?"

Quả thật có một vạt dài màu lục ở giữa quãng đường lên núi đá. Chúng leo lên đó nếm thứ nước đang rỉ ra.

"Mình có thể đặt gáo dừa chỗ này, sẽ luôn luôn đầy thôi."

Chúng sánh vai nhau leo nốt đoạn còn lại, tới chỗ một tảng đá nằm chênh vênh trên chồng đá thuôn thuôn. Jack đấm mạnh vào tảng đá gần nhất, nghe có tiếng cọt kẹt.

"Mày có nhớ…"

Hai đứa cùng hồi tưởng lại quãng thời gian không vui vừa qua. Jack nói nhanh.

"Thọc một thân dừa dưới khối đá này, rồi khi quân địch tới… nhìn kìa!"

Phía dưới chúng ba chục mét là con đường hẹp, rồi tới vùng đất lởm chởm đá, rồi tới bãi cỏ với những cái đầu lô nhô, sau đó là rừng.

"Chỉ bẩy một cái thôi," Jack kêu lên thích thú, "thế là… hết sẩy…!"

Tay nó làm hiệu tảng đá rơi xuống. Ralph nhìn về phía ngọn núi.

"Chuyện gì thế?"

Ralph xoay người.

"Sao?"

"Mày nhìn… tao không rõ phải diễn tả thế nào."

“Hiện giờ không thấy lửa ở đó. Không có gì làm hiệu.”

“Mày chỉ toàn bị ám ảnh bởi lửa hiệu.”

Chân trời xanh căng như một vòng tròn bao quanh chúng, chỉ ngắt quãng bởi đỉnh núi kia.

“Đó là tất cả những gì mình có được.”

Nó tựa lao vào tảng đá lắc lư rồi vuốt tóc ra sau bằng cả hai tay.

“Mình phải quay lại và leo lên núi. Tụi nó thấy con ác thú ở đó.”

“Nó đâu còn ở đó nữa.”

“Thế mình phải làm gì đây?”

Những đứa kia đang nấp trong cỏ, thấy Jack và Ralph vẫn bình yên liền bỏ chỗ nấp, chạy ra ngoài nắng. Chuyến khảo sát hứng khởi khiến chúng quên bẵng con ác thú. Chúng tỏa ra trên chiếc cầu[12], rồi vừa leo vừa la hét. Ralph đứng chống tay vào một khối đá đỏ khổng lồ, to như chiếc cối xay, đã nứt và lắc lư. Nó u uất nhìn ngọn núi. Nó nắm chặt tay, đấm như bổ củi vào bức tường đá đỏ bên phía tay phải. Môi nó mím lại và mắt lộ vẻ khao khát dưới lớp tóc xõa.

“Khói.”

Nó liếm nắm tay bầm giập.

“Jack! Ta đi thôi.”

Nhưng Jack không có đó. Lũ trẻ đang túm tụm nâng và đẩy một tảng đá, huyên náo mà nó không hay. Khi quay lại, nó nghe tiếng cọt kẹt rồi cả khối đá đổ ùm xuống biển, khiến bụi nước bắn ầm ầm lên tới nửa vách đá, mờ mịt như đám lông chim.

“Thôi! Thôi!”

Tiếng nó làm lũ trẻ im bặt.

“Khói.”

Có điều gì đấy khác lạ nảy ra trong đầu nó. Có gì đấy như cái dơi vỗ trong đầu, che lấp ý nghĩ của nó.

“Khói.”

Những ý nghĩ kia tức thì trở lại cùng với giận dữ.

“Mình cần khói. Thế mà bọn bay phí thời giờ lăn đá.”

Roger quát lại.

“Mình có khối thì giờ.”

Ralph lắc đầu.

“Mình đi tới núi.”

Tiếng la hét rộ lên. Một số đứa muốn quay về bãi. Một số muốn lăn nhiều đá hơn nữa xuống biển. Mặt trời sáng chói và hiểm nguy đã nhạt nhòa theo bóng tối.

“Jack này! Con ác thú có thể ở phía bên đó. Mày lại dẫn đầu đi. Mày từng ở bên ấy rồi.”

“Mình có thể đi dọc bãi biển. Ở đó có trái cây.”

Bill đi lên gặp Ralph.

“Sao mình không thể ở lại đây ít lâu?”

“Đúng thế.”

“Mình dựng pháo đài…”

“Ở đây không có gì ăn,” Ralph nói, “cũng không có lều. Và không có

nhiều nước uống.”

“Nơi đây sẽ là một pháo đài hết sảy.”

“Mình có thể lăn đá…”

“Ngay xuống chiếc cầu…”

“Tao bảo mình phải đi tiếp!” Ralph giận dữ hét. “Mình phải biết chắc đã. Đi thôi.”

“Để tụi tao ở lại đây…”

“Quay lại lều thôi…”

“Tao mệt quá chừng…”

“Không!”

Ralph dứt da khỏi mấy đốt ngón tay. Chừng như nó không đau.

“Tao là sếp. Mình phải biết chắc chắn đã. Tụi bay không thấy ngọn núi à? Chẳng có tín hiệu nào hết. Mà ngoài kia có thể có một con tàu. Tụi bay điên hết cả rồi ư?”

Chúng lặng thinh hoặc lẩm bẩm, như bọn nổi loạn.

Jack dẫn đường xuống dưới núi đá, băng qua cầu.

CHƯƠNG BẢY

Cây cao bóng cả

Lối heo chạy nằm sát đám đá ngổn ngang dưới mé nước phía bên kia; Ralph hài lòng đi theo Jack trên con đường ấy. Nếu ta có thể khép được hai tai trước tiếng sóng biển ì ầm sụp xuống dềnh lên, nếu ta có thể quên được những bụi dương xỉ nâu xám hoang vu phủ đầy hai bên thì may ra ta có thể không nghĩ tới con ác thú và mơ màng được một lúc. Mặt trời đã quá ngọ và cái nóng xế trưa đang chùm lên hòn đảo. Ralph nhắn tin tới phía trước cho Jack, rồi đi tới đám cây có quả lũ chúng dừng lại để ăn.

Ngồi xuống rồi, lần đầu tiên Ralph cảm thấy cái nóng của ngày hôm nay. Nó bực bội giật cái áo xám, tự hỏi có nên giặt không. Ngồi dưới cái nóng xem ra khác thường, ngay cả trên hòn đảo này, Ralph tính chuyện vệ sinh thân thể. Nó ao ước có được cái kéo để cắt tóc – nó hất mái tóc dài ra sau – cắt mái tóc bẩn thỉu này tới chỉ còn chừng một phân thôi. Nó muốn được tắm táp, được dầm mình thật sự trong bọt xà phòng. Nó đưa lưỡi kiểm nghiệm răng lợi và thấy rằng một bàn chải đánh răng cũng thật có ích đấy. Rồi móng tay móng chân nữa…

Ralph xoay bàn tay lại rồi chăm chú nhìn. Móng tay nó đã bị gặm tới tận thịt, dù nó không nhớ đã mắc lại và buông thả thói quen này lúc nào.

“Rồi đây mình đến mút ngón cái mất…”

Nó nhìn trộm xung quanh. Chừng như không đứa nào nghe thấy. Đám thợ săn ngồi ngốn bữa ăn đạm bạc, cố tự nhủ rằng sẽ có đủ sức khỏe với những quả chuối và thứ quả như thịt đông, xám màu ô liu. Nhớ lại trước đây nó sạch sẽ thế nào, Ralph nhìn bọn kia. Chúng bẩn quá, nhưng không phải kiểu bẩn thỉu của bọn con trai ngã xuống bùn hay lem luốc vào một ngày mưa. Thoạt nhìn chẳng thấy đứa nào cần phải tắm táp, thế nhưng tóc tai chúng dài ngoằng, bết chỗ này chỗ nọ, dính lá hay cành cây khô; mặt mũi chúng khá sạch sẽ nhờ có cái ăn và toát mồ hôi, nhưng ở những chỗ khuất có ẩn những vệt mờ; áo quần xơ xác, cứng quèo mồ hôi như áo quần của chính nó, chúng mặc không phải vì diện hay để dễ chịu mà chỉ vì thói quen, da dẻ

chúng dày cộm muối biển.

Nó hơi băn khoăn khi giờ đây nó coi đó là chuyện bình thường và không bận tâm. Nó thở dài, ném đi cái cuống mà nó vừa vặt quả. Đám thợ săn đã lẻn vào trong rừng hay xuống những tảng đá để làm vệ sinh. Nó quay nhìn ra biển.

Ở đây, mặt bên kia hòn đảo, cảnh quan khác hẳn. Những hình ảnh lung linh mờ ảo như trong phim không tồn tại được trên mặt nước lạnh của đại dương, nơi chân trời là một đường màu xanh rõ rệt. Ralph lững thững đi xuống những tảng đá. Dưới này, gần ngang tầm mặt biển, ta có thể ngắm nhìn những con sóng cao cuồn cuộn không ngừng. Chú dài hàng dặm chứ không phải thứ sóng vỗ bờ hay lăn tăn chỗ nước cạn. Chúng xô vào đảo với vẻ bất cần, như thể bận bịu chuyện gì khác; không phải chúng lan đi mà như cả đại dương đang trồi lên hụp xuống. Lúc này biển hụp xuống khiến nước rút đổ ra như những con thác, có chỗ theo hình bậc thang, nó hụp xuống thấp hơn những tảng đá, vuốt nhẵn rong rêu như làn tóc mây óng ả. Rồi biển nghỉ lấy hơi, đoạn ầm ầm ào lên, tràn ngập mũi đảo và vùng đất vừa lộ ra, không gì cản nổi, nó leo lên vách đá, cuối cùng vươn một cánh tay lên một rãnh nước, để rồi kết thúc bằng cách tung bụi nước, như từ những ngón tay, cách Ralph chừng một mét.

Ralph dõi nhìn những con sóng nối nhau nhấp nhô cho đến khi có gì đấy trong sự xa xăm vời vợi của biển khiến đầu óc nó mụ đi. Rồi biển cả mênh mông chừng như vô tận lại khiến nó phải quan tâm. Biển chính là bức tường ngăn cách, là rào cản. Ở phía bên kia đảo, mơ mơ màng màng trong nắng trưa lung linh, được phá nước lặng như tờ che chắn, ta có thể mơ được cứu thoát; nhưng ở đây, trước sự ù lì trắng trợn của đại dương, ngăn cách hàng bao nhiêu dặm, ta bị kiềm chế, ta bất lực, ta bị kết án, ta bị…

Nó nghe tiếng Simon sát bên tai. Ralph thấy hai tay nó bám chặt vào đá, thấy thân thể nó đau nhừ, gáy cứng đờ và miệng há hốc.

“Rồi mày sẽ về được nhà thôi mà.”

Simon gật đầu khi nói những lời này. Nó đang quỳ một chân, nhìn xuống từ một tảng đá cao hơn mà nó bám bằng hai tay, chân kia thò xuống dưới chỗ Ralph.

Ralph bối rối, nhìn Simon dò hỏi.

“Mênh mông quá, tao nghĩ…”

Simon gật đầu.

“Mặc dầu vậy. Mày sẽ về được thôi. Tao tin thế, dù thế nào đi nữa.”

Cơ thể Ralph bới được đôi chút căng thẳng. Nó ngó nhanh ra biển rồi mỉm cười chua xót nhìn Simon.

“Mày có tàu trong túi quần à?”

Simon cười lắc đầu.

“Thế sao mày biết?”

Simon còn đang yên lặng thì Ralph nói cộc lốc. “Mày điên.”

Simon lắc đầu quầy quậy khiến mái tóc đen rối hết hất ra sau lại thõng xuống trước mặt nó.

“Không, tao không điên đâu. Tao chỉ *nghĩ là mày sẽ về được an toàn*.”

Im lặng một lúc, rồi đột nhiên chúng mỉm cười với nhau.

Roger gọi từ đám cây rậm rịt.

“Lại mà xem này!”

Mặt đất gần lối heo chạy bị xới lên, có cả bãi chất thải còn bốc hơi nghi ngút. Jack cúi xuống như thể nó mê cái đống này.

“Ralph này, tụi mình cần thịt, cho dù mình đang săn lùng con thú khác kia.”

“Nếu mày cho rằng thế là đúng đường thì mình cứ săn.”

Chúng lại kéo đi, đám thợ săn đi sát nhau hơn vì sợ con ác thú nọ, trong lúc Jack xông lên trước truy tìm. Chúng đi chậm hơn Ralph tưởng, nhưng mặt khác nó mừng vì được la cà, tay nâng niu chiếc lao. Jack gặp phải cái gì đó nên cả đoàn đứng khựng lại. Ralph đứng tựa vào một thân cây và tức thì nó lại mơ giấc mơ ngày. Đã có Jack phụ trách việc săn bắt, mà chuyện lên núi còn nhiều thì giờ…"

Hồi đó bố nó thuyên chuyển từ Chatham tới Devonport nên gia đình nó đi theo, sống trong một ngôi nhà nhỏ sát vùng đầm lầy. Trong những cơ ngơi nó đã từng ở, Ralph đặc biệt nhớ rõ ngôi nhà này, vì sau đó nó được đi học. Mẹ nó còn sống chung, bố nó ngày nào cũng về. Những con ngựa pony[13] hoang tới dưới vườn, sát bức tường đá, trời đổ tuyết. Sát sau nhà có một cái lán, nó có thể lên đó nằm ngắm bông tuyết cuồn cuộn bay qua. Nó thấy được chỗ bông tuyết tan đi, để lại một vệt ướt, rồi chú ý sẽ thấy bông tuyết đầu tiên rơi xuống mà không tan và cả nền đất trở nên trắng xóa. Khi lạnh, nó có thể vào trong nhà, nhìn qua cửa sổ, nhìn qua cái ấm nước bằng đồng sáng loáng và cái đĩa với những hình người tí hon màu xanh…

Trước khi đi ngủ nó được ăn một tô cốm với đường và váng sữa. Còn sách tựa vào nhau ở trên kệ ngay cạnh giường, trên cùng bao giờ cũng có hai, ba quyển đặt nằm vì nó không muốn mất công nhét ngay ngắn trở lại. Những quyển này quăn góc và trầy trụa. Có một quyển sách màu láng về Topsy và Mopsy nó không hề đọc vì sách kể về hai đứa con gái; có một quyển về nhà ảo thuật mà nó vừa đọc vừa nén sợ, nó bỏ qua trang hai mươi bảy có hình con nhện đáng sợ; có quyển về những người chuyên đi đào bới, những thứ bên Ai Cập ấy mà; có *Sách về xe lửa cho bé trai*, *Sách về tàu thủy cho bé trai*. Nó thấy chúng sống động ngay trước mặt, nó có thể với tay lên sờ được, có thể thấy được sức nặng của quyển *Sách về voi mamút cho bé trai* khi quyển này chậm chạp lòi ra khỏi kệ, tuột xuống… Mọi thứ đều đâu vào đấy, mọi thứ đều vui vẻ và thân thiết.

Mấy bụi cây phía trước xao động mạnh. Từ lối heo chạy lũ trẻ vừa điên cuồng phóng vào đám cây leo vừa reo hò. Ralph thấy Jack bị hất qua một bên, ngã xuống. Rồi một con vật phóng về phía nó trên lối heo chạy, răng nanh lấp lánh, khụt khịt nghe đáng sợ. Ralph thấy nó có thể tỉnh bơ ước lượng khoảng cách rồi nhắm đích. Khi con heo đực chỉ cách có năm mét, nó phóng cây lao gỗ khôi hài cầm trong tay, thấy trúng trên cái mõm to và cắm trên đó một lúc. Con heo hết khụt khịt mà kêu eng éc và ngoặt sang phía bụi

cây. Lối heo chạy lại đầy lũ trẻ la hét, Jack chạy trở lại, dò tìm trong tầng cây thấp.

"Qua chỗ này…"

"Nó tấn công mình là cái chắc!"

"Qua chỗ này, tao nói rồi…"

Con heo đực loạng choạng chạy thoát. Chúng phát hiện ra một lối heo khác song song với lối thứ nhất và Jack lồng lên chạy. Ralph vừa sợ, vừa lo, vừa tự hào.

"Tao phóng trúng nó! Ngọn lao cắm vào nó…"

Đột nhiên chúng đổ ra một khoảng đất trống bên bờ biển. Jack cố tìm trên tảng đá trần trụi, vẻ lo lắng.

"Nó chạy mất rồi."

"Tao phóng trúng nó!" Ralph lại nói, "ngọn lao cắm vào nó được một lúc."

Nó thấy cần có người làm chứng.

"Tụi bay không thấy à?"

Maurice gật đầu.

"Tao có thấy. Trúng ngay mõm… Chà!"

Ralph kích động, tiếp tục nói.

"Tao phóng trúng ngay nó mà! Ngọn lao cắm vào nó. Tao làm nó bị thương!"

Nó tận hưởng sự khâm phục của lũ trẻ trong lĩnh vực mới mẻ này và thấy việc săn bắt xét cho cùng thật thú vị.

“Tao cho nó một trận nên thân. Nó là con ác thú đấy, tao nghĩ thế!”

Jack quay lại.

“Không phải con ác thú đâu. Một con heo đực đấy.”

“Tao phóng trúng nó.”

“Sao mày không tóm lấy nó? Tao thử…”

Giọng Ralph the thé.

“Một con heo đực thế nào được!”

Jack đột nhiên đỏ bừng mặt.

“Mày nói là nó sẽ tấn công mình. Mày muốn gì mà phóng lao vào nó? Sao mày không đợi?”

Nó chìa cánh tay.

“Xem này.”

Nó xoay cẳng tay trái để cả đám thấy. Da nó toác một đường, không nặng nhưng chảy máu.

“Do răng nanh của nó đấy. Tao không kịp phóng lao.”

Chúng dồn chú ý vào Jack.

“Đấy là một vết thương chứ chẳng chơi,” Simon nói, “mày phải hút máu ra. Giống như Berengaria[14] vậy.”

Jack liền hút máu.

“Tao phóng trúng nó,” Ralph giận dữ nói. “Tao phóng trúng nó bằng cáo lao của tao, tao làm nó bị thương.”

Nó cố thu hút sự chú ý của chúng.

"Nó đi trên đường. Tao phóng lao, như thế này…"

Robert gầm gừ. Ralph nhập trò chơi ngay làm cả bọn cười ồ. Tức thì chúng đâm vào Robert, còn thằng này giả chạy.

Jack hét lớn.

"Bao vây thành vòng tròn!"

Vòng tròn khép lại rồi chạy quanh. Robert giả eng éc vì sợ, nhưng rồi hoảng hốt kêu lên vì đau thật.

"Ái! Thôi! Tụi bay làm tao đau!"

Lưng nó trúng phải một cán lao khi chạy lăng quăng giữa đám trẻ.

"Tóm lấy nó!"

Chúng túm chân tay nó. Ralph bỗng dưng phấn khích, chụp cây lao của Eric đâm Robert.

"Giết nó! Giết nó!"

Đột nhiên Robert kêu gào và vùng vẫy điên cuồng. Jack túm tóc nó, tay vung dao găm. Sau lưng nó là Roger đang cố sấn lại gần hơn. Tiếng hát cất lên như nghi thức khi kết thúc một điệu múa hay một cuộc săn.

"Làm thịt con heo! Thọc tiết nó! Làm thịt con heo! Đánh chết nó!"

Ralph cũng chen lại gần để chụp lấy một nắm thịt màu nâu không được che chở kia. Nỗi thèm khát được giày xéo, được đả thương thật không cưỡng nổi.

Cánh tay Jack hạ xuống, cái vòng tròn nhấp nhô kia reo hò và giả tiếng con heo đang chết dần. Rồi chúng nằm im lìm, thở hổn hển, lắng nghe thằng Robert hãi sợ rên rỉ. Nó quệt mặt bằng một cánh tay dơ bẩn rồi cố gượng đứng dậy.

“Ôi chao, cái mông của tao!”

Nó thiểu não xoa mông. Jack lăn người.

“Thật là một trò chơi hết sảy.”

“Mình giỡn chơi thôi mà,” Ralph áy náy nói. “Có lần tao từng bị thương nặng khi chơi bóng bầu dục cơ.”

“Mình cần có trống,” Maurice nói, “lúc ấy chơi mới đúng kiểu.”

Ralph nhìn nó.

“Đúng kiểu như thế nào?”

“Tao hổng biết. Mình cần một đống lửa và một cái trống, mình nhảy theo nhịp trống.”

“Mình cần một con heo,” Roger nói, “giống như săn thật vậy.”

“Hay có đứa nào giả làm heo,” Jack nói. “Mình tìm đứa nào đấy, hóa trang nó thành heo, rồi nó làm như… bay biết mà, nó làm như định húc tao ngã lăn quay và linh tinh…”

“Tụi bay cần một con heo thật cơ,” Robert nói, tay vẫn xoa mông, “vì tụi bay muốn giết nó mà.”

“Mình kiếm một thằng nhóc tì,” Jack nói. Cả lũ cười ồ.

Ralph ngồi dậy.

“Chà, kiểu này mình sẽ không tìm thấy cái mình định tìm đâu.”

Chúng lần lượt đứng lên, kéo ngay ngắn áo xống.

Ralph nhìn Jack.

“Bây giờ mình lên núi.”

"Mình có nên về với Piggy không," Maurice nói, "trước khi trời tối?"

Hai đứa sinh đôi cùng gật gù một lượt.

"Phải đấy. Sáng mai hẵng lên núi."

Ralph đưa mắt nhìn, thấy biển.

"Mình phải đốt lại đống lửa."

"Mày không có mắt kiếng của thằng Piggy," Jack nói, "thành thử mày đâu đốt lửa được."

"Thì mình xem thử trên núi có an toàn không."

Maurice ngần ngừ nói, nó không muốn tỏ ra là đồ thỏ đế.

"Nhỡ con ác thú ở trên đó thì sao?"

Jack vung ngọn lao.

"Mình sẽ giết nó."

Trời có vẻ lạnh hơn chút ít. Nó múa cây lao.

"Mình còn chờ gì nữa?"

"Tao nghĩ rằng," Ralph nói, "nếu đi dọc bãi biển, mình sẽ ra khỏi bên dưới chỗ cháy rồi mình leo lên."

Một lần nữa Jack dẫn bọn chúng men theo biển cả sáng lóa nhấp nhô.

Một lần nữa Ralph mơ, phó mặc đôi chân dày dạn vượt qua những chướng ngại trên đường. Song xem ra nơi đây đôi bàn chân nó không được khéo léo như trước đó, vì hầu hết quãng đường chúng buộc phải xuống tuốt chỗ đá trần trụi sát làn nước, lần mò bước giữa biển cả và cánh rừng sum sê. Có những vách đá thấp phải leo, có cái phải khó nhọc bò qua. Đây đó chúng phải leo những tảng đá ướt nhẹp hay phóng qua những vũng nước trong veo

nước triều xuống để lại. Chúng gặp một cái rãnh cắt ngang bãi đất bồi hẹp như một công sự. Rãnh sâu không thấy đáy. Chúng kinh hoàng nhìn xuống vết nứt tối om nước kêu ùng ục. Rồi sóng đánh trở vào, cái rãnh kia sôi sục trước mặt chúng, bụi nước phun lên tận đám dây leo khiến chúng la hét vì ướt nhẹp. Chúng định chui qua rừng nhưng cây cối rậm rạp chằng chịt như tổ chim. Cuối cùng chúng đành chờ tới khi nước xuống rồi lần lượt nhảy qua rãnh. Tuy vậy vẫn có vài đứa bị ướt thêm lần thứ hai. Sau đó gặp những tảng đá sừng sững tưởng như không vượt qua nổi nên chúng tạm ngồi chờ quần áo khô, ngắm nhìn những con sóng xô bờ nhẫn nhụi chầm chậm tạt qua hòn đảo. Chúng tìm thấy trái cây trong ổ của những con chim nhỏ màu rực rỡ đang bay lượn như côn trùng. Rồi Ralph bảo rằng chúng đi như thế là quá chậm chạp. Nó leo lên một cái cây, vạch tán lá nhìn đỉnh núi vuông vức chừng như còn khá xa. Rồi chúng cố rảo bước dọc những tảng đá. Robert bị thương khá nặng ở đầu gối nên chúng thấy rằng phải đi chậm nếu muốn an toàn. Thành ra sau đó chúng đi như thể leo một ngọn núi nguy hiểm, cho tới khi những khối đá trở thành một vách đá không vượt qua nổi, cây chi chít như rừng và dốc thẳng xuống biển.

Ralph trầm ngâm nhìn mặt trời.

"Sắp chiều rồi. Sau giờ uống trà, chắc chắn thế."

"Tao không nhớ đã từng gặp vách đá này," Jack tiu nghỉu nói, "chắc chắn đây là đoạn bờ biển tao chưa tới."

Ralph gật đầu.

"Để tao nghĩ xem nào."

Lúc này Ralph không còn lúng túng khi phải suy nghĩ trước người khác nữa, nó xem việc quyết định hàng ngày như chơi cờ vua. Khổ nỗi nó sẽ chẳng đời nào thành người chơi cờ giỏi. Nó nghĩ tới Piggy và bọn nhóc tì. Nó hình dung ra Piggy ngay bên cạnh, đang nằm cuộn người trong căn lều im ắng, chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng đứa nào đấy mớ trong cơn ác mộng.

"Mình không thể để lũ nhóc với một mình Piggy được. Không thể cả đêm được."

Lũ kia không nói gì, chỉ đứng quanh nhìn nó.

Jack đằng hắng rồi nói bằng giọng sin sít lạ lùng.

"Mình không được để Piggy gặp phải chuyện gì, phải không?"

Ralph gõ đầu cây lao dính đất của Eric vào răng.

"Nếu mình đi tắt…"

Nó nhìn quanh.

"Đứa nào đấy đi xuyên ngang đảo, báo cho Piggy biết rằng tối tụi mình mới về."

Bill ngơ ngác nói.

"Một mình trong rừng? Bây giờ à?"

"Mình chỉ có thể bớt được một đứa thôi."

Simon chen tới bên Ralph.

"Tao đi cho, nếu mày muốn. Tao không ngại đâu, nói danh dự."

Ralph chưa kịp đáp thì Simon đã mau lẹ mỉm cười rồi quay người leo vào rừng.

Lần đầu tiên Ralph ngoái nhìn Jack, thấy nó nổi giận.

"Jack… cái lần mày đi suốt tới tòa thành đá ấy."

Jack trừng mắt.

"Thì sao?"

"Mày đi dọc một đoạn bờ biển này… dưới ngọn núi, phía sau kia."

"Ừ."

"Rồi sao nữa?"

"Tao thấy một lối heo chạy. Dài hàng dặm."

Ralph gật đầu. Nó chỉ vào rừng.

"Nghĩa là lối heo chạy phải ở đâu đó trong kia."

Cả bọn gật gù ra vẻ hiểu biết.

"Thế thì được rồi. Mình mở một đường qua rừng tới khi tìm thấy lối heo chạy."

Nó dấn lên một bước rồi dừng lại.

"Khoan đã. Lối heo chạy này dẫn tới đâu?"

"Dẫn tới núi," Jack đáp, "tao đã nói rồi mà." Nó cười khẩy. "Mày không dám lên núi à?"

Ralph thở dài, cảm thấy sự đối nghịch tăng dần của Jack và hiểu thằng này nghĩ gì ngay khi không được làm hướng đạo nữa.

"Tao e không đủ sáng. Mình sẽ vấp lên vấp xuống mất."

"Mình muốn tìm con ác thú mà…"

"Trời sẽ không đủ sáng."

"Tao cóc cần," Jack giận dữ nói. "Khi mình tới gần, tao sẽ lên. Mày dám không? Hay mày muốn trở về lều kể lể với thằng Piggy?"

Bây giờ tới lượt Ralph đỏ bừng mặt. Nó chán, chán nản vì cái điều Piggy mới nói cho nó biết.

"Sao mày thù ghét tao vậy?"

Bọn trẻ bứt dứt cựa quậy như vừa nghe điều gì tục tĩu. Chúng im lặng hồi lâu.

Ralph, vẫn còn giận và bị tổn thương, quay đi trước nhất.

"Đi thôi."

Nó dẫn đầu, giành quyền khai quang rừng rậm lấy lối đi. Jack đi sau cùng, cảm thấy bị mất thớ nên âm thầm giận dỗi.

Lối heo chạy là một "đường hầm" tối tăm, vì mặt trời đang nhanh chóng lặn xuống rìa vũ trụ, còn trong rừng già, bóng tối có bao giờ phải tìm kiếm đâu xa. Con đường mòn này rộng, đất dẽ nên chúng chạy ào ào. Rồi mái lá đổ ụp. Chúng dừng chân, thở hổn hển nhìn dăm vì sao lấm chấm quanh đỉnh núi.

"Tới rồi."

Lũ trẻ nhìn nhau hoài nghi. Ralph lấy quyết định.

"Bây giờ mình đi băng về vỉa đá. Mai sẽ lên núi."

Chúng lẩm bẩm đồng ý. Nhưng Jack đang đứng cạnh Ralph.

"Nếu mày sợ…"

Ralph quay nhìn nó.

"Đứa nào đã lên tòa thành đá đầu tiên?"

"Tao cũng đã lên vậy. Lúc đó trời sáng."

"Được. Đứa nào muốn lên núi bây giờ?"

Im lặng là câu trả lời duy nhất.

"Sam-Eric, tụi bay thấy sao?"

"Tụi tao thấy nên đi kể với thằng Piggy…"

"… Ừ, kể với Piggy rằng…"

"Nhưng thằng Simon đi rồi mà!"

"Tụi tao kể với Piggy… trong trường hợp…"

"Robert? Bill?"

Hai đứa này định quay về vỉa đá ngay. Dĩ nhiên không phải vì sợ… mà vì mệt.

"Mày thấy chưa?"

"Tao sẽ lên núi."

Những lời này bật ra từ Jack một cách hằn học, như một lời nguyền rủa. Nó nhìn Ralph, thân hình mảnh khảnh căng ra, tay nắm lao như đe dọa.

"Tao lên núi tìm con ác thú… ngay bây giờ."

Rồi nó hờ hững buông một lời châm chọc cay độc nhất.

"Mày cùng đi chứ?"

Nghe thế những đứa kia quên bẵng nỗi khao khát quay về, chúng nán lại để chứng kiến cuộc đụng độ mới này trong đêm tối của hai đối thủ. Những lời kia quá độc địa, quá cay chua, quá đau, không cần lặp lại lần nữa. Đang thoải mái nghĩ đến chuyện quay về lều, về với phá nước lặng lờ quen thuộc, Ralph lâm vào thế kẹt.

"Tao đâu có ngán."

Nó sửng sốt nghe giọng nói của mình, lạnh lùng và hờ hững, khiến lời cay độc kia của Jack mất tác dụng.

"Dĩ nhiên, nếu mày không thấy phiền."

"Chẳng phiền gì cả."

Jack tiến lên một bước.

“Nào…”

Chúng sánh vai nhau tiến lên núi, những đứa kia đứng im lặng nhìn theo.

Ralph bỗng dừng lại.

“Mình ngớ ngẩn thật. Sao chỉ có hai đứa thôi? Nếu mình tìm thấy gì đấy thì hai đứa đâu có đủ…”

Chúng nghe tiếng lũ trẻ tản vội đi. Ngạc nhiên sao, có một bóng đen chạy ngược dòng.

“Roger hả?”

“Ừ.”

“Vậy là mình có ba đứa.”

Chúng liền bắt tay ngay vào việc leo lên dốc núi. Bóng tối bủa vây quanh chúng như thủy triều. Jack, nãy giờ vẫn im lặng, chợt nghẹt thở và ho sặc sụa. Một con gió mạnh đột ngột khiến cả ba đứa phun phì phì. Ralph ràn rụa nước mắt.

“Tro đấy. Mình đang trên rìa mảng rừng bị cháy.”

Bước chân chúng và từng đợt gió làm tung lên những đám bụi mù nho nhỏ. Chúng lại dừng. Trong lúc ho, Ralph có thì giờ ngẫm nghĩ sao chúng vớ vẩn thế được. Nếu không có ác thú – hầu như chắc chắn là không có – thì mọi chuyện yên lành, còn nếu có gì đấy đang rình rập trên núi thì ba đứa làm được trò trống gì, khi chúng mù dở vì bóng tối và chỉ có gậy gộc trong tay?”

“Tụi mình đúng là điên.”

Từ bóng tối có tiếng trả lời.

“Teo à?”

Ralph bực mình lắc đầu. Lỗi tại Jack hết.

"Dĩ nhiên tao sợ. Nhưng tụi mình vẫn đúng là điên."

"Nếu bay không muốn đi tiếp," giọng kia châm chọc, "tao sẽ đi một mình."

Ralph nghe nhạo báng, liền thấy ghét Jack. Mắt xót vì tro, mệt mỏi và nỗi sợ làm nó nổi khùng.

"Đi đi! Tụi tao chờ ở đây."

Yên lặng.

"Sao mày không đi? Sợ à?"

Một bóng mờ trong đêm tối tách ra, là Jack.

"Được rồi. Hẹn lát nữa."

Bóng mờ kia biến mất. Một bóng khác thay vào chỗ đó.

Ralph cảm thấy đầu gối va phải vật gì cứng, làm rung rinh một thân cây bị cháy thành than, sờ thấy sần sùi. Thấy vỏ cây cháy dở sắc cạnh đâm vào khoeo, nó biết Roger đã ngồi xuống rồi. Nó đưa tay sờ soạng rồi ngồi xuống cạnh Roger, trong lúc thân cây nọ rung rinh trong đám tro không trông thấy được. Roger, tính vốn ít trò chuyện, không nói gì. Nó không cho biết nó nghĩ gì về con ác thú cũng như tại sao nó quyết định cùng đi chuyến khảo sát điên rồ này. Nó chỉ ngồi, khẽ rung rinh thân cây. Ralph nghe có tiếng gõ nhanh khiến nó muốn điên lên. Hóa ra Roger đang đập cây gậy gỗ vớ vẩn của nó vào vật gì đấy.

Chúng ngồi như thế, thằng Roger lắc cây, gõ, dửng dưng, còn thằng Ralph nổi giận. Quanh chúng là bầu trời rất gần và đầy sao, trừ một hốc tối do ngọn núi chọc lên cao che khuất.

Trên cao có tiếng trượt đi như ai đó bước những bước cực dài đầy nguy hiểm trên đá và tro tàn. Rồi Jack tìm thấy chúng. Nó run rẩy, giọng khò

khè chỉ đủ để hai đứa kia nhận ra được.

“Tao thấy một cái gì đấy trên đỉnh núi.”

Chúng nghe Jack vấp phải thân cây khiến cây rung mạnh. Jack nằm yên một lúc rồi thì thầm.

“Nhìn cho kỹ. Có thể nó theo xuống đấy.”

Một làn mưa tro tàn vương vãi quanh chúng. Jack ngồi dậy.

“Tao thấy một vật gì đấy căng phồng trên núi.”

“Mày chỉ tưởng tượng,” Ralph run run nói, “vì chẳng có gì căng phồng được. Không có sinh vật nào như thế.”

Roger lên tiếng làm hai đứa kia nhảy nhổm lên vì đã quên khuấy nó.

“Có con ếch.”

Jack rùng mình và khúc khích cười.

“Giống ếch thật đấy. Tao nghe cả tiếng động nữa. Nghe như ‘páp’. Rồi nó phồng lên.”

Ralph ngạc nhiên, không phải vì giọng của Jack nghe bình thản mà vì vẻ can đảm trong đó.

“Mình lên đó xem sao.”

Lần đầu tiên từ khi biết Jack, Ralph cảm thấy thằng này ngần ngại.

“Bây giờ à…?”

Giọng Ralph trả lời thay cho chính nó.

“Dĩ nhiên.”

Nó rời thân cây, bước qua những vỏ cây cháy dở kêu lách cách, dẫn

hai đứa kia đi vào trong bóng tối.

Giờ đây, khi tiếng nói của cơ thể nó im lặng thì nó nghe trong lòng có tiếng nói của lý trí và của cả những tiếng khác nữa. Piggy gọi nó là thằng khờ. Một tiếng khác bảo nó chớ có điên, còn bóng tối và kế hoạch vô vọng của chúng khiến nó thấy đêm nay đáng sợ như một chiếc ghế vô hình của nha sĩ.

Khi chúng lên tới dốc cuối cùng thì Jack và Roger xích lại gần nhau hơn, hình dạng hai đứa không còn nhòe như vết mực nữa mà đã phân biệt được. Chúng thầm lặng đồng ý dừng chân, co cụm lại với nhau. Phía sau chúng, có một vạt sáng ở đường chân trời là nơi lát nữa trăng sẽ mọc. Gió thổi qua rừng, khiến áo quần rách bươm dính sát vào người chúng.

Ralph dợm bước.

“Đi thôi.”

Chúng tiếp tục leo, Roger hơi tụt lại sau. Jack và Ralph tới đỉnh núi cùng lúc. Phá nước lung linh trải rộng bên dưới, một vệt trắng dài ở phía sau, đó là dải đá ngầm. Rồi Roger lên tới nơi.

Jack thì thầm.

“Mình nên bò thôi. May ra nó đang ngủ.”

Roger và Ralph bò tới; lần này Jack đi sau cùng, dù nó nói toàn những lời hùng hổ. Tới đỉnh núi phẳng phiu, chúng bò rất vất vả vì nơi đây đá cứng.

Một vật gì đấy căng phồng.

Ralph chạm tay vào đống tro lạnh và mềm của đống lửa. Nó cố nén tiếng hú. Bàn tay và vai nó giật thót vì sự đụng chạm bất ngờ này. Nó buồn nôn đến hoa cả mắt, trong bóng tối chỉ thấy toàn ánh sáng màu lục trong một khoảnh khắc. Roger bò phía sau, còn tiếng Jack sát bên tai.

“Bên kia kìa, chỗ vẫn có cái rãnh đá ấy. Gồ lên như cái ụ đấy… thấy chưa?”

Tro từ đống lửa đã tắt hắt vào mặt Ralph. Nó không thấy được rãnh đá hay gì khác, vì những tia sáng màu lục kia bùng sáng hơn và đỉnh núi nghiêng ngả.

Một lần nữa nó nghe tiếng Jack thì thầm như từ xa xăm.

“Hãi à?”

Nó như tê liệt thì đúng hơn là hãi, không khác bị trói chặt vào một mỏm núi thuôn thuôn đang đung đưa. Jack trườn đi, còn Roger va phải nó rồi thở hổn hển tiếp tục mò mẫm. Ralph nghe chúng nó thì thầm.

“Mày thấy gì không?”

“Đằng kia kìa…”

Phía trước, chỉ ba hoặc bốn mét, có gì đấy giống như ụ đá, mà ở đó không thể có đá được. Ralph nghe từ đâu đó tiếng xì xào – từ miệng nó cũng nên. Sợ hãi và ghê tởm quyện thành lòng căm ghét, nó quyết chí đứng lên. Nó bước tới hai bước, chân nặng như chì.

Đằng sau chúng, mảnh trăng đã lên, sáng chân trời. Phía trước chúng có gì đó giống một con khỉ to lớn đang ngồi gà gật, chúi đầu giữa hai đầu gối. Rồi gió lộng trong rừng già, có tiếng ồn ào trong đêm vắng và vật nọ ngẩng lên, phô bộ mặt bị hủy hoại.

Ralph thấy mình sải những bước chân thật dài trên bãi tro, nghe những sinh vật khác gào rú và nhảy loạn lên, nó liều mạng phóng xuống sườn núi tối đen. Ngọn núi liền trở nên hoang vắng, chỉ còn trơ lại ba cây gậy và cái vật đang cúi đầu kia.

CHƯƠNG TÁM

Lễ vật cho Ác quỷ

Piggy thiểu não nhìn từ bãi biển nhợt nhạt ánh bình minh trên ngọn núi tối đen.

"Tụi bay có chắc không? Có thật chắc chắn không đấy?"

"Tao đã nói với mày cả chục lần rồi," Ralph nói, "tụi tao trông thấy nó mà."

"Mày có nghĩ rằng ở dưới này bọn mình an toàn không?"

"Tao biết thế quái nào được chứ?"

Ralph quay người, đi dọc bãi biển dăm ba bước. Jack đang quỳ vẽ những hình thù tròn tròn trên cát bằng ngón tay trỏ. Tiếng Piggy vẳng tới, khe khẽ.

"Tụi bay chắc chứ? Chắc thật chứ?"

"Thì mày cứ lên đấy mà xem," Jack khinh khỉnh nói, "tụi tao sẽ được thoát nợ."

"Đừng sợ."

"Con ác thú có răng đấy," Ralph nói, "mắt đen và to."

Nó rùng mình dữ dội. Piggy gỡ cái kính chỉ còn một tròng tròn ra lau chùi.

"Mình tính nàm gì đây?"

Ralph quay về phía vỉa đá. Cái tù và nằm giữa những thân cây – một đốm trắng óng ánh phía trước nơi mặt trời sẽ trồi lên. Nó vuốt ngược mái tóc

dày.

“Tao không biết.”

Nó nhớ lại cuộc chạy thục mạng xuống sườn núi.

“Tao không tin là tụi mình dám đánh nhau với một con to cỡ đó, tao nói thật đấy, mày biết mà. Mình chỉ lớn miệng thôi, chứ đời nào dám chọi nhau với cọp. Gặp nó mình sẽ trốn thôi. Ngay cả Jack cũng trốn luôn.”

Jack vẫn nhìn xuống cát.

“Thế đám thợ săn của tao để làm gì?”

Simon len lén bước ra từ bóng những chiếc lều. Ralph lờ câu Jack vừa hỏi. Nó chỉ vào cái quầng màu vàng trên mặt biển.

“Trời còn sáng thì mình còn đủ can đảm. Nhưng sau đó thì sao? Bây giờ con vật kia ngồi chồm hỗm cạnh đống lửa, như thể nó không muốn tụi mình được cứu…”

Hai tay vô hình xoắn vào nhau, nó cao giọng.

“Thành ra mình không thể đốt lửa trên đó được nữa… Mình thua rồi.”

Một chấm vàng xuất hiện trên mặt biển, tức thì cả bầu trời sáng chưng.

“Thế đám thợ săn của tao để làm gì?”

“Một lũ lau nhau vác gậy gộc.”

Jack đứng bật dậy. Nó bỏ đi. Mặt đỏ bừng. Piggy đeo kính rồi nhìn Ralph.

“Mày sinh chuyện rồi đấy. Mày đã đụng chạm đến đám thợ săn của nó.”

“Mày im đi.”

Tiếng tù và ậm ọe cắt ngang câu chuyện giữa hai đứa. Jack tiếp tục thổi như đón mừng mặt trời mọc, cho đến khi những chiếc lều lay động và đám thợ săn lừ đừ đi ra vỉa đá, còn lũ nhóc ư ử như vốn quen thói. Ralph chấp hành đứng lên, cùng với Piggy đi tới vỉa đá.

“Nói,” Ralph cay đắng nói, “nói mãi, nói miết.”

Nó cầm tù và từ tay Jack.

“Buổi họp này…”

Jack ngắt lời nó.

“Tao triệu tập.”

“Nếu mày không triệu tập thì tao cũng sẽ triệu tập mà. Còn mày chỉ làm cái việc thổi tù và thôi.”

“Thổi tù và là triệu tập, đúng không?”

“Thôi được, cầm lấy! Nói đi!”

Ralph ném tù và vào tay Jack rồi ngồi xuống thân cây.

“Tao triệu tập buổi họp,” Jack nói, “vì có khối chuyện. Trước nhất… bây giờ thì tụi tao biết rồi… tụi tao đã thấy con ác thú. Tụi tao bò lên núi. Chỉ cách nó vài bước thôi. Con ác thú ngồi dậy nhìn tụi tao. Tao không biết nó làm gì. Tụi tao cũng không biết nó là con gì…”

“Con ác thú này từ biển tới…”

“Từ bóng tối…”

“Từ cây cối…”

“Im lặng!” Jack hét. “Tụi bay chỉ nghe thôi. Con ác thú hay gì khác đang ngồi trên đó…”

"Có thể nó chờ…"

"Nó săn…"

"Ừ, nó săn."

"Nó săn," Jack nói. Nó nhớ lại nỗi kinh hoàng đã ám ảnh nó thật lâu trong rừng sâu. "Đúng. Con ác thú này săn mồi. Có điều… im nào! Chuyện tiếp theo là mình không giết nổi nó. Chuyện tiếp nữa là Ralph nói rằng đám thợ săn của tao là đồ ăn hại."

"Tao không hề nói thế."

"Tao đang giữ tù và. Ralph cho rằng tụi bay là đồ thỏ đế, trốn chạy trước heo rừng và con ác thú. Chưa hết."

Trên vỉa đá có tiếng thở dài, như thể đứa nào cũng biết chuyện gì sẽ tới. Jack nói tiếp, giọng run run nhưng kiên quyết, ra sức chống lại sự thờ ơ lặng lẽ.

"Nó giống Piggy. Nó nói như thằng Piggy. Nó không xứng đáng làm sếp."

Jack nắm chặt tù và, chỉ vào Ralph.

"Chính nó là đồ chết nhát."

Nó ngừng một lúc rồi nói tiếp.

"Trên đỉnh núi, khi Roger và tao tiến tới… thì nó rụt lại."

"Tao cũng tiến tới mà!"

"Nhưng mày đi sau."

Hai đứa nhìn nhau trừng trừng qua vạt tóc.

"Tao cũng tiến tới vậy," Ralph nói, "rồi tao bỏ chạy. Hai đứa bay

cũng chạy luôn."

"Cứ nói trắng ra rằng tao là đồ chết nhát đi."

Jack quay qua đám thợ săn.

"Nó không phải thợ săn. Nó sẽ chẳng đời nào kiếm ra thịt cho tụi mình. Nó không phải là trưởng lớp và tụi mình chẳng biết gì hết về nó. Nó toàn chỉ tay năm ngón rồi chờ mọi người răm rắp tuân theo. Nói dông dài thế này…"

"Nói dông dài thế này!" Ralph hét lên. "Nói mãi, nói miết! Ai muốn? Đứa nào triệu tập buổi họp?"

Jack quay lại, mặt đỏ bừng, nghiến răng trèo trẹo, mắt tóe lửa dưới hàng lông mày.

"Được thôi," giọng nó đầy ẩn ý và đe dọa, "được thôi."

Một tay nó áp tù và vào ngực, ngón trỏ tay kia chĩa lên trời.

"Đứa nào đồng ý Ralph làm sếp?"

Đầy chờ đợi, nó nhìn lũ trẻ đứng như hóa đá xung quanh. Dưới những gốc dừa im lặng như chết.

"Đứa nào không muốn Ralph làm sếp, giơ tay lên," Jack gằn giọng.

Chúng tiếp tục im lặng, nín thở, nặng trĩu và vô cùng xấu hổ. Màu đỏ trên đôi má Jack mờ dần, nhưng rồi trở lại đầy đau đớn. Nó liếm môi rồi quay đầu đi để khỏi phải nhìn vào những đôi mắt đang bối rối.

"Bao nhiêu đứa nghĩ rằng…"

Giọng nó nhỏ dần. Đôi bàn tay run rẩy giữ chiếc tù và. Nó hắng giọng, nói to.

"Được thôi."

Nó hết sức thận trọng đặt tù và xuống dưới lớp cỏ dưới chân. Những giọt lệ bẽ bàng trào ra từ hai khóe mắt.

"Tao không tiếp tục được nữa. Không thể với tụi bay."

Phần lớn lũ trẻ ngó xuống đất, nhìn cỏ hay bàn chân chúng. Jack lại hắng giọng.

"Tao không muốn thuộc về phe của thằng Ralph…"

Nó nhìn dọc những thân cây bên tay phải, điểm số đám thợ săn từng ở trong ca đoàn.

"Tao chán rồi. Nó tự đi mà bắt heo. Khi tao săn, đứa nào muốn tham gia, xin mời."

Nó bước nhanh ra khỏi khoảng đất hình tam giác, dợm nhảy xuống bãi cát trắng.

"Jack!"

Nó quay lại nhìn Ralph một lúc rồi giận dữ hét lên the thé.

"Không!"

Từ vỉa đá nó nhảy xuống, chạy dọc bãi biển, mặc cho nước mắt không ngừng chảy ròng ròng trên má. Ralph nhìn theo cho đến khi nó khuất trong rừng cây.

Piggy tức điên người.

"Ralph, tao nói, còn mày chỉ đứng đó như…"

Ralph mềm lòng ngó, nhưng không nhìn Piggy. Nó lẩm nhẩm bâng quơ.

"Nó sẽ quay lại thôi. Khi mặt trời lặn, nó sẽ quay về."

Ralph nhìn đăm đăm cái tù và trong tay Piggy.

“Giờ cơ?”

“Chuyện ấy đấy!”

Piggy thôi không trách móc Ralph. Nó lại lau kính rồi quay về với câu chuyện.

“Không có thằng Jack Merridew mình vẫn nàm nên chuyện vậy. Trên đảo này ngoài nó ra còn có những đứa khác nữa. Bây giờ có con ác thú, tuy tao khó tin nổi, mình cần phải ở gần vỉa đá. Mình cần quái gì thằng kia nẫn chuyện săn bắt của nó. Bây giờ mình có thể quyết định chuyện gì ra chuyện nấy.”

“Vô ích, Piggy ơi. Chẳng làm được gì cả.”

Chúng chán chường ngồi lặng im một lúc. Rồi Simon đứng lên, cầm lấy tù và từ tay thằng Piggy đang sửng sốt, đến quên cả ngồi xuống. Ralph ngước nhìn Simon.

“Simon? Lại có chuyện gì thế?”

Một tiếng cười nhạo không to lắm truyền quanh khiến Simon do dự.

“Tao nghĩ có thể có việc để làm chứ. Mình có thể…”

Một lần nữa sự nhút nhát trước buổi họp khiến nó không nói nên lời. Nó tìm một đứa đồng tình ủng hộ và chọn Piggy. Nó ấn sát chiếc tù và vào bộ ngực rám nắng, nghiêng người về phía Piggy.

“Tao nghĩ mình nên leo lên núi.”

Cái vòng người kia sợ hết vía. Simon ngừng nói, quay qua Piggy; thằng này đang ngơ ngác nhìn nó, vẻ giễu cợt.

“Neo nên chỗ đó của con ác thú để nàm gì, khi Ralph và hai thằng kia chẳng nàm gì được?”

Simon thì thầm đáp.

“Thế mình làm gì khác đây?”

Nói xong, nó để cho Piggy cầm lấy tù và. Rồi nó rút ra ngồi thật xa những đứa kia.

Piggy ăn nói tự tin hơn và nếu tình thế không đến nỗi nghiêm trọng thì lũ kia hẳn sẽ thấy rằng nó khoái chí.

“Tao đã nói nà mình có thể nàm mọi chuyện mà không cần đến thằng đó. Bây giờ mình cần xác định việc gì cần nàm. Tao nghĩ rằng tao biết nát nữa đây Ralph sẽ nói gì. Điều quan trọng nhất trên đảo này nà khói và ta không thể có khói nếu không có nửa.”

Ralph nhấp nhổm.

“Không được đâu, Piggy. Mình không có lửa. Con vật kia đang ở trên đó, thành ra mình chết gí ở chỗ này thôi.”

Piggy giơ cao tù và như để thêm sức mạnh vào những điều nó sắp nói.

“Mình không có nửa trên núi. Nhưng mình đốt nửa dưới này thì có gì nà sai? Có thể đốt nửa trên tảng đá được, thậm chí trên bãi cát. Mình cũng sẽ có khói vậy.”

“Đúng rồi!”

“Khói!”

“Cạnh vũng tắm cũng được luôn!”

Lũ trẻ liền ba hoa. Chỉ Piggy mới dám có đầu óc để đề nghị đem lửa từ trên núi xuống dưới này.

“Vậy là mình sẽ đốt lửa dưới này,” Ralph nói. Nó nhìn quanh. “Mình có thể đốt lửa ngay chỗ này, giữa vũng tắm và vỉa đá. Dĩ nhiên…”

Nó khựng lại, nhăn trán suy nghĩ, vô tình lại nhấm móng tay.

“Dĩ nhiên khói sẽ không bốc cao, khó thấy được từ xa. Nhưng mình không cần phải tới gần, tới gần…”

Những đứa kia hiểu rõ, gật đầu. Không cần phải lại gần đó.

“Mình đốt lửa ngay bây giờ.”

Những ý tưởng lớn nhất lại là đơn giản nhất. Giờ đây có chuyện để làm, chúng hăm hở bắt tay vào việc. Jack bỏ đi khiến Piggy vô cùng sung sướng, phơi phới tự do; nó xiết đỗi tự hào tham gia vào việc phục vụ tập thể, nên cũng đi nhặt củi luôn. Nó lượm lặt quanh quanh thôi, chẳng hạn một cái cây đổ trên vỉa đá chúng không dùng để ngồi họp. Với những đứa kia thì vỉa đá là chốn thiêng liêng, nên ngay cả những thứ vô dụng ấy chúng cũng không đụng tới. Hai đứa sinh đôi thấy rằng chúng sẽ có lửa sát bên cạnh để sưởi lúc canh khuya, điều này khiến vài đứa nhóc vui mừng vẫy tay nhảy múa.

Củi ở đây không được khô như ở trên núi. Phần lớn là củi mục, lúc nhúc bọ. Chúng phải gượng nhẹ nâng những súc gỗ khỏi nền đất, kẻo gỗ sẽ vụn như cám ẩm ngay. Ngoài ra, để khỏi vào sâu trong rừng, lũ trẻ thu lượm mọi thứ củi gần đấy, dù vướng cây non rậm rịt. Chúng vốn quen với bìa rừng và vệt sẹo, lại sẵn tù và và những cái lều ngay sát đấy, với lại ban ngày trời sáng đâu có gì phải lo. Còn tối đến có chuyện gì thì chẳng đứa nào thèm nghĩ. Cho nên chúng làm việc với tất cả nghị lực và hăm hở, dù khi thời gian trôi thì trong nghị lực có hốt hoảng và trong hăm hở có rối loạn. Chúng dựng một kim tự tháp bằng lá, cành to, cành nhỏ và thân cây trên bãi cát trần trụi cạnh vỉa đá. Lần đầu tiên trên đảo Piggy tháo cái kính chỉ còn một mắt của nó, quỳ xuống, thu nắng vào bổi. Lát sau đã thấy một làn khói tỏa lên như cái mái và một cụm lửa vàng.

Kể từ tai họa đầu tiên bọn nhóc ít được thấy lửa nên cực kỳ hưng phấn. Chúng nhảy múa và ca hát, cảm giác như cùng thuộc một phe.

Cuối cùng Ralph đứng lên, đưa cánh tay bẩn thỉu quệt mồ hôi trên mặt.

“Mình sẽ phải làm một đống lửa nhỏ. Đống này lớn quá, khó giữ.”

Piggy ngồi ngay ngắn trên bãi cát rồi bắt đầu lau kính.

"Mình có thể thử. Mình thử tìm xem có cách nào đốt một đống nửa nhỏ mà nóng, rồi chất ná tươi nên cho có khói. Có những thứ ná bốc khói nhiều hơn noại khác."

Khi lửa tàn thì hưng phấn cũng tàn theo. Lũ nhóc thôi ca hát, nhảy múa và tỏa ra biển hay tìm hái trái cây hoặc về lều.

Ralph ngồi phịch xuống cát.

"Mình phải làm một danh sách ai canh giữ lửa."

"Nếu mày tìm ra được bọn này."

Nó nhìn quanh. Lần đầu tiên nó thấy ở đây sao ít bọn lớn nên hiểu ra tại sao chúng làm việc cực vậy.

"Thằng Maurice đâu?"

Piggy lại lau kính.

"Tao nghĩ… không, chắc nó không đi vào rừng một mình đâu nhỉ?"

Ralph nhảy dựng lên, vọt chạy quanh đống lửa rồi đứng cạnh Piggy, tay giữ mái tóc xõa.

"Nhưng mình phải lập được một danh sách! Có mày, tao, Sam-Eric và…"

Nó không nhìn Piggy mà nói như thờ ơ.

"Bill và Roger đâu rồi?"

Piggy cúi tới trước, đặt một khúc củi lên đống lửa.

"Tao nghĩ nà chúng đi rồi. Tao cũng nghĩ nà chúng không chịu cùng nàm đâu."

Ralph ngồi xuống, ngoáy ngoáy mấy lỗ nhỏ trên cát. Nó sửng sốt thấy một lỗ có vết máu. Nó chăm chú nhìn cái móng tay nó vẫn cắn, thấy một giọt máu tròn đọng ở chỗ thịt mềm bị nhấm.

Piggy tiếp tục nói.

"Tao thấy chúng nó nỉnh đi khi tụi mình nhặt củi. Chúng nó đi nối này. Cùng nối với thằng kia."

Ralph không nhìn ngón tay nửa mà ngó lên trời. Bầu trời hôm nay khác hẳn, như đồng cảm với những thay đổi lớn chúng vừa thực hiện, đục như sương khiến ở đôi chỗ không khí nóng như có màu trắng. Vầng dương tròn trịa mày bạc xỉn như gần hơn và không quá nóng, dù không khí ngột ngạt.

"Chúng chỉ toàn gây phiền toái, nhỉ?"

Tiếng nói tới gần bên vai nó, nghe sợ hãi.

"Mình có thể xoay sở được mà không cần đến tụi nó. Giờ đây mình thoải mái hơn, phải thế không?"

Ralph ngồi đó. Hai đứa sinh đôi lại gần, kéo theo một thân cây lớn, toét miệng cười tự hào. Chúng quăng súc gỗ lên đống than hồng khiến những đốm lửa bay tung tóe.

Một lúc sau, trong lúc đợi thân cây khô rồi bén lửa rực đỏ thì Ralph ngồi trên cát, không nói năng gì. Nó không nhìn Piggy đi tới thì thầm với hai đứa sinh đôi, rồi cả ba thằng đi vào rừng.

"Đây này."

Nó giật mình sực tỉnh. Piggy với hai đứa kia đang đứng cạnh nó. Chúng ôm cây trái về.

"Tao nghĩ," Piggy nói, "có nẽ mình nên niên hoan một chút."

Ba đứa ngồi xuống. Chúng mang cả ôm trái cây về, toàn trái chín. Chúng cười toe toét nhìn Ralph khi nó lấy vài quả rồi bắt đầu ăn.

“Cám ơn,” nó nói. Rồi với một giọng vui vẻ lẫn ngạc nhiên: “Cám ơn!”

“Đám tụi mình còn nại sẽ nàm ăn ngon nành thôi mà,” Piggy nói. “Tụi nó mất trí nên mới gây chuyện nộn xộn trên hòn đảo này. Bây giờ mình đốt một đống nửa nhỏ chơi…”

Ralph sực nhớ tới điều khiến nó lo lắng.

“Thằng Simon đâu?”

“Tao không biết.”

“Mày có nghĩ là nó lên núi không?”

Piggy cười phá lên rồi lấy thêm trái cây.

“Có thể nắm.” Nó nuốt một miệng đầy. “Nó đúng nà điên.”

Simon đã đi qua vùng cây trái, nhưng hôm nay lũ nhóc tíu tít với đống lửa trên bãi biển nên không theo nó tới đây. Nó đi qua đám cây leo tới “tấm mành lá” lớn trước cửa hốc rồi chui vào đấy. Nắng hắt xuống bên kia tấm mành lá, còn ở giữa khoảng rừng thưa đàn bướm không ngớt bay lượn tung tăng. Nó quỳ xuống, những tia nắng rọi lên người. Lần trước không khí như rung rinh vì nóng, còn bây giờ như đe dọa. Lát sau mồ hôi đã ròng ròng từ mái tóc dài bù xù của nó. Nó nép tới nép lui, nhưng không tránh được nắng. Nó chợt thấy khát, rồi rất khát. Nó tiếp tục ngồi.

Xa tuốt trên bãi biển thằng Jack đang đứng trước một nhóm nhỏ. Nó trông rạng rỡ vì sung sướng.

“Săn!” nó nói. Nó nhìn lũ kia, ước lượng. Đứa nào cũng đội một cái mũ đen nay đã xác xơ. Trước đây lâu lắm rồi chúng từng rụt rè đứng thành hai hàng, cất những giọng hát thiên thần.

“Mình sẽ săn. Tao sẽ là sếp.”

Chúng gật đầu. Cuộc khủng hoảng trôi qua nhẹ như không.

“Còn… về con ác thú.”

Chúng nhấp nhổm nhìn vào rừng.

“Tao nói điều này: mình sẽ không hơi đâu bận tâm tới con ác thú.”

Nó gật đầu với đám kia.

“Mình lờ nó đi.”

“Được thôi!”

“Đồng ý!”

“Quên con ác thú đi!”

Nếu Jack có ngạc nhiên trước sự sôi nổi của chúng thì nó cũng không để lộ ra.

“Còn chuyện nữa. Ở tận dưới này mình sẽ không có gì phải sợ nhiều nữa. Nơi đây là gần cuối đảo rồi.”

Từ đáy những linh hồn bị dày vò vang lên lời hưởng ứng nhiệt liệt.

“Bay nghe đây. Có thể sau này mình sẽ đi tới tòa thành đá. Nhưng bây giờ tao định sẽ lôi kéo thêm mấy thằng lớn khỏi cái tù và kia và mọi thứ. Mình sẽ săn một con heo rồi mở bữa tiệc.” Nó ngừng rồi chậm rãi nói tiếp. “Còn đối với con ác thú ấy mà. Nếu mình săn được gì thì mình để cho nó một ít. Thì nó sẽ để mình yên, có thể.”

Nó đứng bật dậy.

“Bây giờ mình vào rừng, cùng săn.”

Nó quay người bước đi. Sau một lúc ngập ngừng chúng riu ríu đi theo.

Chúng tản ra trong rừng, căng thẳng. Jack gần như tìm ra ngay những

rễ cây bị bới bừa bãi chứng tỏ có heo chạy qua đấy, lát sau thấy vết đi còn mới. Jack ra hiệu cho bọn kia im lặng, còn nó tiếp tục đi tới. Nó sung sướng cảm thấy bóng tối ẩm ướt quanh người, giống như mặc bộ quần áo cũ quen thuộc. Nó bò xuống một triền dốc tới những tảng đá và đám cây rải rác sát biển.

Lũ heo béo múp míp, nằm tránh nắng dưới bóng cây, đầy hấp dẫn. Trời đứng gió và chúng yên tâm vì không phát hiện được hơi lạ. Kinh nghiệm đã khiến Jack lặng lẽ như những bóng cây kia. Nó lẩn về chỗ cũ, chỉ dẫn cho đám thợ săn đang ẩn nấp biết phải làm gì. Cả đám liền trườn tới, từng tấc một, mồ hôi nhễ nhại trong im ắng và nóng nực. Một cái tai biếng nhác vẫy dưới bóng cây. Cách xa bầy một chút là con heo nái lớn nhất trong đám đang chìm đắm trong hạnh phúc của heo mẹ. Da nó hồng hào, có khoang đen. Một đàn heo con bám vào cái bụng to kềnh của nó trông như những cái tua. Chúng đang ngủ hoặc rúc vào bụng mẹ, ủn ỉn.

Jack dừng lại cách đàn heo mười lăm mét; nó duỗi thẳng tay, chỉ vào con heo mẹ. Nó nhìn quanh, ngầm hỏi để biết chắc mọi đứa hiểu được ý nó. Bọn kia gật đầu. Một loạt cánh tay phải vung lên.

“Phóng!”

Bầy heo vùng chạy. Ở khoảng cách chỉ mười mét những ngọn lao gỗ đầu trui cứng bay tới con heo chúng đã chọn. Một con heo con cuống cuồng kêu, phóng ra biển, kéo theo ngọn lao của thằng Roger. Con heo mẹ loạng choạng, vừa kêu vừa thở hồng hộc, hai ngọn lao cắm bên mạn sườn béo núc. Lũ trẻ la ó, ào tới, đám heo con chạy tán loạn, còn heo mẹ xuyên thủng vòng vây đang tiến lại, phóng rầm rầm vào rừng.

“Đuổi theo!”

Chúng ào theo lối heo chạy, nhưng rừng quá tối và rậm rịt khiến Jack chửi thề, bảo chúng dừng lại, tìm dấu vết dưới những gốc cây. Nó không nói lời nào suốt một lúc lâu, chỉ hậm hực thở, khiến chúng đâm sợ nó và đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên lẫn băn khoăn. Chợt nó xỉa tay xuống đất.

“Đây rồi…”

Những đứa kia còn chưa kịp thấy vệt máu thì Jack đã quay đi, cúi

xem một dấu vết, vạch một cành cây. Nó lần bước như thế đấy, chắc chắn đến lạ lùng; đám thợ săn lẽo đẽo theo sau.

Nó dừng lại trước một bụi rậm.

"Trong đó."

Chúng bao quanh bụi cây, nhưng con heo nái chạy thoát, thêm một ngọn lao nữa cắm vào sườn. Những cán lao kéo lê cản trở bước chân nó, còn những mũi lao sắc chẽ tư là một cực hình. Nó lao vào một thân cây khiến một ngọn lao cắm sâu hơn vào thịt, sau đó đứa nào cũng dễ dàng lần theo vết máu còn tươi của nó. Trời đã ngả sang chiều, đục hơi ẩm và nóng; con heo loạng choạng chạy, máu me và phát cuồng, còn đám thợ săn thèm khát bám sát nó, phấn khích bởi cuộc chạy đuổi lâu dài có máu đổ. Giờ đây chúng đã trông thấy và đuổi gần kịp, nhưng nó lại mang hết sức tàn vọt lên trước. Khi nó loạng choạng chạy vào một khoảng rừng thưa có hoa tươi rực rỡ, có bướm lượn quanh, có bầu không khí nóng và im lìm thì bị chúng bắt kịp.

Cái nóng nơi đây đã đánh gục con heo; nó ngã vật xuống và đám thợ săn đè lên. Sự bùng nổ đáng sợ của một thế giới xa lạ khiến nó phát rồi; nó kêu eng éc và điên cuồng chống cự. Không khí đầy mồ hôi, tiếng ồn, máu và nỗi kinh hoàng. Roger chạy quanh đống người và vật kia, hễ thấy chỗ nào có heo là thọc lao vào đấy. Jack ngồi trên lưng heo, cứ thế thọc dao găm xuống. Cuối cùng Roger tìm được chỗ đâm mũi lao rồi ấn bằng cả sức nặng của nó. Ngọn lao nhích sâu từng phần một, tiếng eng éc khủng khiếp nghe chói tai. Rồi Jack túm được họng con heo và máu nóng tóe đầy hai tay nó. Con heo gục chết dưới đám thợ săn, còn chúng đè trên nó, kiệt sức nhưng thỏa mãn. Lũ bướm vẫn còn say sưa nhảy múa ngay giữa khoảng rừng thưa.

Cuối cùng cơn giết chóc mê cuồng qua đi. Lũ trẻ tụt xuống, Jack đứng lên, chìa hai tay.

"Bay xem này!"

Nó khúc khích, vung vẩy, trong khi những đứa kia rộ lên cười vì thấy hai bàn tay nó còn bốc hơi máu. Rồi Jack túm lấy Maurice, quệt máu lên hai má thằng này. Roger kéo ngọn lao ra. Bấy giờ lũ trẻ mới biết là nó đã đâm con heo. Roger tóm gọn việc này bằng một câu khiến chúng cười ồ.

"Đâm thẳng vào đít nó!"

"Tụi bay nghe chưa?"

"Tụi bay nghe nó nói chưa?"

"Đâm thẳng vào đít con heo!"

Lần này Roger và Maurice đóng hai vai. Maurice giả làm con heo cố tránh ngọn lao đang đâm tới trông thật nhộn nhịp khiến lũ trẻ cười như nắc nẻ.

Xem hai đứa diễn mãi cũng chán. Jack chùi hai bàn tay đẫm máu lên đá. Rồi nó bắt đầu làm thịt con heo, mổ bụng, moi bộ lòng sẫm màu nóng hổi, chất thành đống trên tảng đá trong lúc bọn kia đứng nhìn. Nó vừa làm vừa nói.

"Mình mang thịt xuống bãi biển. Tao sẽ quay lại vỉa đá mời bọn nó dự tiệc. Mình sẽ có thì giờ suy tính.

Roger nói.

"Sếp…"

"Gì…?"

"Mình đốt lửa cách nào đây?"

Jack ngồi xổm xuống, nhíu mày nhìn con heo.

"Mình sẽ tập kích bọn nó, cướp lửa. Cần bốn đứa tụi bay: Henry, mày, Bill và Maurice. Mình bôi lên người để ngụy trang rồi bò tới. Trong lúc tao nói với tụi nó mình muốn gì thì Roger chớp lấy một cành cây đang cháy. Những thằng khác khuân thịt về chỗ của bọn mình hồi nãy. Mình sẽ đốt lửa ở đấy, rồi sau đó…"

Nó dừng lại rồi đứng lên, nhìn những cái bóng dưới đám cây. Rồi nó nói nhỏ hơn.

“Nhưng mình sẽ để lại một phần cho…”

Nó lại quỳ xuống, lo cắt mổ với con dao găm. Lũ trẻ bu quanh. Nó ngoái đầu nói với Roger.

“Vót nhọn hai đầu một cây gậy.”

Lát sau nó đứng lên, hai tay giữ cái đầu heo đang nhỏ máu.

“Gậy đâu?”

“Đây.”

“Cắm một đầu vào đất. Ô, đá hả? Tống nó vào cái khe. Thế.”

Jack nâng đầu heo lên, ấn cái họng mềm xuống đầu chiếc gậy nhọn xuyên qua mõm heo. Nó lùi lại, đầu heo lủng lẳng ở đấy, một ít máu rỉ trên cây gậy.

Những đứa kia cũng lùi lại luôn. Khu rừng thật im ắng. Chúng lắng nghe. Ồn ào nhất là tiếng ruồi vo ve trên đống ruột gan.

Jack nói như thì thầm.

“Khiêng con heo lên.”

Maurice và Robert xiên xác con vật, nâng khối thịt nặng nề lên, đứng chờ. Chúng đứng trên bãi máu khô, nhìn trộm nhau trong yên ắng.

Jack lớn tiếng.

“Đầu heo này là cho con ác thú. Để cúng nó.”

Sự tĩnh lặng tiếp nhận lễ vật khiến chúng khiếp đảm. Cái đầu heo ở lại đấy, mắt mờ đục, miệng nhe ra, máu đen đọng giữa những chiếc răng. Đột nhiên chúng ù té chạy, cắm đầu cắm cổ, xuyên qua cánh rừng về phía bãi biển trống trải.

Simon ở trong cái hốc nâu nhỏ xíu có lá cây che chắn. Dù đã nhắm

mắt lại, song nó vẫn thấy cái thủ heo vất vưởng như một dư ảnh. Đôi mắt heo khép hờ ẩn hiện sự trơ tráo không cùng của cuộc đời kẻ đã trưởng thành. Chúng khẳng định với Simon rằng mọi chuyện đều xấu xa.

“Tôi biết mà.”

Simon chợt nhận ra nó vừa nói to. Nó mở bừng mắt. Cái đầu heo đang toét miệng cười thích thú trong ánh nắng khác lạ, không đếm xỉa gì đến lũ ruồi, đến đống ruột gan lòng thòng, thậm chí không đếm xỉa luôn cả chuyện bị cắm đầu ô nhục trên một cái cọc.

Nó quay nhìn chỗ khác, liếm đôi môi khô khốc.

Lễ vật cho ác thú. Con ác thú không đến được để thu nhận ư? Cái đầu heo, theo nó thấy, hình như cũng nghĩ như nó. Chạy đi, cái đầu kia lặng lẽ nói, về với những đứa kia đi. Đùa thôi mà – mày bận tâm làm gì? Mày chỉ không khỏe, thế thôi. Mày hơi nhức đầu, chắc mày ăn phải thứ gì đấy. Về đi, cậu bé, cái đầu lặng lẽ nói.

Simon ngước nhìn lên trời, cảm thấy mái tóc đẫm mồ hôi nặng trịch. Trên đó, như một ngoại lệ, là những đám mây to màu xám, màu sữa và màu đồng, trông như những ngọn tháp đang phình ra trên hòn đảo. Những đám mây đè lên hòn đảo, bị nén lại, liên tục tạo ra cái nóng dồn ép như thể tra tấn. Đến nỗi lũ bướm cũng đã bỏ quãng rừng thưa, nơi cái vệt ghe tởm kia nhe răng cười và nhỏ máu. Simon cúi đầu, cẩn thận nhắm nghiền mắt rồi che bằng cả hai tay. Không có bóng dưới những thân cây, song chỗ nào cũng im lìm một màu ngọc trai khiến những gì có thật trông như ảo ảnh không tên không tuổi. Đống ruột đen ngòm một đám ruồi vo ve như tiếng cưa. Lát sau chúng phát hiện ra Simon. Chúng sà xuống những dòng mồ hôi trên người nó, hút lấy hút để. Chúng làm nó nhột phía dưới lỗ mũi và nhảy nhót trên đùi nó. Chúng đen thui, óng ánh màu lục và nhiều không đếm xuể. Trước mặt Simon, Chúa Ruồi[15] cắm trên cọc nhe răng cười. Sau cùng, Simon đành chịu thua, lại ngó về phía đó, nhìn những cái răng trắng ởn, đôi mắt đục và máu – mắt nó dán vào cái hình ảnh cổ xưa không cưỡng nổi này. Mạch máu nơi thái dương bên phải của Simon đập hối hả.

Ralph và Piggy nằm trên bãi cát, đăm đăm nhìn đống lửa, biếng nhác ném sỏi vào giữa đám than hồng.

“Cái cành cháy tiêu rồi.”

“Sam-Eric đâu?”

“Mình phải nấy thêm củi. Hết cành tươi rồi.”

Ralph thở dài đứng lên. Dưới những gốc dừa trên vỉa đá không thấy chiếc bóng nào; chỉ có thứ nắng lạ lùng như thể đến từ khắp nơi cùng một lượt. Tiếng sấm rền như súng nổ tuốt trên những đám mây phình ra.

“Sắp mưa như xối đấy.”

“Mình phải nàm sao với đống nửa đây?”

Ralph lững thững chạy vào rừng rồi quay ra với một cành cây rậm rịt lá, quăng trên đống lửa. Cành cây nổ lách tách, lá xoăn lại, khói vàng nghi ngút.

Piggy dùng mấy ngón tay vẽ những hình thù vớ vẩn trên cát.

“Phiền một điều nà mình không có đủ người canh đống nửa. Mày cắt Sam-Eric vào chung một phiên. Tụi nó muốn nàm chung với nhau…”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Ừ. Nhưng thế nà không công bằng. Mày không thấy sao? Tụi nó phải nàm hai phiên.”

Ralph ngẫm nghĩ, thấy đúng. Nó bực bội thấy mình chẳng nghĩ được mấy như người lớn nên lại thở dài. Chuyện trên đảo càng ngày càng trở nên tồi tệ.

Piggy nhìn đống lửa.

“Mày sắp phải đi nhặt cành cây xanh nữa rồi đấy.”

Ralph lăn người.

"Piggy này! Mình sẽ phải làm gì đây?"

"Phải tiếp tục, không có bọn kia."

"Nhưng… ngọn lửa."

Nó nhíu mày nhìn cái đống đen trắng với những khúc cành cây chưa cháy. Nó cố diễn tả.

"Tao sợ."

Thấy Piggy ngẩng lên, nó nói tiếp luôn một mạch.

"Không phải sợ con ác thú đâu. Tao cũng muốn nói là tao cũng sợ nó nữa. Nhưng không đứa nào hiểu về chuyện ngọn lửa. Nếu mày sắp chết đuối mà có người ném cho một sợi dây, nếu có tay bác sĩ bảo mày uống thứ thuốc nào đấy nếu không mày sẽ chết thì mày sẽ uống phải không? Mày nghĩ sao?"

"Dĩ nhiên tao sẽ uống chứ."

"Thế tụi nó không thấy à? Tụi nó không hiểu à? Không có khói làm tín hiệu thì mình sẽ chết ở đây mất. Nhìn kìa!"

Một làn khí nóng rung rinh trên đống tro, song không có tí khói nào.

"Mình không giữ nổi một đống lửa. Mà chúng mặc kệ. Tệ hơn nữa là…" Nó nhìn đăm đăm vào khuôn mặt đẫm mồ hôi của Piggy.

"Tệ hơn nữa là: chính tao đôi khi cũng vậy. Giả thử tao giống những đứa kia, cũng mặc kệ. Thì tụi mình sẽ ra sao?"

Piggy tháo kính, cực kỳ bối rối.

"Tao không biết nữa, Ralph à. Mình phải tiếp tục, đơn giản thế thôi. Người nớn sẽ nàm như thế đấy."

Ralph tiếp tục nói cho vơi gánh nặng.

"Piggy, có gì sai chăng?"

Piggy sửng sốt nhìn nó.

“Mày nghĩ chuyện…”

“Không, không phải chuyện đó… Tao nghĩ… cái gì đã khiến cho chuyện đổ bể như vừa rồi?”

Piggy chậm chạp lau kính và suy nghĩ. Nó đỏ mặt tự hào thấy Ralph đã tin tưởng nó tới ngần ấy.

“Tao không biết, Ralph à. Tao nghĩ nà tại nó.”

“Tại Jack à?”

“Ừ, tại Jack.”

Quanh cái tên này cũng đã có sự úy kỵ.

Ralph trầm ngâm gật đầu.

“Ừ,” nó nói, “tao cũng cho là như thế.”

Khu rừng gần hai đứa chợt xôn xao. Những hình dáng như quỷ sứ, mặt trắng, đỏ, lục gào thét ào ra khiến lũ nhóc kêu la bỏ trốn. Từ khóe mắt Ralph thấy Piggy bỏ chạy. Hai hình dáng ào tới đống lửa. Ralph đã sẵn sàng chống cự nhưng chúng chỉ chụp lấy mấy cái cành đang cháy dở rồi chạy ào đi dọc bãi biển. Còn ba hình dáng kia đứng im, nhìn Ralph. Nó thấy hình dáng cao nhất trong bọn, trần truồng trừ những vết vằn vện và chiếc thắt lưng là Jack.

Ralph đã thở lại được. Nó hỏi.

“Muốn gì?”

Jack phớt lờ, giơ cây lao nói lớn.

“Tụi bay nghe đây. Tao và đám thợ săn của tao, tụi tao hiện ở trên một vỉa đá phẳng bên bờ biển. Tụi tao đi săn, chè chén và vui chơi. Nếu tụi

bay muốn gia nhập nhóm tao thì cứ tới gặp. Có thể tao cho tụi bay tham gia. Có thể không."

Nó ngừng lại, nhìn quanh. Dưới lớp mặt nạ vẽ vằn vện nó không cần phải xấu hổ hay rụt rè, mà nhìn từng đứa một. Ralph đang quỳ bên đống tàn lửa như một vận động viên nước rút ở vị trí xuất phát, mặt khuất dưới mái tóc và vết nhọ. Sam-Eric nấp sau một thân dừa bên bờ rừng ngó ra. Một thằng nhóc mặt đỏ gay đang nhăn nhó gào khóc bên vũng tắm, còn Piggy đứng trên vỉa đá, tay cầm chiếc tù và màu trắng.

"Tối nay tụi tao mở tiệc. Tụi tao vừa giết được một con heo nên có thịt. Tụi bay có thể đến ăn với tụi tao, nếu muốn."

Sấm lại ì ầm trên từng đám mây trùng điệp như những dải núi. Jack và hai thằng mọi vô danh hoang mang nhìn lên bầu trời rồi trấn tĩnh lại. Thằng nhóc kia vẫn tiếp tục khóc. Jack đang chờ gì đấy. Nó thì thầm với những đứa kia.

"Đi thôi… nào!"

Hai thằng mọi kia lẩm bẩm. Jack sẵng giọng.

"Đi!"

Hai thằng mọi nhìn nhau, giơ cao ngọn lửa rồi cùng hô.

"Sếp đã nói."

Rồi cả ba đứa quay người, lững thững chạy đi.

Tức thì Ralph đứng phắt dậy, nhìn vào chỗ bọn mọi đã biến đi. Sam-Eric bước tới, thì thào vì sợ.

"Tao tưởng là…"

"… còn tao…"

"…sợ."

Piggy đứng trên vỉa đá, bên trên chúng nó, tay vẫn nắm giữ tù và.

"Tụi thằng Jack với Maurice và Robert đấy," Ralph nói. "Tụi nó trông nhộn nhỉ?"

"Tao cứ sợ nại nên cơn suyễn."

"Dẹp bệnh xiễn của mày đi."

"Thấy thằng Jack tao niền đồ chắc nà nó tìm chiếc tù và. Mà chẳng rõ tại sao."

Lũ trẻ nhìn chiếc vỏ ốc màu trắng với vẻ tôn kính và trìu mến. Piggy đặt nó vào tay Ralph. Thấy dấu hiệu quen thuộc, lũ nhóc liền quay lại.

"Ở đây không được."

Nó quay tới vỉa đá, thấy cần phải làm đúng nghi thức. Ralph đi đầu, tay giữ chiếc tù và trắng, rồi tới Piggy rất trang nghiêm, rồi hai thằng sinh đôi, rồi lũ nhóc và những đứa khác.

"Tất cả ngồi xuống đi. Tụi nó đột kích mình để lấy lửa. Chúng nó vui chơi. Nhưng mà…"

Ralph lúng túng như có bức màn che lập lòe trong đầu. Nó đang định nói gì đấy thì bức màn kia hạ xuống.

"Nhưng mà…"

Lũ kia nghiêm trang nhìn nó, chưa chưa hề hoài nghi chút nào về năng lực của nó. Ralph vuốt mớ tóc ngu xuẩn ra khỏi mắt rồi nhìn Piggy.

"Nhưng mà… à… ngọn lửa! Phải rồi, ngọn lửa!"

Nó bật cười. Nhưng ngừng lại được và đột nhiên nói trôi chảy.

"Ngọn lửa là điều quan trọng nhất. Không có ngọn lửa kể như mình không được cứu. Tao cũng không ngại vẽ mình vằn vện ngụy trang và làm giống như một tên mọi. Nhưng mình phải giữ cho ngọn lửa cháy. Ngọn lửa

là điều quan trọng nhất trên đảo, vì, vì…”

Nó lại ngừng và sự im lặng có cả hoài nghi lẫn kinh ngạc.

Piggy gấp gáp thì thầm.

“Để được cứu.”

“Phải rồi. Không có lửa thì không thể được cứu. Thành ra mình phải ở bên đống lửa, làm cho nó tỏa khói.”

Khi nó ngừng thì chúng đều lặng thinh. Đã nhiều lần Ralph ăn nói hùng hồn ngay tại chính nơi đây, lần này nghe chán ngắt, chính mấy thằng nhóc cũng thấy thế.

Cuối cùng Bill đưa tay cầm tù và.

“Bây giờ mình không đốt lửa được trên kia… vì mình không thể đốt lửa được trên kia… mình cần nhiều người giữ nó khỏi tắt. Mình hãy đi tới bữa tiệc của chúng, bảo chúng rằng tụi mình chỉ còn bấy nhiêu đây thật khó giữ ngọn lửa được. Rồi mình cùng đi săn và mọi chuyện linh tinh khác… sống như mọi, tao muốn nói… nhất định sẽ vui đáo để.”

Sam-Eric cầm lấy tù và.

“Nhất định sẽ vui như Bill vừa nói… và vì nó đã mời bọn mình…”

“… tới dự tiệc…”

“… có thịt…”

“… giòn tan…”

“… tao có thể chén đẫy thịt…”

Ralph giơ tay.

“Tại sao tụi mình không tự tìm lấy thịt được?”

Hai đứa sinh đôi nhìn nhau, Bill trả lời.

“Mình đâu có thích chui vào rừng.”

Ralph nhăn mặt.

“Nó… mày biết mà… vào rừng được.”

“Nó là thợ săn. Hết thảy tụi nó là thợ săn. Khác nhau ở chỗ đó.”

Không đứa nào nói gì. Lát sau Piggy cúi nhìn bãi cát, lẩm bẩm.

“Thịt…”

Lũ nhóc ngồi đấy, trịnh trọng nghĩ đến thịt mà chảy nước dãi. Trên đầu chúng lại ùng oàng như tiếng đại bác và những lá dừa khô rì rào trong một làn gió nóng đột ngột thổi qua.

“Mày là một thằng nhóc ngớ ngẩn,” Chúa Ruồi nói, “đúng là một thằng nhóc ngu ngốc và ngớ ngẩn.”

Cái lưỡi sưng tấy của Simon động đậy, nhưng nó không nói gì.

“Mày không đồng ý à?” Chúa Ruồi hỏi. “Không phải mày là một thằng nhóc ngớ ngẩn sao?”

Simon trả lời cũng với thứ tiếng im lặng ấy.

“Được thôi,” Chúa Ruồi nói, “tốt nhất mày hãy chạy đi, chơi đùa với bọn kia. Chúng nó nghĩ rằng mày dở hơi. Mày không muốn thằng Ralph cho rằng mày dở hơi chứ gì? Mày rất mến thằng Ralph, đúng không? Thế còn thằng Piggy, thằng Jack?”

Simon hơn ngẩng đầu. Mắt nó không thể quay đi mà Chúa Ruồi thì lủng lẳng ngay trước mặt.

“Mày làm gì ngoài này một mình? Mày không sợ ta ư?”

Simon rùng mình.

“Chẳng ai giúp được mày cả. Chỉ có tao thôi. Mà tao là con ác thú.”

Simon cố mở miệng, bật ra mấy tiếng nghe rõ được.

“Cái đầu heo cắm trên cọc.”

“Tụi bay cứ tưởng ác thú là cái gì tụi bay có thể săn và giết được!” đầu heo nói. Trong chốc lát, khoảng rừng và những chỗ mờ ảo xunh quanh vọng lại tiếng cười chế nhạo. “Mày biết, phải không nào, rằng ta là một phần của bọn bay? Một phần rất gần gũi, rất gần gũi, gần gũi lắm! Mày biết rằng ta là lý do vì sao công chuyện của chúng bay không chạy, vì sao công chuyện lại xảy ra như thế, đúng không?”

Tiếng cười lại the thé.

“Thôi.” Chúa Ruồi nói. “Mày hãy về với đám kia và mình quên mọi chuyện đi.”

Đầu Simon lắc lư. Đôi mắt nó lim dim như bắt chước cái vật thô bỉ cắm trên cọc. Nó biết sắp lên cơn. Chúa Ruồi phình ra như quả bóng.

“Thật buồn cười. Mày biết rõ rằng mày sẽ gặp lại ta ở dưới kia… thành ra đừng tìm cách trốn!”

Simon cong cứng cả người. Chúa Ruồi nói với giọng của một ông thầy.

“Nói thế này là ta đã đi khá xa rồi đấy. Cậu bé đáng thương và nhầm lẫn ơi, cậu tưởng cậu khôn hơn ta ư?”

Rồi nó ngừng.

“Ta cảnh báo mày đấy! Ta sắp cáu sườn rồi đấy nhé. Hiểu chưa? Không ai muốn mày ở đây cả, hiểu chưa? Tụi ra sắp sửa náo nhiệt trên hòn đảo này! Thành ra đừng giở trò, hỡi cậu bé đáng thương và nhầm lẫn, kẻo…”

Simon thấy nó đang nhìn vào một cái miệng toang hoác. Trong ấy

đen ngòm và màu đen kia đang lan rộng.

"… kẻo," Chúa Ruồi nói, "tụi ta sẽ cho mày chết. Rõ chưa? Jack, Roger, Maurice, Robert, Bill, Piggy, Ralph. Sẽ cho mày chết. Rõ chưa?"

Cái miệng trùm lên Simon. Nó quỵ xuống và ngất đi.

CHƯƠNG CHÍN

Trông thấy người chết

Những đám mây tiếp tục đùn lên bên trên hòn đảo. Suốt ngày, một luồng gió liên tục được hun nóng bốc từ ngọn núi lên cao tới cả vạn bộ; những khói hơi vần vũ tích đầy tĩnh điện cho đến lúc bầu không khí có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Mặt trời khuất bóng ngay khi chiều vừa chớm và cái nắng trong vắt ban ngày đã ngả sang màu đồng thau. Ngay cả gió từ biển thổi vào cũng nóng hầm hập, không làm mát được tí nào. Màu sắc đã biến mất tăm khỏi mặt nước, cây cối và những mặt đá hồng, còn những đám mây trắng và nâu không ngớt hình thành. Chỉ đám ruồi là sướng; chúng bu đen quanh chủ nhân của chúng và đống ruột gan lòng thòng trông không khác một ụ than óng ánh. Ngay cả khi mạch máu vỡ tung trong mũi Simon và máu túa ra thì chúng vẫn thờ ơ, vì chúng ưa mùi heo đậm đà hơn.

Do đổ máu cam, cú ngất của Simon kéo dài thành một giấc ngủ mệt mỏi. Nó nằm trên tấm thảm dây leo trong lúc chiều dần trôi và tiếng ùng oàng tiếp tục rền. Cuối cùng nó tỉnh dậy, thấy lờ mờ màu đất thẫm sát bên má. Nhưng nó vẫn nằm yên, áp mặt trên đất, đôi mắt đờ đẫn nhìn đâu đâu. Rồi nó trở mình, co chân, nắm dây leo cố đứng lên. Đám dây leo lay động khiến lũ ruồi bay khỏi đống ruột nghe vù vù kinh tởm, rồi bu trở lại. Simon đứng dậy. Ánh sáng như không phải của thế gian này. Chúa Ruồi lủng lẳng trên cọc như một quả bóng đen ngòm.

Simon nói to với khoảnh rừng thưa.

“Biết làm gì khác đây?”

Không có tiếng trả lời. Simon quay lưng lại với khoảnh rừng thưa, chui qua đám dây leo, bước vào trong cánh rừng âm u. Nó ủ rũ bước đi giữa những thân cây, gương mặt vô cảm, máu ở quanh miệng và cằm đã khô. Chỉ khi nào phải đẩy dây leo qua một bên để lấy lối, theo độ dốc của mặt đất mà tìm hướng đi, nó mới thầm thì đôi lời câm lặng.

Giờ đây dây leo bám quanh những thân cây đã thưa hơn, đây đó

vương vãi chút ánh sáng màu ngọc trai từ trên trời cao. Đây là xương sống của hòn đảo, là phần đất hơi nhô cao hơn phía chân núi, nơi rừng bớt rậm rạp. Nơi đây những khoảnh rừng thưa rải rác ở giữa những bụi cây cao um tùm; nền đất dốc đưa nó lên cao, rừng càng thoáng. Nó tiếp tục đi, đôi lúc loạng choạng vì mệt nhưng không hề dừng lại. Mắt nó không còn tươi sáng nữa và nó bước đi với vẻ dứt khoát nhưng ủ rũ của một người già.

Một luồng gió thốc khiến nó loạng choạng, nó thấy đã ra khỏi rừng, đứng trên tảng đá, dưới một bầu trời màu đồng thau. Nó cảm thấy hai chân yếu ớt và lưỡi đau triền miên. Khi gió thổi tới đỉnh núi, nó thấy cái gì đấy màu xanh lất phất trong đám mây màu nâu. Nó cố dấn bước, gió lại thổi, mạnh hơn, đập lên những tàn cây khiến chúng chúi xuống, rì rào. Simon thấy một vật gì đấy như người gù đột nhiên ngồi thẳng trên đỉnh núi, nhìn xuống nó. Nó che mặt, cặm cụi đi tới.

Lũ ruồi cũng đã phát hiện ra hình hài kia. Hình hài kia cử động như người sống nên xua đuổi lũ ruồi được một lát, chúng liền bu quanh đầu nó như một cụm mây đen. Rồi chiếc dù màu xanh cụp lại, hình hài to lớn kia chúi tới trước, thở dài, đám ruồi liền bu xuống lại.

Simon cảm thấy đầu gối chạm phải đá. Nó bò tới và hiểu ngay. Những sợi dây dù xoắn vào nhau cho thấy vì sao hình hài kia cử động được; nó quan sát xương sống mũi trắng hếu, răng, những màu sắc của sự thối rữa. Nó thấy những lớp cao su và vải bạt đã tàn nhẫn giữ rịt cái hình hài khốn khổ đáng lẽ phải rã ra kia. Rồi gió lại nổi lên, hình hài kia lại thẳng người, lại cúi đầu, hắt ra mùi hôi thối. Simon quỳ trên cả hai chân lẫn hai tay, nôn thốc nôn tháo cho đến khi không còn gì trong bao tử. Rồi nó nắm những sợi dây dù, gỡ khỏi những tảng đá, giải thoát hình hài kia khỏi trò sỉ nhục của gió.

Cuối cùng nó quay đi, nhìn xuống bãi biển. Đống lửa bên vỉa đá hình như đã tắt, ít nhất không còn thấy tỏa khói. Xa nữa trên bãi biển, bên kia con sông nhỏ, gần phiến đá to, một cụm khói mỏng đang bốc lên trời. Simon quên hẳn lũ ruồi, đưa cả hai tay lên che mắt, đăm đăm nhìn cụm khói. Xa thế này nhưng nó vẫn thấy được phần lớn – có thể tất cả - lũ trẻ đang ở đó. Vậy là chúng đã chuyển lán trại, xa khỏi con ác thú. Nghĩ rồi, Simon quay ra nhìn cái vật khốn khổ đã chết đang ngồi hôi rình bên cạnh nó. Con ác thú vô hại mà kinh khiếp. Những đứa kia phải biết tin này càng sớm càng tốt. Nó phóng xuống núi. Nhưng rồi hai chân nó khuỵu xuống. Dù hết sức gượng nhẹ, nó cũng chỉ có thể đi loạng choạng được thôi.

“Tắm,” Ralph nói, “là điều duy nhất mình làm được.”

Piggy đang quan sát bầu trời mờ đục qua mắt kính.

“Tao hổng ưa thứ mây kia. Mày còn nhớ trời mưa thế nào ngay sau khi mình đặt chân nên đây chứ?”

“Lại sắp mưa đấy.”

Ralph phóng xuống vũng tắm. Bên mé hồ có mấy thằng nhóc đang chơi đùa, tìm sự thoải mái trong làn nước nóng hơn cả máu. Piggy cũng gỡ kính, cứng nhắc bước xuống nước rồi mới đeo. Ralph trồi lên rồi hắt một tia nước vào nó.

“Coi chừng kính của tao,” Piggy nói. “Nếu nó bị ướt, tao phải nên nau khô.”

Ralph té nước nữa nhưng hụt. Nó cười với Piggy, nghĩ rằng thằng này sẽ lại âm thầm đau khổ rút lui như mọi khi. Nhưng lần này Piggy đập cả hai tay xuống nước.

“Thôi!” nó la lớn, “mày có nghe không?”

Nó giận dữ hắt nước vào mặt Ralph.

“Được rồi, được rồi,” Ralph nói. “Đừng nổi nóng mà.”

Piggy ngừng đập nước.

“Tao đang nhức đầu. Ước gì không khí mát hơn một chút.”

“Tao ước trời mưa.”

“Tao ước tụi mình về được quê nhà.”

Piggy ngả lưng vào bờ cát thoai thoải của vũng. Bụng nó phình ra, nước trên đó khô đi. Ralph phun nước lên trời. Có thể thấy được mặt trời di động qua một vệt sáng xê dịch giữa những đám mây. Nó quỳ xuống nước,

ngó quanh.

“Bọn kia đâu cả rồi?”

Piggy ngồi thẳng lên.

“Có nẽ chúng nó nằm trong nều.”

“Sam-Eric đâu?”

“Thằng Bill nữa?”

Piggy chỉ về phía sau vỉa đá.

“Chúng đi về phía đó. Theo đám thằng Jack.”

“Kệ chúng nó,” Ralph bực bội nói, “tao cóc cần.”

“Chỉ vì tí thịt…”

“Và đi săn,” Ralph nói, vẻ thông thạo, “học đòi làm một bộ lạc, lại còn vẽ người vằn vện như để ra trận nữa chứ.”

Piggy khuấy cát dưới nước, không nhìn Ralph.

“Có nẽ mình cũng nên đi theo.”

Ralph nhìn nó thật nhanh khiến Piggy đỏ mặt.

“Tao muốn nói nà… để đảm bảo không có chuyện gì xảy ra.”

Ralph lại phun nước lên cao.

Còn xa đám của thằng Jack mà Ralph và Piggy đã nghe tiếng chúng nó ồn ào rồi. Nơi đây, giữa rừng và bãi biển có một vạt đất rộng cỏ mọc, dừa không lấn tới. Dưới vạt cỏ chỉ một bước thôi là bãi cát trắng được gió dồn lên, ấm, khô, chắc nịch, nước không dâng tới. Dưới nữa là một tảng đá dài về phía phá nước. Tiếp đó là một vạt cát hẹp rồi đến mé nước. Trên tảng đá có một đống củi đang cháy, mỡ từ thịt heo quay nhỏ xuống những ngọn lửa

vô hình. Đám con trai trên đảo tụ tập cả trên vạt cỏ, trừ Piggy, Ralph, Simon và hai đứa phụ trách quay heo. Tay cầm thịt, chúng cười đùa, ca hát, nằm, ngồi, hay đứng trên bãi cỏ. Nhìn những khuôn mặt nhầy nhụa mỡ có thể đoán được bữa tiệc sắp tàn. Vài đứa đang cầm gáo nước uống ừng ực. Trước buổi chè chén, chúng khuân tới giữa vạt cỏ một thân gỗ lớn; Jack – vằn vện và đội vòng hoa – ngồi trên đó như một pho tượng thần. Bên cạnh nó là những đống thịt tú hụ bày trên lá, có cả trái cây và gáo dừa đựng nước uống.

Piggy và Ralph tới bên rìa vạt cỏ. Trông thấy chúng, bọn nhỏ liền lần lượt im lặng, trừ một thằng đứng cạnh Jack đang nói. Rồi thằng đó cũng im luôn khiến Jack quay nhìn, tuy vẫn ngồi một chỗ. Nó nhìn chúng một lúc, tiếng lửa lốp đốp nghe rõ hơn cả, át tiếng ì ầm ở vỉa đá ngầm. Ralph quay đi; Sam ngỡ Ralph nhìn nó trách móc nên ngượng ngập cười, bỏ miếng xương đang gặm dở. Ralph do dự tiến lên một bước, chỉ vào một thân dừa, thì thầm gì đấy nghe không rõ vào tai Piggy, rồi hai đứa khúc khích cười giống như thằng Sam. Nhấc cao chân khỏi cát, Ralph lững thững bước qua chỗ đó. Piggy cố huýt sáo.

Ngay lúc ấy mấy đứa đang nướng thịt giật một tảng to chạy tới vạt cỏ. Chúng đụng phải Piggy khiến nó bị phỏng, vừa nhảy vừa kêu oai oái. Ralph với lũ kia cùng ồ lên cười, chúng quên chuyện cũ và lại hòa thành một. Một lần nữa Piggy trở thành trung tâm của sự trêu chọc, khiến đứa nào cũng thấy vui và mọi chuyện lại bình thường như trước.

Jack đứng lên, huơ ngọn lao.

“Mang thịt cho chúng nó!”

Bọn phụ trách quay thịt đưa Ralph và Piggy mỗi đứa một miếng ngon lành. Chúng nhận thịt một cách thèm khát. Chúng đứng ăn dưới bầu trời màu đồng thau ì ầm tiếng sấm báo bão như thế đấy.

Jack lại huơ ngọn lao.

“Tụi bay ăn thỏa thích cả rồi chứ?”

Thịt vẫn còn thừa, đang xèo xèo trên que xiên bằng gỗ và tú hụ trên những tàu lá xanh. Bị bao tử lôi cuốn, Piggy quăng miếng xương đã gặm nhẵn xuống bãi biển rồi cúi lấy thêm.

Jack lặp lại, vẻ sốt ruột.

"Tụi bay ăn thỏa thích cả rồi chứ?"

Giọng nó răn đe, mang tự hào của kẻ sở hữu, khiến lũ trẻ vội vàng ăn nhân lúc vẫn còn thì giờ. Thấy chúng có vẻ chưa xong ngay được, Jack rời súc gỗ, ngai vàng của nó, lững thững đi tới rìa vạt cỏ. Từ phía sau khuôn mặt vằn vện nó nhìn xuống Ralph và Piggy. Chúng lùi một chút trên bãi cát rồi Ralph vừa ăn vừa ngắm nhìn ngọn lửa. Giờ đây nó trông thấy được những ngọn lửa trên cái nền sáng đục mà không hiểu tại sao. Chiều tối đã tới rồi, không với vẻ đẹp yên bình mà với sự đe dọa của bạo lực.

Jack nói.

"Đưa tao cái gì uống coi."

Henry bưng tới một gáo dừa, Jack vừa uống vừa nhìn Piggy và Ralph qua mép gáo sần sùi. Sức mạnh nằm ở chỗ gồ lên trên đôi cẳng tay nâu của nó; quyền lực ngự trên vai nó và thì thầm vào tai nó như một con khỉ.

"Ngồi cả xuống!"

Lũ trẻ ngồi thành hàng trên vạt cỏ trước mặt nó, còn Ralph và Piggy đứng thấp hơn một bộ, trên bãi cát mềm. Jack lờ hai đứa kia trong một khoảnh khắc, quay bộ mặt vằn vện nhìn lũ trẻ đang ngồi, chĩa ngọn lao vào chúng.

"Đứa nào muốn gia nhập nhóm của tao?"

Ralph đột nhiên tiến lên rồi trượt chân. Vài đứa quay nhìn nó.

"Tao cho tụi bay thức ăn," Jack nói, "và đám thợ săn của tao sẽ che chở tụi bay trước ác thú. Đứa nào muốn gia nhập nhóm của tao?"

"Tao là sếp," Ralph nói, "vì tụi bay đã bầu tao. Tụi mình từng muốn giữ cho ngọn lửa được cháy. Bây giờ tụi bay chạy theo miếng ăn…"

"Mày cũng chạy theo đó thôi!" Jack quát. "Nhìn miếng xương trong

tay mày đấy!"

Ralph đỏ dừ mặt.

"Tao đã nói rằng bay là thợ săn. Săn bắt là việc của tụi bay."

Jack lại lờ nó lần nữa.

"Đứa nào muốn gia nhập nhóm của tao, để tha hồ vui chơi?"

"Tao là sếp," Ralph run run nói. "Thế còn chuyện lửa khói thì sao? Ngoài ra tao giữ chiếc tù và…"

"Mày đâu có mang nó theo," Jack nhạo báng. "Mày để dưới kia. Mày tưởng mày láu cá được à? Với lại ở nơi này của hòn đảo thì tù và chẳng là cái quái gì sất…"

Đột nhiên tiếng sấm vang rền. Không phải thứ ùng oàng trầm đục mà là tiếng nổ chói tai.

"Ở đây tù và cũng có hiệu lực luôn," Ralph nói, "cả trên khắp hòn đảo."

"Thế mày định làm gì nào?"

Ralph chăm chú nhìn lũ trẻ đang ngồi thành hàng. Chúng chẳng tỏ vẻ gì muốn đứng nên nó quay đi, hoang mang và mồ hôi đầm đìa. Piggy thì thầm.

"Ngọn lửa… việc được cứu."

"Đứa nào muốn gia nhập nhóm của tao?"

"Tao muốn."

"Tao."

"Tao muốn."

“Tao sẽ thổi tù và,” Ralph thều thào, “triệu tập họp.”

“Tụi tao sẽ không nghe thấy.”

Piggy chạm nhẹ vào cổ tay Ralph.

“Mình đi thôi. Kẻo sẽ chỉ rắc rối. Với nại mình đã được chén thịt rồi.”

Chớp lóe lên xa xa sau cánh rừng, sấm lại rền vang khiến một thằng nhóc ré lên khóc. Những giọt mưa to rơi trên người chúng, mỗi giọt vang lên một âm thanh khác.

“Sắp bão rồi,” Ralph nói, “sẽ lại mưa giống như khi mình mới tới đảo. Bây giờ mới biết đứa nào khôn, đúng không? Lều của tụi bay đâu? Tụi bay định làm gì đây?”

Đám thợ săn lo lắng nhìn trời, nao núng trước những giọt mưa rơi. Chúng không ngớt đi đi lại lại. Chớp lóa hơn và chúng đã chịu hết nổi tiếng sấm. Lũ nhóc kêu la, bỏ chạy toán loạn.

Jack nhảy xuống bãi cát.

“Múa đi! Nào! Múa!”

Nó bước thấp bước cao chạy qua lớp cát dày tới chỗ trống trên vỉa đá, bên kia đống lửa. Sau mỗi tia chớp, bầu không khí lại tối đen kinh hoàng; lũ trẻ la hét chạy theo. Roger đóng vai con heo, hộc lên phóng tới Jack, nó né qua bên. Đám thợ săn chụp ngọn lao, bọn còn lại vớ những thanh củi còn sót. Chúng nhảy theo hình tròn, rồi cất tiếng ca hát. Trong lúc Roger đóng giả con heo khiếp hãi thì lũ nhóc chạy nhảy bên ngoài vòng tròn kia. Còn Piggy và Ralph, dưới sự đe dọa của bầu trời, thiết tha muốn được đứng trong hàng ngũ điên rồ nhưng phần nào an toàn này. Chúng sung sướng được chạm vào những tấm lưng nâu của cái hàng rào ngăn chặn và chế ngự nỗi kinh hoàng.

“Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!”

Chúng bắt đầu nhảy múa nhịp nhàng trong lúc bài hát mất đi vẻ phấn

khích hời hợt ban đầu mà trở nên trầm bổng như nhịp tim đều đặn. Roger không giả làm heo nữa mà trở thành một thợ săn, khiến giữa vòng tròn khuyết mất người. Vài đứa nhóc múa thành vòng tròn riêng, những vòng tròn phụ này quay, quay mãi như thể qua đó tự đạt được an toàn. Chúng giậm đều chân như một sinh vật duy nhất.

Một vệt sẹo trắng xanh toạc trên bầu trời tối đen. Lát sau trên đầu chúng rền vang như tiếng đập của một cái roi khổng lồ. Tiếng hát nghe khắc khoải thêm.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Và một khao khát khác, dữ dội, dồn dập, mù quáng trỗi lên từ nỗi kinh hoàng.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Vệt sẹo trắng xanh lại chớp giật trên đầu chúng và tiếng nổ đậm mùi lưu huỳnh ập xuống. Lũ nhóc la hét, chạy tán loạn khỏi bìa rừng, một đứa đâm bổ vào vòng tròn của những đứa lớn vì quá kinh hoàng.

"Xông vào nó! Xông vào nó!"

Vòng tròn biến thành hình móng ngựa. Một vật gì đó từ trong rừng bò ra. Nó tới gần, đen nhờ nhờ, bước không vững. Tiếng hét bật lên trước con ác thú nghe như đau đớn. Con ác thú loạng choạng vào trong vòng móng ngựa.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Vệt sẹo trắng xanh hiện ra liên tục, tiếng rền chịu không nổi. Simon kêu gì đấy về một người đàn ông chết trên đỉnh núi.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó! Xơi tái nó!"

Những cây gậy đâm xuống tới tấp, vòng tròn mới này như một cái miệng ngoác ra, hét lên và nhai lạo xạo. Con ác thú quỳ ở giữa, hai cánh tay chắp lại che mặt. Giữa tiếng ồn ào ghê tởm, nó hét gì đấy về một xác chết trên núi. Con ác thú vùng vẫy xông tới, xuyên thủng vòng vây, ngã lộn qua

rìa đá xuống bãi cát sát biển. Đám kia tức thì vọt theo, tuột khỏi tảng đá, phóng tới con ác thú, gào thét, phang, cắn, xé. Không một lời nói. Không một động tác nào ngoài sự nhe nanh vuốt.

Rồi những đám mây mở ra, nước đổ xuống như thác. Nước tuôn từ đỉnh núi, nước giật phăng những lá với cành, như một trận mưa rào lạnh ngắt đổ xuống cái đám đang tụ thành một đống loạn đả trên bãi cát. Tức thì cái đống ấy rã ra, những hình người loạng choạng tản đi. Con ác thú nằm bất động, cách biển vài mét. Dù trời mưa chúng vẫn thấy được con ác thú nhỏ biết bao và bãi cát đã thấm đẫm máu nó.

Giờ đây một làn gió mạnh thổi bạt mưa, làm nước trong rừng đổ xuống như thác nối nhau. Trên đỉnh núi, chiếc dù căng gió bay bổng, hình hài kia đứng dậy, xoay vòng, lắc lư xuống phía dưới qua bầu không khí mọng nước, hai chân lóng ngóng đạp trên những tàn cây cao; nó rơi, rơi nữa về hướng bãi biển; lũ trẻ vừa kêu gào vừa chạy vào đêm đen. Chiếc dù tiếp tục kéo hình hài kia đi, rẽ phá nước, lắc lư qua vạt đá ngầm, ra biển.

Gần nửa đêm thì tạnh mưa, mây kéo đi. Bầu trời lại đầy những ngọn đèn sao tuyệt vời. Rồi gió cũng lặng, không một tiếng động nào khác ngoài tiếng nước nhỏ giọt thánh thót qua những khe rãnh hoặc từ lá này xuống lá khác tới làn đất nâu trên đảo. Trời lạnh, ẩm và trong. Chợt tiếng nước cũng im bặt. Con ác thú nằm co rúm trên bãi biển tái nhợt giữa những vệt máu loang dần, từng chút, từng chút.

Rìa phá nước trở thành một dải lân quang, chậm chạp theo chân những con sóng lớn khi thủy triều lên. Mặt nước trong vắt phản chiếu bầu trời trong veo và những chòm sao sáng góc cạnh. Dải lân quang ập lên, nước lăn tăn ôm ấp từng hạt, từng viên cát sỏi, rồi đột nhiên ghì chúng vào lòng với một âm thanh không nghe thấy được và tiếp tục cuộn tới.

Dọc mé nước lân quang đang ập lên kia có đầy những sinh vật lạ sáng ánh trăng với những con mắt rực lửa. Đây đó một viên sỏi lớn bám chặt lấy bầu không khí phủ một lớp áo màu ngọc trai. Nước triều phình trên bãi cát lỗ chỗ vì mưa, làm phẳng phiu mọi thứ với một tấm khăn màu bạc. Giờ đây nước triều liếm những vết loang đầu tiên ứa ra từ cái thân thể gục chết kia, còn những sinh vật nọ bám quanh thành một dải sáng lung linh. Nước tiếp tục dâng, dát sáng lên mái tóc bù rối của Simon. Má nó óng ánh bạc và bả vai như tạc bằng đá hoa cương. Những sinh vật ăn theo lạ lùng bám đầy

bọt nước, mắt rực lửa xúm xít quanh đầu nó. Thân thể nó dềnh lên chút xíu khỏi bãi cát; miệng nó nhả ra một cái bong bóng, vỡ nghe ướt nhẹp. Rồi nước nhẹ nhàng kéo nó đi.

Ở đâu đó phía trên đường cong tối tăm kia, mặt trời và mặt trăng đang hút lẫn nhau, giữ cho lớp nước đứng yên trên hình tinh quả đất; lớp nước này hơi phình ra một phía trong lúc lõi cứng của quả đất xoay. Thủy triều tiếp tục dồn sóng lớn lên đảo làm nước dâng. Với những sinh vật tò mò tỏa sáng bao quanh, thân thể bất động của Simon, một hình hài bằng bạc dưới những chòm sao vĩnh cửu, từ từ trôi ra biển.”

CHƯƠNG MƯỜI

Vỏ sò và mắt kính

Piggy đăm đăm nhìn hình hài đang tiến lại gần. Thỉnh thoảng nó thấy nó nhìn rõ hơn khi gỡ kính ra rồi đeo trước con mắt kia; nhưng dẫu nhìn qua con mắt tinh tường này thì sau bao chuyện xảy ra Ralph vẫn hoàn là Ralph, không nhầm được. Ralph bước ra khỏi hàng dừa, khập khiễng, bẩn thỉu, lá khô bám trên mái tóc vàng bù xù. Một con mắt ti hí trên cái má sưng vù và một cái vảy to trên đùi gối bên phải. Nó dừng lại một lúc, nhìn cái hình hài trên vỉa đá.

"Piggy hả? Chỉ còn duy nhất mày thôi sao?"

"Còn vài thằng nhóc nữa."

"Tụi nó mà kể gì. Không có thằng lớn nào à?"

"Có… Sam-Eric. Tụi nó đang nhặt củi."

"Không ai khác sao?"

"Theo tao biết thì không."

Ralph thận trọng bước lên vỉa đá. Nơi chúng thường hội họp đám cỏ thô vẫn hằn dấu chân giẫm đạp, chiếc tù và trắng mỏng manh vẫn óng ánh bên chỗ ngồi đã nhẵn thin. Ralph ngồi xuống bãi cỏ, đối diện với chỗ ngồi của sếp và chiếc tù và. Piggy quỳ bên trái nó. Chúng im lặng cả phút.

Cuối cùng Ralph hắng giọng thì thầm gì đấy.

Piggy khẽ hỏi lại.

"Mày bảo sao?"

Ralph nói lớn hơn.

“Simon.”

Piggy không nói gì, chỉ nghiêm trang gật đầu. Chúng vẫn ngồi đó, mắt đờ đẫn nhìn vào chỗ dành cho sếp và mặt nước loang loáng. Ánh sáng màu lục và những vệt nắng bóng loáng nhảy nhót trên thân thể bẩn thỉu của chúng.

Cuối cùng Ralph đứng lên, lại gần chiếc tù và. Nó nâng niu vỏ ốc trên hai tay rồi quỳ xuống, tựa vào thân cây.

“Piggy.”

“Hử?”

“Mình nên làm gì bây giờ?”

Piggy hất hàm về phía chiếc tù và.

“Mày có thể…”

“Gọi họp à?”

Ralph cười khẩy khi thốt ra như thế, còn Piggy nhíu mày.

“Mày vẫn còn nà sếp mà.”

Ralph lại cười.

“Mày nà sếp. Mày cao hơn tụi tao.”

”Tao có tù và.”

“Ralph! Đừng cười như vậy nữa. Cười chẳng được gì hết. Ralph ạ! Bọn kia sẽ nghĩ gì?”

Cuối cùng Ralph không cười nữa. Nó rùng mình.

“Piggy.”

"Hả?"

"Thằng Simon đấy."

"Mày nói rồi mà."

"Piggy."

"Hử?"

"Thế là giết người."

"Thôi im đi!" Piggy the thé. "Mày nói thế để được gì?"

Nó nhảy dựng lên rồi nhìn xuống Ralph.

"Núc đó trời tối thui. Nại thêm cái màn múa chết tiệt kia. Sấm chớp và mưa. Tụi mình sợ thấy mẹ!"

"Tao đâu có sợ," Ralph chậm rãi nói, "Tao… tao cũng không biết lúc đó tao làm sao nữa."

"Tụi mình sợ thấy mẹ!" Piggy kích động nói. "Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Không phải như… mày nói đâu."

Nó vung tay tìm cách diễn đạt.

"Piggy ơi!"

Giọng Ralph chậm chạp và đau buồn khiến Piggy ngừng vung tay. Nó cúi xuống, chờ đợi. Ralph cầm tù và, lắc lư.

"Mày không hiểu sao, Piggy? Chuyện tụi mình làm…"

"Có thể nó vẫn…"

"Không đâu."

"Có thể nó chỉ làm bộ thôi…"

Giọng Piggy nhỏ dần khi nhìn thấy mặt Ralph.

"Mày đứng bên ngoài mà. Bên ngoài vòng tròn của tụi nó. Mày không hề nhập cuộc thật sự mà. Mày không thấy tụi tao… tụi nó làm gì sao?"

Giọng nó ghê tởm, đồng thời lại cuồng nhiệt làm sao ấy.

"Mày không thấy sao, Piggy?"

"Không rõ nắm. Giờ đây tao chỉ còn có một con mắt thôi. Mày phải biết chứ, Ralph."

Ralph tiếp tục lắc lư.

"Đó nà rủi ro," đột nhiên Piggy nói, "chuyện đó nà rủi ro thôi. Rủi ro." Giọng nó lại the thé. "Nó từ trong bóng tối chạy ra… nó đâu việc gì phải bò từ trong bóng tối ra như thế. Nó quả nà điên. Đúng nà nó muốn bị đánh mà." Nó lại vung tay không ngớt. "Rủi ro thôi mà."

"Mày không thấy chuyện chúng nó đã làm…"

"Ralph ơi, mình phải quên chuyện này đi. Nghĩ tới chẳng ích gì ráo, hiểu chưa?"

"Tao sợ. Sợ tụi mình. Tao muốn về nhà. Chúa ơi, tao muốn về nhà."

"Đó nà rủi ro," Piggy khăng khăng nói, "chuyện nà thế đấy."

Nó đặt tay lên vai trần của Ralph, Ralph rùng mình vì sự đụng chạm này, giữa người với người.

"Với nại, Ralph à," Piggy thoắt nhìn quanh rồi cúi sát hơn, "đừng hé ra rằng tụi mình có mặt núc chúng nhảy nhót nhé. Đừng cho bọn Sam-Eric biết."

"Nhưng mình có mặt ở đó! Hết thảy tụi mình!"

Piggy lắc đầu.

“Tụi mình không ở nại tới phút chót. Trời tối đen, chúng không biết được. Với nại mày bảo rằng núc đó tao chỉ đứng ngoài…”

“Tao cũng thế,” Ralph thì thầm, “tao cũng đứng ngoài luôn.”

Piggy hăm hở gật đầu.

“Đúng thế. Tụi mình đứng bên ngoài. Tụi mình không nàm gì hết, không thấy gì hết.”

Piggy ngừng rồi lại nói tiếp.

“Tụi mình phải no thân mình, bốn đứa mình…”

“Bốn đứa mình. Mình đâu đủ người để giữ lửa cháy.”

“Mình sẽ thử. Hiểu chưa? Tao đã đốt nửa rồi đấy.”

Sam-Eric khệ nệ kéo một súc cây lớn từ rừng ra. Chúng quẳng bên đống lửa rồi chạy ra vũng tắm. Ralph đứng vọt dậy.

“Ê, hai đứa!”

Hai đứa sinh đôi khựng lại rồi đi tiếp.

“Tụi nó đi tắm đấy mà, Ralph.”

“Tốt nhất giải quyết cho xong cái đã.”

Hai đứa sinh đôi ngạc nhiên nhìn thấy Ralph. Chúng đỏ mặt nhìn qua nó vào khoảng không.

“Ê, Ralph. Rất mừng được gặp mày.”

“Tụi tao mới vào rừng…”

"… kiếm củi cho đống lửa…"

"… tối hôm qua tụi tao chuồn."

Ralph cúi nhìn những ngón chân của nó.

"Tụi bay chuồn sau…"

Piggy lau tròng kính.

"Sau bữa liên hoan," Sam nghẹn giọng nói. Eric gật đầu. "Đúng thế, sau bữa liên hoan."

"Tụi tao bỏ về sớm," Piggy nói vội, "vì tụi tao mệt."

"Tụi tao cũng thế…"

"… rất sớm…"

"… tụi tao rất mệt."

Sam sờ một vết xước trên trán rồi rụt vội tay lại. Eric nhấn nhấn cái môi bị toác.

"Đúng vậy. Tụi tao kiệt sức," Sam nhắc lại, "thành ra tụi tao bỏ về sớm. Hay hớm gì…"

Không khí trĩu những điều không được thú nhận. Sam nói vòng vo, rồi buột ra cái từ chúng cố tránh "… điệu múa ấy?"

Ký ức về điệu múa mà không đứa nào trong bọn chúng đã tham gia khiến cả bốn đứa chấn động đến run rẩy.

"Tụi tao về sớm mà lị."

Lúc Roger đi tới cái rẻo đất nối Tòa Thành Đá với đảo nó không ngạc nhiên khi nghe tiếng hô bắt đứng lại. Nó đã tính toán, trong suốt cái đêm khủng khiếp kia, rằng sẽ gặp được ở nơi an toàn nhất này ít ra vài đứa trong băng nhóm chống chọi được những chuyện kinh hoàng trên đảo.

Tiếng hô gay gắt vọng từ trên cao, nơi những tảng đá chồng lên nhau, chông chênh và nhỏ dần.

“Đứng lại! Ai đó?”

“Roger.”

“Tiến tới chút nữa xem nào.”

Roger tiến tới.

“Mày thấy tao là ai mà.”

“Sếp bảo tụi tao phải hô đứng lại với bất kỳ ai.”

Roger ngó lên.

“Nếu tao không dừng, mày cũng chẳng chặn tao được.”

“Không à? Cứ thử lên đây rồi xem.”

Roger leo lên vách đá hình bậc thang.

“Nhìn đây này.”

Dưới tảng đá trên cùng chèn một súc cây, dưới đó là một đòn bẩy khác. Robert ấn nhẹ vào đòn bẩy, tiếng tảng đá nghiến lạo xạo. Ấn mạnh một cái là khối đá sẽ rơi như sấm dậy xuống rẻo đất. Roger tỏ vẻ khâm phục.

“Nó thật đúng là sếp, nhỉ?”

Robert gật đầu.

“Nó định kéo tụi mình đi săn.”

Nó hất đầu về phía những cái lều xa xa, nơi một làn khói trắng bốc lên trời. Ngồi tận rìa vách đá, Roger cau có nhìn về hòn đảo, mấy ngón tay lắc cái răng long. Mặt nó dừng lại trên đỉnh ngọn núi xa còn Robert né tránh

cái đề tài không nên nói ra.

“Nó sắp đánh thằng Wilfred đấy.”

“Vì chuyện gì?”

Robert đắn đo lắc đầu.

“Tao không rõ. Nó không nói. Nó nổi giận, nó lệnh cho tụi tao trói thằng Wilfred. Nó bị,” – nó khúc khích cười kích động – “nó bị trói cả mấy giờ rồi, chờ…”

“Nhưng sếp không nói tại sao à?”

“Tao chưa được nghe nó nói.”

Ngồi trên những tảng đá đáng sợ dưới cái nắng khô cháy, Roger đón nhận tin này như được khai sáng. Nó ngừng lay răng, ngồi lặng im, thấm thía về những khả năng của thứ quyền lực vô tội vạ. Rồi, không nói thêm lời nào, nó leo xuống phía sau những tảng đá, tới cái hang để gặp lũ còn lại trong băng nhóm.

Sếp đang ngồi đấy, ở trần đến thắt lưng, mặt vẽ vằn vện trắng đỏ. Băng nhóm ngồi thành nửa vòng tròn trước mặt nó. Thằng Wilfred mới vừa bị đánh và được cởi trói đang sụt sịt ầm ĩ phía sau. Roger ngồi xổm bên những đứa kia.

“Mai,” sếp nói tiếp, “mình sẽ lại đi săn.”

Nó chỉ ngọn lao vào đám mọi.

“Vài đứa bay sẽ ở lại đây lo sửa sang cái hang và gác cổng. Tao dẫn theo vài thằng thợ săn thôi và sẽ đem thịt về. Những đứa gác cổng phải coi chừng, không để bọn kia lẻn vào…”

Một thằng mọi giơ tay, sếp quay bộ mặt vằn vện lạnh lùng về phía nó.

“Sao tụi nó lại phải tìm cách lẻn vào, hở sếp?”

Sếp trả lời mơ hồ nhưng nghiêm trang.

“Tụi nó sẽ lẻn vào đấy. Tụi nó sẽ tìm cách phá hoại những chuyện mình làm. Thành thử bọn gác cổng phải cẩn thận. Và rồi…”

Sếp ngừng nói. Chúng thấy một miếng thịt hình tam giác màu hồng vọt ra, xê dịch trên đôi môi nó rồi biến mất.

“… và rồi… con ác thú có thể tìm cách lẻn vào. Tụi bay còn nhớ nó đã bò trườn như thế nào mà…”

Nửa vòng kia rùng mình, lẩm bẩm tán thành.

“Nó từng tới rồi đấy… nó cải trang. Có thể nó sẽ tới nữa đấy, dù mình đã cúng nó cái đầu heo mình giết được. Thành ra phải canh chừng cẩn thận.”

Stanley rụt tay khỏi tảng đá, giơ một ngón tay lên, xin hỏi.

“Sao?”

“Nhưng không phải mình đã, không phải mình đã…?”

Nó lúng túng ngó xuống đất.

“Không!”

Trong sự im lặng tiếp nối đó, mỗi đứa đều thót người trước điều nó nhớ lại.

“Không! Làm sao tụi mình có thể… giết… nó… được chứ?”

Nửa nhẹ nhõm, nửa nản lòng trước những nỗi kinh hoàng có thể có về sau, đám mọi không ngớt lẩm bẩm.

“Thành ra đừng lý tới ngọn núi kia nữa,” sếp trang trọng nói, “cứ cúng nó cái sọ heo nếu bay săn được.”

Stanley lại giơ ngón tay lên.

"Tao nghĩ rằng con ác thú đã cải trang rồi."

"Có thể," sếp nói. Nó phán một câu sặc mùi thần học. Dẫu sao, mình nên làm nó hài lòng là tốt hơn cả. Ai biết được nó có thể gây ra chuyện gì."

Chúng trầm ngâm suy nghĩ rồi rùng mình như bị trúng gió. Trông thấy tác dụng của lời nó vừa nói, sếp liền đứng bật dậy.

"Nhưng mà mai mình sẽ đi săn và nếu có thịt, mình sẽ lại mở tiệc…"

Bill giơ tay.

"Sếp!"

"Gì?"

"Mình lấy gì để đốt lửa?"

Mặt sếp đỏ ửng, khuất dưới màu đất sét trắng và đỏ. Tiếng lẩm bẩm của chúng tưới vào khiến sự im lặng của sếp nặng nề thêm. Rồi sếp giơ tay.

"Mình sẽ lấy lửa từ bọn kia. Nghe này! Ngày mai mình sẽ đi săn và kiếm được thịt. Tối nay tao sẽ đi cùng hai thợ săn… đứa nào đi theo tao?"

Maurice và Roger giơ tay.

"Maurice…"

"Dạ, sếp?"

"Tụi nó đốt lửa ở chỗ nào?"

"Ở chỗ cũ, chỗ tảng đá ấy."

Sếp gật gù.

"Những đứa kia có thể đi ngủ lúc mặt trời lặn. Nhưng ba đứa tao,

Maurice, Roger và tao, sẽ có việc làm. Tụi tao sẽ ra đi ngay trước khi mặt trời lặn…”

Maurice giơ tay.

“Nhưng nếu tụi mình gặp… thì sao?”

Sếp xua tay dẹp nỗi băn khoăn của nó qua một bên.

“Mình sẽ đi dọc bãi biển. Rồi nếu nó tới mình sẽ lại múa nữa.”

“Chỉ ba đứa mình thôi à?”

Tiếng lẩm bẩm lại trỗi lên rồi im bặt.

Piggy đưa Ralph kính của nó rồi chờ nhận lại, vì không có kính nó không trông thấy gì cả. Củi ẩm; đây là lần thứ ba chúng đốt lửa. Ralph lùi lại, lẩm bẩm một mình.

“Mình không muốn thêm một đêm không có lửa.”

Với vẻ hối lỗi, nó nhìn ba đứa trẻ đứng bên cạnh. Đây là lần đầu tiên nó nhìn nhận lửa có hai công dụng. Dĩ nhiên một là để khói tỏa lên, gọi người tới cứu; còn công dụng kia là làm cái lò bếp ấm áp ru chúng vào giấc ngủ. Eric thổi vào củi cho đến khi đỏ hồng, bốc lên ngọn lửa nhỏ. Một làn khói trắng vàng cuộn lên. Piggy nhận lại kính, thích thú nhìn làn khói.

“Nếu mình nắp được máy thu thanh!”

“Hay máy bay…”

“… hoặc tàu.”

Ralph cố moi trong mớ kiến thức đã nhạt nhòa của nó về thế giới.

“Có thể mình bị bọn da đỏ tóm.”

Eric hất mớ tóc ra sau.

"Bọn đó dẫu sao cũng tốt hơn là…"

Nó không muốn nêu tên, còn Sam chấm dứt câu nó kia cho thằng em bằng cách hất đầu về phía bãi biển.

Ralph nhớ tới cái hình hài biến dạng mắc vào chiếc dù.

"Nó nói gì đấy về một người chết…" Nó đỏ mặt bối rối vì thừa nhận đã có mặt ở bữa nhảy. Nó vặn người thúc bách làn khói. "Đừng dừng lại… lên cao nữa đi!"

"Khói mỏng quá."

"Mình cần thêm củi rồi đấy, ẩm cũng được."

"Bệnh suyễn của tao…"

Câu trả lời bật ra như máy.

"Dẹp bệnh xiễn của mày đi."

"Nếu tao đi nôi củi to về thì bệnh suyễn sẽ nặng hơn. Ước gì tao không bị, Ralph à, nhưng sẵn mang bệnh rồi."

Ba thằng con trai đi vào rừng rồi tha về cả một ôm củi khô. Một lần nữa, khói bốc cao, vàng và dày.

"Mình kiếm gì ăn đi."

Chúng cùng đi tới những cây có trái, xách theo ngọn lao, nói ít thôi vì còn lo ngốn vội vã. Khi chúng ra khỏi rừng thì mặt trời đang lặn, trong đống lửa chỉ còn than cháy dở đỏ hồng, nhưng không có khói.

"Tao không khuân nổi củi nữa đâu," Eric nói. "Tao đừ rồi."

Ralph hắng giọng.

"Trên đó mình giữ được lửa đấy."

“Trên đó đống lửa nhỏ thôi. Còn đống này sẽ lớn lắm.”

Ralph đặt một thanh củi lên đống lửa rồi nhìn làn khói cuộn trong bóng chiều tà.

“Mình phải giữ cho lửa cháy.”

Eric nằm lăn ra.

“Tao kiệt sức rồi. Với lại để làm gì?”

“Eric!” Giọng Ralph sửng sốt. “Chớ nói thế chứ!”

Sam quỳ bên Eric.

“Chà… để được gì chứ?”

Ralph bực bội, cố nhớ lại. Lửa có gì tốt đấy, có gì tốt cực kỳ đấy.

“Ralph nói với tụi bay quá nhiều rồi,” Piggy rầu rĩ. ”Nàm cách nào khác để mình được cứu đây?”

“Dĩ nhiên! Nếu mình không làm cho có khói…”

Nó ngồi xổm trước mấy đứa kia; trời nhá nhem dần.

“Bay không hiểu ư? Ước mơ máy thu thanh hay thuyền mà làm gì?”

Nó chìa tay ra rồi những ngón tay cong lại thành nắm.

“Chỉ có một việc duy nhất mình có thể làm để thoát khỏi cái chỗ mắc dịch này. Săn bắt thì đứa nào chả làm được, kiếm thịt thì đứa nào chả làm được…”

Nó nhìn từ khuôn mặt này tới khuôn mặt khác. Rồi đúng lúc cần lâm ly và thuyết phục nhất thì tấm màn che trong đầu nó hạ ào xuống khiến nó quên béng điều định nói. Nó quỳ ở đó, tay nắm chặt, trịnh trọng nhìn hết đứa này đến đứa kia. Rồi tấm màn vụt lên trở lại.

“Phải rồi. Cho nên mình phải làm cho có khói, càng ngày càng nhiều khói vào…”

“Nhưng mình đâu thể giữ lửa cháy hoài được! Coi kìa!”

Đống lửa đang lụi dần.

“Hai đứa canh chừng lửa,” Ralph nói, như với chính mình, “sẽ được mười hai giờ trong một ngày.”

“Nhưng mình không thể kiếm nhiều củi hơn, Ralph à…”

“… không thể khi trời tối…”

“… không thể vào ban đêm…”

“Mình có thể đốt vào mỗi buổi sáng,” Piggy nói. “Ban đêm đâu có ai thấy được khói.”

Sam gật đầu lia lịa.

“Hồi đó có khác, khi ngọn lửa còn…”

“… trên kia.”

Ralph đứng lên, cảm thấy không được che chở trong bóng tối đang dần tới.

“Vậy thì tối nay để nó tắt cũng được.”

Nó đi tới trước chiếc lều đầu tiên vẫn còn đứng dù đã xiên vẹo. Ổ lá cây của chúng trong đó vẫn khô và kêu xào xạc khi chạm phải. Trong cái lều sát đấy một thằng nhóc mớ trong giấc ngủ. Bốn thằng lớn bò vào lều, chui dưới đống lá. Hai đứa sinh đôi nằm cạnh nhau, còn Ralph với Piggy nằm phía bên kia. Lá không ngừng xào xạc một lúc lâu khi chúng cố giỗ giấc ngủ.

“Piggy.”

“Hử?”

“Ổn cả chứ?”

“Tao nghĩ thế.”

Cuối cùng chiếc lều đã yên tĩnh, trừ đôi lúc sột soạt. Một chiếc khung đen hình chữ nhật lấp lánh trang kim treo phía trước chúng; có tiếng sóng ì ầm vỗ lên dải đá ngầm. Ralph bắt đầu trò chơi “giả thử” hàng đêm của nó…

Giả thử được trở về nhà bằng máy bay phản lực thì chúng sẽ đáp xuống sân bay lớn ở Wiltshire trước khi trời sáng. Rồi chúng sẽ đi tiếp bằng ô tô; không, để cho ngon lành hết mức chúng sẽ đi xe lửa; suốt xuống Devon rồi lại ở trong ngôi nhà nhỏ cũ. Rồi bầy ngựa pony hoang dại đến dưới chân vườn, ngó qua tường…

Ralph trằn trọc trở mình trong đám lá. Dartmoor[16] là vùng còn hoang dã, lũ pony cũng thế. Nhưng sự quyến rũ của cảnh hoang dã đã biến mất.

Đầu óc nó thoắt tưởng tượng ra một thành phố được bàn tay người xây dựng, ở đó không có chỗ cho sự hoang dã. Còn gì an toàn hơn bên bến xe buýt với đèn đuốc và những chiếc xe?

Đột nhiên Ralph nhảy múa quanh một trụ đèn. Một xe buýt từ bến xe khật khưỡng chạy ra, một chiếc buýt thật lạ lùng…

“Ralph! Ralph!”

“Gì thế?”

“Đừng ồn ào thế…”

“Xin lỗi.”

Từ bóng tối cuối lều có tiếng rên rỉ nghe đáng sợ. Chúng sợ hãi run cả đống lá. Sam và Eric ôm chặt nhau như vật lộn.

“Sam! Sam!”

“Ừ… Eric!”

Rồi lại tĩnh lặng.

Piggy khẽ nói với Ralph.

“Mình phải đi khỏi nơi đây.”

“Mày nói sao?”

“Phải được cứu thôi.”

Lần đầu tiên hôm ấy Ralph phì cười dù đêm tối âm u.

“Tao tin thế đấy,” Piggy thì thầm. “Nếu mình không sớm về được nhà thì mình sẽ điên mất.”

“Không điên cũng dở hơi.”

“Mát dây.”

“Cuồng.”

Ralph gạt đuôi tóc đẫm mồ hôi khỏi đôi mắt.

“Viết thư cho cô mày đi.”

Piggy thật thà ngẫm nghĩ.

“Tao không biết bây giờ cô tao ở đâu. Với nại tao không có bì thư và tem. Cũng chẳng có thùng thư. Hay người đưa thư.”

Trò đùa nhả thành công khiến Ralph sướng mê tơi. Nó khúc khích cười mãi, lăn lộn rung cả người.

Piggy lên mặt cự lại.

“Tao nói gì tức cười đâu nào…”

Ralph tiếp tục cười lăn lộn dù đã đau cả ngực. Nó mệt lử, thở không ra hơi, nằm dài chờ cơn buồn cười sắp tới. Trong một lúc nằm chờ này, nó suýt thiếp đi.

“Ralph! Mày nại nàm ồn nữa rồi. Yên lặng chút nào, Ralph… vì…”

Ralph nhổm người trong đám lá. Nó có lý do để cảm ơn vì giấc ngủ gián đoạn, bởi vì chiếc xe buýt đang tới gần thấy rõ.

“Ơ hay… sao thế?”

“Im nào… nắng nghe xem.”

Ralph thận trọng nằm xuống, đống lá thở dài một lúc. Eric rên rỉ gì đấy rồi nằm yên. Bóng đêm dày kịt, trừ cái khung hình chữ nhật vô tích sự chứa sao trời.

“Tao chẳng nghe thấy gì hết.”

“Ngoài kia có gì đấy đang di động.”

Đầu Ralph đau như bị kim châm. Tiếng máu của nó chảy át hết tất cả rồi lắng xuống.

“Tao vẫn chẳng nghe thấy gì hết.”

“Nắng nghe đi. Nắng nghe một núc đi.”

Có tiếng một cành cây gãy chỉ cách cuối lều trên dưới một mét, rõ mồn một. Máu lại dồn lên hai tai Ralph, những hình ảnh lộn xộn đuổi nhau trong đầu óc nó. Một vật, hội tụ những thứ này, đang lang thang quanh những chiếc lều. Ralph cảm thấy đầu Piggy áp vào vai, còn một tay bíu lấy nó.

“Ralph ơi! Ralph!”

“Im đi. Lắng nghe nào.”

Tuyệt vọng, Ralph cầu mong con ác thú ưa bọn nhóc tì hơn.

Một giọng nói thì thầm bên ngoài, nghe khiếp đảm.

“Piggy… Piggy…”

“Nó tới đó!” Piggy hổn hển. “Nó có thật!”

Nó ôm chặt Ralph, cố thở.

“Piggy, ra ngoài này! Tao cần mày, Piggy ơi!”

Miệng Ralph kề sát tai Piggy.

“Đừng nói gì hết.”

“Piggy… mày đâu rồi, Piggy?”

Có gì đấy cọ vào vách sau lều. Piggy im thin thít được một lúc rồi nổi cơn suyễn. Nó cong người, hai chân giãy giụa trong đống lá. Ralph lăn người, tránh ra chỗ khác.

Trước cửa lều có tiếng gầm gừ dữ tợn và tiếng giậm chân của loài sinh vật. Ai đó vấp phải Ralph, còn chỗ góc của Piggy loạn xạ những tiếng hầm hè, tiếng đập, tiếng vung chân, vung tay. Ralph thụi ngay, rồi nó và chừng như cả chục đứa khác đè lên nhau, đấm, cắn, cào cấu. Bị xô kéo và mấy ngón tay thọc vào miệng, nó liền bập cắn. Một nắm tay rụt ra rồi tống ngược lại, khiến cả căn lều tóe đom đóm. Ralph lăn người trên đầu một thân hình đang quằn quại vì đau đớn, cảm thấy có hơi thở nóng hổi phả trên má. Nó liền nắm chặt tay như chiếc búa, giáng thật lực xuống cái mồm phía dưới; nó đấm càng cuồng loạn hơn khi khuôn mặt kia trở nên nhày nhụa. Bị một đầu gối thúc lên giữa hai chân, nó ngã nhào qua một bên, đau đến nỗi chẳng còn nghĩ đến chuyện gì khác và nó cứ thế hứng đòn. Rồi chiếc lều đổ ụp như muốn làm chúng chết ngạt hết; những bóng dáng đen ngòm dấu mặt kia bới tìm lối thoát; ra khỏi đống đổ nát rồi chúng liền vọt đi. Lần nữa, tiếng kêu la của bọn nhóc và tiếng hổn hển của Piggy nghe rõ mồn một.

Ralph run giọng gọi ra.

“Lũ nhóc chúng mày vào ngủ đi. Tụi tao vừa đánh nhau với bọn kia. Bây giờ đi ngủ.”

Sam-Eric lại gần, đăm đăm nhìn Ralph.

“Hai đứa bay ổn cả chứ?”

“Tao nghĩ thế…”

“… tao bị khơ khớ.”

“Tao cũng vậy. Piggy thế nào?”

Chúng kéo Piggy ra khỏi đống đổ nát, để nó tựa vào một thân cây. Đêm lạnh và tạm thời không còn khủng bố. Piggy đã thở dễ dàng hơn.

“Mày có trúng đòn không, Piggy?”

“Không đến nỗi.”

“Vừa rồi là thằng Jack với đám thợ săn của nó đấy,” Ralph chua xót nói. “Sao tụi nó không thể để mình yên?”

“Tụi mình đã cho bọn nó chút gì để ngẫm nghĩ,” Sam nói. Sự chân thật buộc nó nói tiếp. “Ít ra là mày, chứ tao chỉ chui vào một góc lo phần tao.”

“Tao cho một thằng trong lũ ấy một trận,” Ralph nói, “Tao dần nó chí tử. Nó sẽ không dám gấp gáp đến oánh nhau với mình nữa đâu.”

“Tao cũng vậy,” Eric nói. “Tao vừa thức dậy thì một thằng đá vào mặt tao. Máu me đầy mặt tao, tao nghĩ thế đấy, Ralph à. Nhưng cuối cùng tao đã trị được nó.”

“Mày làm cách nào?”

“Tao lên gối nó,” Eric hơi tự hào, “trúng ngay cái bìu. Giá tụi bay được nghe nó rống! Thằng đó cũng sẽ không dám vội trở lại đâu. Nghĩa là mình dần tụi nó cũng dữ đấy chứ.”

Ralph chợt cựa quậy trong bóng tối, nhưng rồi nó nghe Eric thọc tay vào miệng.

"Sao vậy?"

"Chỉ một cái răng bị lung lay thôi."

Piggy co chân lên.

"Ổn cả chứ, Piggy?"

"Tao cứ nghĩ tụi nó muốn nấy cái tù và."

Ralph lon ton chạy xuống bãi biển nhợt nhạt rồi nhảy lên vỉa đá. Chiếc tù và vẫn lóng lánh cạnh chỗ sếp ngồi. Nó nhìn một lúc rồi quay lại với Piggy.

"Chúng không lấy tù và."

"Tao biết. Chúng tới đây hổng phải vì tù và. Chúng đến vì cái gì khác cơ. Ralph à… tao phải làm gì bây giờ?"

Xa tận khúc quanh của bãi biển có ba hình dáng lon ton chạy về phía Thành Đá. Chúng tránh xa rừng, đi sát mé nước. Thỉnh thoảng chúng khe khẽ hát, đôi lúc chúng chơi trò lăn bánh xe xuống dải lân quang đang dềnh lên. Sếp của chúng dẫn đầu, lon ton đều bước, hân hoan vì thành quả đạt được. Giờ đây nó thật sự là sếp. Nó đâm dứ ngọn lao, tay trái lúc lắc cái kính vỡ một mắt của Piggy.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Tòa Thành Đá

Bốn thằng xúm quanh cái vệt đen xì của đống lửa hôm qua, trong cái lạnh ngắn ngủi buổi sớm mai. Ralph quỳ xuống thổi. Tro xám như lông chim bay tứ tán nhưng không thấy đốm lửa nào. Hai đứa sinh đôi lo âu nhìn còn Piggy ngồi với khuôn mặt không biểu cảm sau bức tường cận thị chói lòa của nó. Ralph tiếp tục thổi cho đến khi tai ù vì cố sức, nhưng rồi làn gió nhẹ đầu tiên của buổi bình minh đã giành lấy việc của nó, làm nó như bị mù vì tro. Nó ngồi bệt xuống, chửi thề và dụi đôi mắt đẫm lệ.

"Vô ích."

Eric nhìn xuống nó qua cái mặt nạ bết máu khô. Piggy ngó về hướng mà nó đoán là có Ralph.

"Dĩ nhiên là vô ích, Ralph ạ. Bây giờ mình cóc có nửa."

Ralph xích lại gần Piggy, chỉ cách vài bộ.

"Mày thấy tao không?"

"Sơ sơ."

Ralph lại để cho cái má sưng vù che kín con mắt.

"Chúng nó lấy lửa của tụi mình rồi."

Giọng nó the thé vì giận dữ.

"Chúng đã ăn cắp lửa!"

"Bọn khốn," Piggy nói. "Chúng nàm tao thành mù dở. Mày hiểu không? Thằng Jack Merridew đấy. Mày gọi họp đi, Ralph, mình phải quyết định sẽ nàm gì."

“Chỉ cho mấy đứa mình thôi sao?”

“Mình chỉ còn bấy nhiêu thôi. Sam – cho tao bám vào mày.”

Chúng đi tới vỉa đá.

“Thổi tù và đi,” Piggy nói. “Thổi to vào.”

Âm thanh vọng lại từ cánh rừng, chim muông vọt khỏi những tàn cây, quang quác như buổi sáng đầu tiên trước đó rất lâu rồi. Hai bên bãi biển vắng hoe. Vài đứa nhóc từ những túp lều đi tới. Ralph ngồi xuống thân cây nhẵn bóng, còn ba thằng kia đứng trước mặt nó. Nó gật đầu, Sam-Eric liền ngồi xuống bên phải nó. Ralph đặt chiếc tù và vào tay Piggy. Nó gượng nhẹ cầm cái vật óng ánh này, mắt chớp chớp nhìn Ralph.

“Bắt đầu đi.”

“Tao cầm tù và chỉ để nói điều này thôi. Tao không thể nhìn thấy gì hết và tao phải có nại mắt kính. Nhiều chuyện xấu xa đã xảy ra trên hòn đảo này. Tao đã bầu mày nàm sếp. Nó nà người duy nhất từng nàm nên chuyện. Ralph, bây giờ mày nói đi, nói điều gì đấy với tụi tao… nếu không…”

Piggy ngừng nói, thút thít khóc. Rồi khi nó ngồi xuống thì Ralph đỡ lấy chiếc tù và.

“Chỉ là một ngọn lửa bình thường thôi. Bay nghĩ rằng tụi mình đốt lửa dễ ợt, phải không? Chỉ cần một làn khói làm hiệu là mình sẽ được cứu thoát. Mình là mọi hay sao chứ? Nhè ngay lúc này không có tín hiệu bốc lên. Mà tàu bè có thể đi qua. Bay còn nhớ vụ nó đi săn, lửa tắt và một con tàu chạy qua đây không? Mà hết thảy bọn chúng tưởng rằng nó là một thằng sếp ngon lành nhất. Rồi có chuyện này, chuyện nọ… cũng là lỗi của nó nữa. Nếu không có nó thì sẽ không bao giờ xảy ra những chuyện đó. Bây giờ Piggy không nhìn thấy gì hết, vì chúng tới, cướp đi…” giọng Ralph dồn dập, “… vào ban đêm, tối đen, rồi ăn cắp lửa của tụi mình. Nếu chúng nó hỏi xin thì mình sẽ cho thôi. Nhưng chúng ăn cắp mất, hết khói làm hiệu và tụi mình sẽ chẳng bao giờ được cứu cả. Bay không hiểu tao nói gì à? Mình sẽ cho chúng lửa nếu chúng xin, nhưng đằng này chúng lại ăn cắp. Tao…”

Nó ấp úng ngừng lại vì tấm màn chắn lại chập chờn trong đầu. Piggy đưa hai tay đỡ chiếc tù và.

"Mày định nàm gì mới được chứ, Ralph? Mày chỉ toàn nói mà chẳng có quyết định gì. Tao muốn có nại cái kính của tao."

"Tao đang nghĩ đây. Giả thử mình tới đó, tắm rửa sạch sẽ và chải tóc gọn gang như trước đây… dẫu sao mình đâu có thật là đồ mọi và chuyện được cứu không phải là trò đùa…"

Nó mở đôi mắt sưng vù, nhìn hai đứa sinh đôi.

"Mình có thể làm cho bảnh chọe hơn một chút rồi hẵng đi…"

"Mình phải cầm theo lao," Sam nói. "Kể cả Piggy."

"… vì mình có thể cần tới."

"Mày chưa có tù và mà!"

Piggy giơ cao vỏ sò.

"Tụi bay muốn cầm nao theo thì tùy ý, nhưng tao không mang. Để nàm gì chứ? Đằng nào thì bay cũng dắt tao theo như con chó. Ừ, cứ cười đi. Cười nữa đi. Trên hòn đảo này có những đứa cái gì cũng cười được. Rồi sao nữa? Người nớn sẽ nghĩ sao? Thằng Simon đã bị giết. Cả thằng nhóc với vết bớt trên mặt nữa. Có đứa nào thấy nó nữa không, từ khi tụi mình tới đây?"

"Piggy! Ngừng lại một phút!"

"Tao cầm tù và mà. Tao sẽ tới gặp thằng Jack Merridew đó, nói cho nó biết. Ừ, tao sẽ nói."

"Nó sẽ không để mày yên đâu."

"Nó nàm được gì hơn những chuyện nó đã nàm chứ? Tao sẽ bảo nó cho ra nhẽ. Ralph, để tao cầm tù và nhé. Tao sẽ cho nó thấy cái mà nó không có."

Piggy ngừng một lúc rồi nhìn những khuôn mặt mờ mờ xung quanh. Hình bóng buổi họp ngày trước, với bãi cỏ bị giẫm nát, lắng nghe nó nói.

"Tao sẽ cầm chiếc tù và này đến gặp nó. Tao sẽ chìa cái tù và cho nó thấy. Tao sẽ nói: xem này, mày khỏe hơn tao và mày không bị bệnh suyễn. Tao sẽ nói: mày thấy rõ bằng cả hai mắt. Nhưng tao không xin mày đưa nại mắt kính của tao, tao không xin xỏ. Tao sẽ nói: tao không yêu cầu mày chơi ngon, không phải vì mày khỏe, mà vì đây nà chuyện hợp ní. Trả nại tao cái kính, tao sẽ nói, mày phải trả!"

Piggy chấm dứt, mặt đỏ bừng và run rẩy. Nó lẹ làng đẩy chiếc tù và vào tay Ralph như thể để mau rảnh nợ, rồi chùi nước mắt. Ánh sáng màu lục dịu dàng bao quanh chúng, chiếc tù và trắng mỏng manh nằm dưới chân Ralph. Giọt nước duy nhất mà những ngón tay Piggy không giữ lại được long lanh như một ngôi sao trên đường cong thanh tú của chiếc tù và.

Cuối cùng Ralph đứng thẳng lên, vuốt ngược tóc.

"Được rồi. Tao muốn nói… mày cứ việc thử, nếu muốn. Tụi tao sẽ cùng đi với mày."

"Chắc hẳn là nó sẽ vẽ mặt vằn vện rồi," Sam rụt rè nói, "Mày biết nó sẽ như thế nào…"

"… nó chẳng coi tụi mình ra cái thá gì đâu…"

"… nó mà nổi cáu thì hỏng bét…"

Ralph cau có nhìn Sam. Nó mang máng nhớ lại điều gì đấy Simon đã có lần nói với nó trên núi đá.

"Đừng vớ vẩn," nó nói, rồi nhanh chóng thêm, "Ta đi thôi."

Nó đưa tù và cho Piggy; thằng này đỏ mặt, lần này vì tự hào.

"Mày phải mang nó."

"Núc nào mình sẵn sàng rồi thì tao sẽ mang nó…"

Piggy nặn óc tìm chữ để diễn đạt rằng nó tha thiết tự nguyện mang chiếc tù và bất chấp mọi điều bất lợi.

"Tao không ngán đâu. Tao còn vui nữa, Ralph à, nhưng bay phải dắt tao cơ."

Ralph đặt tù và trở lại trên cây gỗ sáng lóng lánh.

"Mình nên ăn đã rồi chuẩn bị đâu vào đấy."

Chúng đi tới những cái cây đã bị vặt gần hết quả. Chúng hái cho Piggy, thằng này cũng tự lần mò hái thêm. Trong lúc ăn, Ralph suy nghĩ tới buổi xế trưa.

"Mình phải giống như hồi đó mới được. Mình sẽ tắm gội…"

Sam nuốt vội một miếng đầy rồi phản đối.

"Nhưng ngày nào mà mình chả tắm!"

Ralph nhìn những hình hài bẩn thỉu trước mặt rồi thở dài.

"Mình phải chải đầu. Có điều tóc dài quá."

"Tao còn dư hai cái vớ trong lều," Eric nói, "mình có thể chụp lên đầu như mũ, đại loại thế."

"Có thể mình tìm được thứ gì đấy," Piggy nói, "để buộc tóc ra sau."

"Như con gái!"

"Không. Không phải đâu."

"Vậy mình cứ thế này mà đi," Ralph nói, "tụi nó cũng đâu đẹp đẽ gì hơn."

Eric giơ tay, vẻ can ngăn.

"Nhưng chúng vẽ vằn vện! Mày biết thế nghĩa là gì…"

Những đứa kia gật đầu. Chúng hiểu quá rõ việc vẽ người vằn vện để ngụy trang kia đã biến cuộc sống luông tuồng thành ra man rợ.

“Nhưng mình sẽ không vẽ vằn vện,” Ralph nói ,”vì mình không phải lũ mọi rợ.”

Sam-Eric nhìn nhau.

“Tuy vậy…”

Ralph hét.

“Không vằn vện gì hết!”

Nó cố nhớ lại.

“Khói,” nó nói, “mình cần khói.”

Nó giận dữ quay qua hai đứa sinh đôi.

“Tao nói ‘khói’! Mình phải có khói.”

Tất cả đều im lặng, trừ vô vàn tiếng vo ve của lũ ong. Cuối cùng Piggy dịu dàng nói.

“Dĩ nhiên mình phải có khói. Vì khói nà tín hiệu và mình sẽ không được cứu nếu không nàm ra khói.”

“Tao biết chứ!” Ralph quát. Nó rụt tay khỏi Piggy.

“Có phải mày định nói…”

“Tao chỉ nói điều mày vẫn nuôn nói,” Piggy hấp tấp. “Trong một núc tao đã tưởng…”

“Không có!” Ralph lớn tiếng. “Tao luôn nhớ. Tao không quên đâu.”

Piggy gật đầu làm lành.

"Ralph, mày nà sếp mà. Mày nhớ mọi chuyện mà."

"Tao không quên đâu."

"Dĩ nhiên rồi."

Hai đứa sinh đôi tò mò chăm chú nhìn Ralph, như thể mới thấy nó lần đầu.

Chúng đi thành hàng lối dọc bãi biển. Ralph đi đầu, hơi khập khiễng, cây lao vác trên vai. Cát sáng lóa, mái tóc dài thượt, những vết thương và hơi nóng lung linh khiến nó nhìn cảnh vật không được rõ. Sau đó là hai đứa sinh đôi, chúng hơi lo âu, nhưng sức sống hừng hực tràn đầy. Chúng nói ít, nhưng kéo lê hai cây lao gỗ, vì Piggy nghiệm ra rằng nếu nó nhìn xuống, đôi mắt mệt mỏi sẽ đỡ bị chói nắng và nó có thể trông thấy hai cây lao được kéo trên cát. Vì vậy nó bước đi giữa hai đầu cây lao kéo lê kia, hai tay thận trọng ôm chiếc tù và. Lũ trẻ hình thành một nhóm nhỏ, đi sát nhau trên bãi biển, bóng của chúng như bốn cái đĩa nhún nhảy lẫn vào nhau dưới chân. Không còn dấu vết nào của trận bão, bãi biển được quét sạch như một lưỡi dao được lau chùi. Bầu trời và ngọn núi xa tít tắp, lung linh trong hơi nóng, còn dải đá ngầm cao hẳn lên do ảo ảnh, bềnh bồng trên một vũng màu bạc lơ lững giữa bầu trời.

Chúng đi qua chỗ mà bọn kia đã nhảy múa. Những cây que cháy thành than vẫn lăn lóc trên các tảng đá, mưa đã làm chúng rã ra, còn bãi cát lại mịn như trước. Chúng lặng lẽ đi qua lối đó. Chúng tin chắc sẽ tìm được băng nhóm kia ở Tòa Thành Đá; hễ trông thấy nó trong tầm mắt, chúng sẽ dừng lại cùng lúc. Bên tay trái chúng là khu rừng rậm rạp nhất trên đảo, chi chít những thân cây xoắn xuýt không chui qua nổi, đen ngòm và xanh lục, còn phía trước cỏ cao nghiêng nghả. Ralph bước tới.

Nơi đây là bãi cỏ bị xéo, chỗ bọn chúng đã nằm khi đi thăm dò hòn đảo. Có rẻo đất, có gờ quanh khối đá, trên kia là những khối đá đỏ nhọn hoắt như ngọn tháp.

Sam chạm nhẹ vào tay nó.

"Khói kìa."

Phía bên kia khối đá, một sợi khói uốn lượn lên trời.

“Thế mà gọi là lửa!”

Ralph quay lại.

“Mình ẩn náu làm gì chứ?”

Nó bước qua lớp cỏ cao như chiếc màn chắn tới khoảng trống hẹp dẫn vào rẻo đất.

“Hai đứa bay theo sau. Tao đi đầu, rồi tới Piggy cách một bước. Cầm sẵn ngọn lao.”

Piggy lo âu nhìn đăm đăm vào tấm khăn sáng chói treo giữa nó và thế giới.

“Có an toàn không đấy? Không có vách đá chứ? Tao nghe thấy tiếng biển.”

“Mày cứ bám sát tao.”

Ralph bước tới rẻo đất giống như cái cổ. Nó hất một hòn đá văng xuống nước. Rồi biển rút xuống, lộ ra một phiến đá đỏ vuông vức đầy rêu dưới tay trái nó chừng hơn chục mét.

“Tao có được an toàn không đấy?” Piggy run rẩy. “Tao sợ quá…”

Từ tuốt những tháp đá nhọn trên cao đột nhiên vọng xuống tiếng kêu rồi tới tiếng giả xung trận được một chục tiếng phía sau tảng đá đáp lại.

“Đưa tao cái tù và và đứng yên.”

“Đứng lại! Ai đó?”

Ralph ngửa đầu lên, thoáng thấy khuôn mặt đen đủi của thằng Roger ở trên đó.

“Mày thấy tao là ai mà!” nó quát. “Đừng vớ vẩn!”

Nó đưa tù và lên môi, bắt đầu thổi. Lũ mọi xuất hiện, vằn vện không nhận ra nổi, lần theo rìa đá chạy tới rẻo đất. Chúng vác lao, bố trí bảo vệ cổng vào. Ralph tiếp tục thổi, phớt lờ tiếng kêu kinh hãi của Piggy.

Roger hét.

“Tránh ra chỗ khác… hiểu chưa?”

Cuối cùng Ralph ngừng thổi, nghỉ lấy hơi. Những tiếng đầu nó nói hổn hển, nhưng hiểu được.

“… triệu tập họp.”

Bọn mọi đứng canh rẻo đất xôn xao, nhưng không nhúc nhích. Một giọng nói thì thào nài nỉ sau lưng nó.

“Đừng bỏ tao chứ, Ralph.”

“Quỳ xuống đi,” Ralph nghiêng mặt nói, “chờ đến khi tao trở lại.”

Nó đứng giữa rẻo đất, chòng chọc nhìn lũ mọi. Nét vằn vện khiến chúng cảm thấy tự do với mái tóc buộc ngược, trông thoải mái hơn nó. Ralph quyết định sau lần này cũng sẽ buộc ngược tóc. Nó định bảo ngay tại chỗ rằng tụi kia hãy chờ, nhưng không thể được. Lũ mọi khúc khích, rồi một thằng chĩa lao vào Ralph. Tận trên kia, Roger rời tay khỏi đòn bẩy, cúi tới trước xem đang có chuyện gì. Lũ trẻ trên rẻo đất đứng trên những cái bóng của chúng như trên một hồ nước, chỉ những cái đầu bờm xờm ló ra ngoài. Piggy thu mình lại, lưng nó như một cái bao, trông không ra hình thù gì.

“Tao triệu tập họp.”

Im lặng.

Roger vớ một viên đá nhỏ, ném xuống giữa hai đứa sinh đôi, nhưng cố ý ném hụt. Chúng giật mình, may mà thằng Sam không trượt chân. Lòng ham thích quyền lực bắt đầu rộn lên trong đầu óc Roger.

Ralph lại nói to.

“Tao triệu tập họp.”

Nó đưa mắt nhìn khắp lượt.

“Jack đâu?”

Lũ kia chạy tới chạy lui hội ý. Một khuôn mặt vằn vện nói với giọng thằng Robert.

“Nó đang đi săn. Nó bảo tụi tao không được cho mày vào.”

“Tao tới gặp tụi bay về chuyện lửa,” Ralph nói, “và chuyện mắt kính của thằng Piggy.”

Đám đứng trước mặt nó đổi hết chân này tới chân khác, kích động cười lanh lảnh, nghe run rẩy vì vang vọng giữa những tảng đá to.

Ralph nghe một giọng nói vang lên từ phía sau lưng.

“Tụi bay muốn gì?”

Thoắt một cái, hai đứa sinh đôi vọt qua Ralph, đứng giữa nó và lối vào. Ralph quay ngoắt lại. Jack, dễ nhận ra qua dáng người và mái tóc đỏ của nó, đang từ cánh rừng bước ra, mỗi bên lom khom một thằng thợ săn. Cả ba thằng đều vằn vện màu đen và lục. Đằng sau là một con heo nái bụng phệ bị chúng chặt mất đầu rồi quăng lên bãi cỏ.

Piggy rền rĩ.

“Ralph ơi! Đừng bỏ rơi tao.”

Nó thận trọng ôm ghì lấy tảng đá trông thật khôi hài. Biển kêu ùng ục bên dưới. Tiếng khúc khích của bọn mọi biến thành tiếng cười ồ nhạo báng.

Jack hét, át hết tất cả.

“Ralph, mày cút đi! Hãy ở vùng của mày thôi. Còn góc đảo này là

của tao và băng nhóm tao. Để tao yên.”

Tiếng cười im bặt.

“Mày cướp kính của thằng Piggy,” Ralph hổn hển nói. “Mày phải trả lại.”

“Tao phải trả lại? Ai nói chứ?”

Ralph nổi khùng.

“Tao nói đấy! Mày đã bầu tao làm sếp mà. Mày không nghe tiếng tù và sao? Tụi bay chơi trò bẩn thỉu… nếu tụi bay hỏi xin lửa thì tụi tao sẽ cho ngay mà…”

Máu dồn lên mặt nó khiến con mắt sưng nhức nhối.

“Tụi bay muốn xin lửa lúc nào cũng được thôi. Nhưng tụi bay không xin. Tụi bay lén lút bò tới như đồ trộm cắp rồi lấy mất kính của thằng Piggy!”

“Có giỏi nói lại xem nào!”

“Đồ trộm cắp! Đồ trộm cắp!”

Piggy hét toáng lên.

“Ralph! Đừng quên tao đấy!”

Jack nhảy xổ tới, thọc cây lao vào ngực Ralph. Nhìn cánh tay Jack, Ralph đoán được hướng đâm nên dùng lao của nó gạt ra được. Rồi nó quay ngược đuôi lao, đập trúng tay Jack một cú đau điếng. Chúng thở hổn hển, ngực kề ngực, đẩy nhau và nhìn nhau chòng chọc.

“Đứa nào là đồ trộm cắp?”

“Mày!”

Jack vuột ra được rồi vung lao đập Ralph. Hai đứa như ngầm đồng ý

chỉ sử dụng lao như kiếm, chứ không dám dùng đến mũi lao nhọn hoắt chết người. Jack chém trúng lao của Ralph, trượt xuống mấy ngón tay khiến nó đau điếng. Rồi chúng lại rời nhau ra, đổi vị trí của nhau. Jack quay lưng về Tòa Thành Đá, còn Ralph đứng bên ngoài, hướng về đảo.

Cả hai đứa đều thở nặng nhọc.

"Ngon thì tới đi…"

"Mày tới đi…"

Chúng đứng thủ thế ra vẻ hung hăng, nhưng ngoài tầm ngọn lao.

"Mày tới đi rồi sẽ được nếm mùi!"

"Mày tới đi."

Piggy vừa ôm cứng tảng đá vừa tìm cách để Ralph lưu ý, còn Ralph nhảy qua nhảy lại, khom người, chú mục nhìn Jack.

"Ralph… hãy nhớ mình đến đây vì chuyện gì. Chuyện nửa. Chuyện kính của tao."

Ralph gật đầu. Nó lơi cơ bắp, đứng như nghỉ, chĩa ngọn lao xuống đất. Jack quan sát nó sau khuôn mặt vằn vện khôn dò. Ralph ngước nhìn lên những trụ đá rồi tới bọn mọi.

"Bay nghe này. Tụi tao tới đây chỉ để nói điều này thôi. Trước hết bay phải trả lại kính cho Piggy. Không có kính, nó không thấy được. Bay chơi thế là không ngon…"

Lũ mọi vẽ vằn vện cười khúc khích làm Ralph quên khuấy điều mình định nói. Nó vuốt ngược mớ tóc xõa, nhìn đăm đăm vào những cái mặt nạ xanh lục và đen trước mặt, cố nhớ xem thằng Jack trông như thế nào.

Piggy thì thầm.

"Và ngọn nửa."

“Ờ phải. Còn chuyện ngọn lửa. Tao nói lại lần nữa. Tao đã nói mãi điều này từ lúc mình đặt chân lên đảo.”

Nó giơ cây lao, chỉ vào lũ mọi.

“Hy vọng duy nhất của tụi bay là giữ được lửa cháy khi trời còn sáng. Lúc đó có thể một con tàu sẽ trông thấy khói mà tới cứu chúng ta, đưa chúng ta về nhà. Nếu không có khói thì mình phải đợi đến lúc tàu bè tình cờ đi qua. Có thể mình phải đợi nhiều năm, đến già…”

Bọn mọi bật cười lanh lảnh, run rẩy, vang vọng nghe hư ảo. Ralph giận run người, giọng lạc đi.

“Bay không hiểu ư, lũ điên khùng vẽ mặt kia? Sam, Eric, Piggy và tao… tụi tao đâu có đủ người. Tụi tao cố giữ cho lửa cháy mà không nổi. Còn tụi bay lo chơi trò săn bắt…”

Nó chỉ vào làn khói mỏng đang tan trong bầu không khí màu ngọc trai phía sau chúng.

“Nhìn xem kìa! Thế mà gọi là ngọn lửa kêu cứu à? Lửa nấu bếp thì có. Rồi bay sẽ lo ăn và sẽ không có khói. Bay không hiểu à? Ngoài kia có thể có một chiếc tàu…”

Nó ngừng lại, chịu thua trước sự im lặng và nét rằn ri không còn biết đứa nào với đứa nào của lũ gác cổng. Thằng sếp há cái miệng hồng hồng, nói với Sam-Eric đang đứng giữa nó và băng nhóm của nó.

“Hai thằng bay. Quay lại.”

Không có tiếng trả lời. Hai đứa sinh đôi hoang mang nhìn nhau, trong lúc Piggy thận trọng đứng lên, yên tâm vì đôi bên đã thôi bạo động. Jack liếc nhìn lại Ralph rồi hai đứa sinh đôi.

“Túm cổ tụi nó!”

Không đứa nào nhúc nhích. Jack giận dữ hét.

“Tao bảo ‘túm cổ tụi nó’!”

Đám vằn vện sợ hãi lụp chụp bu quanh Sam-Eric. Một lần nữa, tiếng cười lanh lảnh lại lan đi.

Sam-Eric bật lên tiếng phản đối của nền văn minh bị xúc phạm cùng tột.

“Ê, không được!”

“… đúng vậy!”

Hai đứa bị tước mất lao.

“Trói chúng lại!”

Ralph nhìn cái mặt nạ đen sì và xanh lục, tuyệt vọng phản đối.

“Jack!”

“Làm đi! Trói chúng lại!”

Giờ đây lũ vằn vện cảm thấy Sam-Eric là kẻ xa lạ và quyền lực nằm trong tay chúng. Kích động, chúng đẩy hai đứa sinh đôi ngã chỏng gọng. Jack đoán trước thể nào Ralph cũng sẽ tìm cách đến cứu. Nó vung lao ngược ra sau lưng nghe vù vù và Ralph chỉ còn kịp đỡ cú giáng. Phía sau chúng, bọn kia và hai đứa sinh đôi dồn thành một đống quẫy đạp ồn ào. Piggy đứng khom khom. Rồi hai đứa sinh đôi nằm thẳng cẳng, sửng sốt, bọn kia túm tụm xung quanh. Jack rít qua kẽ răng rồi nói với Ralph.

“Mày thấy chưa? Bọn nó làm theo lời tao.”

Rồi lại yên lặng. Hai đứa sinh đôi, bị trói rất luộm thuộm, nằm duỗi thẳng cẳng, còn lũ vằn vện chăm chú nhìn xem Ralph định làm gì. Nó ước lượng bọn kia qua món tóc xõa, lướt nhìn làn khói vô tích sự.

Nó hết bình tĩnh, hét vào mặt Jack.

“Mày là đồ súc vật, đồ con heo, đồ trộm cắp khốn khiếp!”

Rồi nó tấn công.

Jack biết đây là giây phút quyết định nên cũng tấn công. Chúng va mạnh vào nhau, bật trở lại. Jack vung nắm đấm trúng tai Ralph. Ralph thụi trúng bụng Jack khiến nó hực lên. Rồi chúng lại mặt đối mặt, thở hồng hộc, dữ dằn và điên cuồng, nhưng chẳng thằng nào ngán thằng nào. Chúng nghe rõ tiếng ồn ào đệm cho trận đấu, tiếng reo hò the thé của băng nhóm phía sau.

Tiếng Piggy vang vào tai Ralph.

"Để tao nói."

Nó đang đứng trong làn bụi của trận đấu; khi lũ kia nhận ra ý định của nó thì tiếng reo hò the thé liền biến thành tiếng la ó không dứt.

Piggy giơ cao chiếc tù và, tiếng la ó lắng được một chút rồi lại rộ lên như cũ.

"Tao có tù và trong tay!"

Nó hét.

"Tao nói cho bay biết rằng tao giữ tù và trong tay!"

Ngạc nhiên sao, giờ đây thật là yên tĩnh; băng nhóm kia tò mò nghe xem nó nói điều gì vui nhộn.

Chúng im lặng và ngừng giao tranh, nhưng trong sự tĩnh lặng kia có tiếng xé không khí khác lạ vụt sát rạt qua đầu Ralph. Nó để một tai lắng nghe… lại có tiếng "vù" khe khẽ. Có đứa vừa ném đá. Thằng Roger đấy! Một tay nó vẫn đặt trên đòn bẩy. Đối với nó thì dưới kia Ralph chỉ là một mớ tóc, còn Piggy là một cái túi béo ị.

"Tao phải nói điều này: bay hành động như một nũ con nít!"

Tiếng la ó ồ lên rồi lại lặng đi khi Piggy giơ cao vỏ sò diệu kỳ màu trắng.

“Cái gì tốt hơn – nàm một đám mọi vẽ mình vằn vện như tụi bay hay nà biết nghĩ như Ralph?”

Lũ mọi ầm ĩ cả lên. Piggy lại lớn tiếng.

“Cái gì tốt hơn – có quy củ và sự nhất trí hay nà săn bắt và giết chóc?”

Lại ầm ĩ và lại có tiếng “vù”!

Ralph hét lớn trước tiếng ồn ào.

“Cái gì tốt hơn, có nuật nệ và được cứu thoát hay nà săn bắt và mọi chuyện hỏng bét hết?”

Bây giờ Jack cũng hét lên the thé thành ra Ralph không làm sao để chúng hiểu được điều nó muốn nói. Jack lùi lại sát băng nhóm của nó và chúng hợp thành một khối chặt chẽ với những ngọn lao tua tủa đầy đe dọa. Chúng nuôi ý định tấn công; chúng sẽ ra tay quét sạch bọn Ralph khỏi rẻo đất này. Ralph đứng đối diện chúng, hơi chếch về một bên, lăm lăm ngọn lao. Bên cạnh nó là Piggy, khư khư ôm lá bùa hộ mệnh – chiếc vỏ sò xinh xắn ngời sáng mỏng mảnh. Rồi tiếng ồn ập tới như cơn bão, như chuỗi thần chú đầy thù hận. Tuốt trên cao, Roger cuồng nhiệt đem hết sức nặng của nó đè lên đòn bẩy.

Ralph nghe tiếng tảng đá khổng lồ rơi trước khi kịp thấy. Nó cảm thấy mặt đất xóc lên qua gan bàn chân và nghe rõ tiếng đá từ đỉnh vách đá đổ xuống. Rồi khối đá đỏ khổng lồ rơi ầm ầm xuống rẻo đất, còn nó nằm dán người trong lúc bọn kia kêu la chí chóe.

Khối đá trượt từ cằm tới đầu gối Piggy; chiếc tù và tan thành nghìn mảnh vụn màu trắng; nó không còn nữa. Từ một bên khối đá ấy, Piggy lộn tung lên trời, không nói một lời, không kịp cả càu nhàu. Khối đá nảy lên hai lần nữa rồi văng tuốt vào trong rừng sâu. Piggy rơi từ khoảng hơn chục mét, lưng đập vào tảng đá đỏ vuông vức trên biển. Đầu nó vỡ toang, có một chất gì đấy túa ra, đỏ quạch. Chân tay nó khẽ co giật, giống như con heo vừa bị giết. Biển cả lại chậm rãi thở một hơi dài, nước ập lên tảng đá, sủi bọt trắng và đỏ, rồi khi nước rút đi thì thân thể Piggy cũng biến theo.

Lần này thật hoàn toàn tĩnh lặng. Ralph mấp máy môi nhưng không nói nên lời.

Đột nhiên Jack từ băng nhóm của nó phóng ra, la hét như điên dại.

“Thấy chưa? Thấy chưa? Mày sẽ được như thế đấy! Tao đã bảo mà! Bây giờ mày đếch còn băng đảng gì nữa! Chiếc tù và cũng mất tiêu rồi…”

Nó lom khom xông tới.

“Tao là sếp!”

Với chủ tâm gian ác, nó phóng lao vào Ralph. Mũi lao đâm rách da thịt trên sườn Ralph rồi rơi xuống nước. Ralph loạng choạng, không thấy đau chỉ thấy hoảng hốt, trong khi bọn kia la ó xông tới như sếp của chúng. Một ngọn lao khác vì cong nên không bay thẳng mà sượt qua mặt nó, còn một ngọn nữa từ trên cao, nơi thằng Roger vẫn đứng, bay xuống. Hai đứa sinh đôi nằm bình yên vô sự phía sau, trong lúc những bộ mặt quỷ sứ nặc danh túa trên rẻo đất. Ralph quay đầu chạy. Sau lưng nó ầm ĩ như tiếng hải âu. Nó chạy theo bản năng chưa từng biết, ngoặt qua bãi trống khiến những mũi lao trượt hết. Nó thấy xác con heo nái không đầu và kịp phóng qua. Rồi nó lủi qua đám lá và những cành con. Rừng sâu che kín nó.

Sếp dừng lại bên con heo, quay người giơ cao hai tay.

“Về thôi! Quay về thành!”

Tức thì lũ kia ồn ào quay về rẻo đất, có Roger nhập bọn.

Sếp giận dữ hỏi.

“Sao mày không canh?”

Roger gườm gườm nhìn sếp.

“Tao vừa mới xuống mà…”

Nó là hiện thân của một tay đao phủ gieo rắc kinh hoàng. Sếp, không nói gì với nó nữa, mà cúi nhìn Sam-Eric.

"Bay phải gia nhập băng của tao."

"Thả tao đi mà…"

"… tao nữa."

Sếp chụp ngay một trong vài cây lao còn lại, thọc và sườn Sam.

"Tụi bay muốn gì, hử?" Sếp hung dữ nói. "Bay muốn gì mà vác lao tới đây? Bay nghĩ gì mà không chịu gia nhập băng đảng của tao?"

Ngọn lao thọc lia lịa. Sam gào.

"Đừng làm thế chứ."

Roger bước qua, thận trọng tránh huých phải sếp. Tiếng gào im bặt. Sam-Eric nhìn lên, lặng lẽ kinh hoàng. Roger tiến tới trước mặt chúng như một kẻ nắm trong tay thứ quyền lực vô hình.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Tiếng hò hét của lũ săn người

Ralph nằm trên bụi cây, ngẫm nghĩ về những vết thương trên người. Vết bầm bên sườn phải tròn trịa cỡ năm bảy phân, chỗ mũi lao đâm trúng sưng tấy và chảy máu. Tóc nó bê bết đất cát, lòa xòa như tua dây leo. Khắp người sây sát, bầm tím vì đã xuyên rừng chạy trốn. Lúc thở bình thường lại rồi, nó suy tính rằng chưa thể rửa những vết thương này ngay được. Bì bõm trong nước thì làm sao nó nghe thấy tiếng chân đất của bọn kia? Với lại làm sao nó có thể an toàn bên dòng suối hay trên bãi biển trống trơ?

Ralph lắng nghe. Nó chưa thật xa Tòa Thành Đá nên mới đầu hoảng hốt nó tưởng đã nghe tiếng của bọn truy đuổi. Nhưng bọn săn người kia chỉ mò vào tới vành đai của cánh rừng xanh thẳm, có lẽ chúng có lăm le giơ cao ngọn lao đấy, rồi chạy vội về với những tảng đá chói nắng như thể khiếp sợ bóng tối dưới tán cây rừng. Nó còn thoáng trông thấy một thằng vằn vện nâu, đen, đỏ mà nó đoán là thằng Bill. Nhưng, Ralph nghĩ, đúng ra không phải Bill. Đó là một thằng mọi mà bóng dáng không ăn nhập gì với hình ảnh trước kia của một thằng nhỏ mặc quần soóc, áo thun.

Đã xế trưa, những đốm nắng tròn không ngớt di động trên đám lá dương xỉ xanh với những đường gân nâu nhưng không nghe thấy tiếng nào từ Tòa Thành Đá. Cúi cùng Ralph lò mò chui ra khỏi bụi dương xỉ, bò tới bìa rừng rậm rịt không lách qua nổi trước rẻo đất. Nó cực kì thận trọng nhìn qua những cành cây nơi mé rừng, thấy thằng Robert đang ngồi canh gác trên đỉnh vách đá. Tay trái nó cầm một ngọn lao, tay phải chơi trò tung hứng với một hòn sỏi. Sau lưng nó bốc lên một cụm khói dày làm Ralph phập phồng hai cánh mũi, miệng chảy nước dãi. Nó đưa lưng bàn tay quệt mũi quệt miệng và lần đầu tiên từ sáng đến giờ, nó cảm thấy đói. Bọn kia hẳn đang ngồi quanh con heo đã moi hết ruột gan, nhìn mỡ nhểu xèo xèo trên đống tro. Hẳn là chúng đang chú mục vào đấy.

Một đứa khác, mà Ralph không nhận ra được là đứa nào, lại gần Robert, đưa nó gì đấy rồi lại khuất sau tảng đá bên cạnh rồi bắt đầu gặm giữa hai bàn tay nâng cao. Nghĩa là bữa tiệc vừa bắt đầu và tên gác nhận được

phần của nó.

Ralph thấy tạm thời được an toàn. Nó khập khiễng qua những cây có quả, bước dấn khi nghĩ tới một bữa ăn đạm bạc nhưng lại căm tức khi nhớ tới bữa tiệc kia. Bữa nay tiệc, rồi mai…

Nó tự nhủ mà không mấy thuyết phục rằng chúng sẽ mặc kệ nó, thậm chí coi nó như đứa bị xua đuổi. Nhưng rồi những tai họa không lý giải được buộc nó phải suy nghĩ. Chiếc tù và vỡ nát và cái chết của Piggy, của Simon chìm lên hòn đảo như làn hơi nước. Bọn mọi rợ vẽ mình vằn vện này hẳn sẽ còn làm tới, làm tới nữa. Còn mối liên hệ mơ hồ giữa nó và thằng Jack nữa chứ; vì thế mà thằng này sẽ không bao giờ để nó được yên; không bao giờ.

Nó dừng lại, người lốm đốm nắng, nâng một cành to, định núp xuống dưới đó. Nó hoảng sợ đến run rẩy và hét lớn.

"Không! Chúng nó đâu có tệ đến thế. Chuyện vừa rồi chẳng qua là rủi ro thôi."

Nó chúi đầu dưới cành cây, lạch bạch chạy rồi dừng lại giỏng tai nghe.

Tới bãi cây có quả bị gãy đổ, nó ngốn một cách thèm thuồng. Thấy hai thằng nhóc tì hét lên rồi bỏ chạy nó không hiểu tại sao, bởi không hình dung được người ngợm nó như thế nào.

Ăn xong nó đi xuống bãi biển. Giờ đây nắng chếch vào rặng dừa, bên cạnh chiếc lều đổ nát. Vỉa đá và hồ nước nằm kia. Tốt nhất là nó hãy quên đi cảm giác nặng như chì bám quanh trái tim và trông mong vào đầu óc lành mạnh của chúng, sự tỉnh táo của chúng trong ánh nắng ban ngày. Giờ đây bọn chúng ăn xong rồi, nó nên thử lần nữa xem sao. Vả lại nó đâu thể ở đây suốt đêm trong một túp lều hoang vắng bên vỉa đá trống trơ. Nó nhột nhạt và rùng mình trong nắng chiều. Không lửa; không khói; không ai cứu. Nó quay người, khập khiễng qua rừng già về phía mỏm đảo của thằng Jack.

Nắng tà lạc lõng giữa những cành cây. Cuối cùng nó tới một khoảnh rừng thưa đầy đá khiến cây cỏ không còn chỗ mọc. Bóng râm kín như một hồ nước; tí nữa thì Ralph đã nhào tới trốn sau một thân cây khi trống thấy vật gì đấy đứng ngay giữa; nhưng rồi nó thấy cái mặt màu trắng kia là xương và

cái sọ heo cắm trên đầu gậy nhe răng cười với nó. Nó chậm chạp bước tới giữa khoảng rừng thưa, đăm đăm nhìn cái sọ trắng hếu lóng lánh như chiếc tù và trước đây, như thể cười cợt nó. Ngoài một con kiến tò mò đang bò luẩn quẩn trong một hốc mắt, cái sọ này chẳng còn sự sống nào.

Hay là có?

Một cảm giác hơi nhột nhạt chạy trên lưng nó. Nó đứng, mặt ngang với cái sọ, hai tay giữ mái tóc. Cái sọ nhe răng, đôi hốc mắt trống hoác như hút chặt đôi mắt nó mà chẳng mất tí công sức nào.

Thế nghĩa là gì?

Cái sọ nhìn Ralph, như một kẻ biết hết mọi giải đáp mà không chịu hé môi. Một nỗi sợ hãi nôn nao và cuồng nộ tràn ngập nó. Ralph giận dữ đập vào cái vật kinh tởm trước mặt, nó trồi lên rồi trở lại vị trí cũ như một món đồ chơi, vẫn nhăn nhở với Ralph, khiến nó vừa đập túi bụi vừa hét lên kinh tởm. Rồi nó vừa liếm những đốt ngón tay bầm dập vừa nhìn cây gậy trơ trụi, trong lúc cái sọ kia đã biến thành hai mảnh lăn lóc với hai nửa nụ cười cách nhau tới hai mét, nó giật cây gậy đang đung đưa khỏi hốc cắm rồi cầm như một ngọn lao giữa nó và hai mảnh sọ trắng hếu kia. Rồi nó lùi lại, mắt không rời chiếc sọ lăn lóc nhe răng cười với khung trời.

Khi cái nóng hừng hực màu lục biến khỏi chân trời và bóng đêm ập hẳn xuống, Ralph quay lại bụi cây rậm trước mặt Tòa Thành Đá. Nó len lén nhìn qua kẽ lá thấy trên cao vẫn có đứa đứng canh, lăm lăm ngọn lao, dù đó là một đứa.

Nó quỳ giữa những bóng tối, đau khổ vì một thân một mình. Chúng mọi rợ thật đấy, nhưng vẫn là con người và nỗi sợ trước đêm khuya rình rập đang lần mò tới với nó.

Ralph khẽ rên rỉ. Nó mệt rã rời, nhưng không dám thư giãn và đắm mình trong giếng sâu của giấc ngủ, vì sợ băng nhóm kia. Không thể nào táo bạo đi tới ngôi thành mà nói rằng “Tao muốn ngừng chiến.” rồi cười lỏn lẻn, đoạn nằm ngủ giữa những đứa kia ư? Không thể coi chúng vẫn là những thằng nhỏ, những nam học sinh từng nói: “Thưa thầy, vâng” và đội mũ ư? Ban ngày ban mặt có thể trả lời rằng được chứ, nhưng đêm đen và nỗi kinh hoàng trước cái chết trả lời rằng không được đâu. Nằm trong bóng đêm,

Ralph biết nó là đứa bị ruồng bỏ.

“Vì đầu óc mình còn lành mạnh đôi chút.”

Nó dụi má vào cánh tay, hít mùi ngai ngái của muối, mồ hôi và ghét. Phía bên trái đằng kia, sóng đại dương đang thở, hút vào rồi sôi sục phun trở lại lên đá tảng.

Có tiếng từ phía sau Tòa Thành Đá vọng tới. Lắng nghe thật kỹ, lọc khỏi đầu óc tiếng trồi hụp của biển, Ralph nghe ra nhịp điệu quen thuộc.

“Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!”

Băng nhóm kia đang nhảy múa. Đâu đó phía sau bức tường đá này hẳn có một lũ ngồi quanh thành vòng tròn đen thẫm, một đống lửa hừng hực và thịt. Chúng sẽ thưởng thức món ăn và được thoải mái an toàn.

Một tiếng động ngay sát cạnh khiến nó rụng rời. Mấy đứa mọi đang leo lên Tòa Thành Đá, tới tận đỉnh. Nó nghe rõ tiếng của chúng. Nó bò tới trước thêm vài thước, thấy cái bóng trên đỉnh núi đá thay đổi rồi lớn ra. Trên hòn đảo này chỉ có hai đứa đi đứng và nói năng như thế.

Ralph cúi đầu trên đôi cánh tay, chấp nhận điều mới biết này như một vết thương. Giờ đây Sam-Eric thuộc vào băng nhóm kia rồi. Chúng canh gác Tòa Thành Đá, chống lại nó. Không còn hy vọng gì cứu được chúng để rồi lập một băng những kẻ bị xua đuổi ở đầu kia của hòn đảo. Sam-Eric đã là mọi như lũ kia; Piggy đã chết, còn chiếc tù và đã nát như cám.

Cuối cùng thằng gác phiên trước leo xuống. Hai đứa còn lại trông không khác một mỏm đá nhô ra đen ngòm. Một ngôi sao hiện ra sau lưng chúng, nhưng bị che khuất một lúc do một chuyển động nào đấy.

Ralph trườn tới, mò mẫm trên mặt đất mấp mô như thể bị mù. Phía tay phải nó là hàng dặm nước, còn bên trái, phía dưới nó là đại dương luôn ào ạt, đáng sợ như một rãnh sâu. Cứ mỗi phút là nước lại phì phò quanh tảng đá chết chóc rồi đổ vào một cánh đồng trắng phau như những đóa hoa nở rộ. Ralph trườn cho tới khi nó nắm được gờ đá nơi cổng vào. Bọn đứng canh ở ngay phía trên nó, nó trông thấy được một đầu ngọn lao chĩa khỏi tảng đá.

Nó gọi rất khẽ.

"Sam-Eric…"

Không có tiếng trả lời. Để chúng nghe thấy nó phải gọi lớn hơn, mà như thế sẽ đánh động những đứa vằn vện thù địch đang chè chén bên đống lửa. Nó nghiến răng leo lên, lần mò tìm chỗ víu. Cây gậy cắm cái sọ ban nãy thật là vướng víu nhưng nó không muốn bỏ món vũ khí duy nhất này. Lên tới gần ngang với hai đứa sinh đôi nó mới lại gọi.

"Sam-Eric…"

Nó nghe một tiếng kêu và nỗi hoảng hồn từ núi đá. Hai đứa sinh đôi ôm chầm lấy nhau, lắp ba lắp bắp.

"Tao, Ralph đây."

Sợ chúng sẽ bỏ chạy vào báo động, nó đu người lên cho tới lúc đầu và vai nhô lên khỏi vách đá. Nó thấy bọt nước bắn như hoa quanh tảng đá chết chóc tuốt dưới kia.

"Chỉ là tao, Ralph thôi mà."

Cuối cùng chúng cúi tới trước, nhìn đăm đăm vào mặt nó.

"Tụi tao cứ tưởng là…"

"… tụi tao không biết là cái gì…"

"… tụi tao tưởng…"

Chúng sực nhớ lời cam kết trung thành mới, đầy tủi nhục. Eric lặng thinh còn Sam cố làm tròn bổn phận.

"Mày phải đi thôi, Ralph ạ. Đi ngay…"

Nó vung cây lao, ra vẻ hung dữ.

"Mày cút ngay. Rõ chưa?"

Eric gật đầu đồng tình, xỉa ngọn lao lên không. Ralph tì trên hai tay chứ không đi.

"Tao đến để gặp hai đứa bay."

Giọng nó khản đặc. Nó bỗng dưng thấy đau cổ họng, dù không hề bị thương ở đấy.

"Tao đến đây để gặp hai đứa bay…"

Lời nó không thể diễn tả được nỗi đau âm ỉ của những chuyện này. Nó chợt lặng thinh trong lúc những vì sao sáng chói tuôn ra, tung tăng khắp chốn.

Sam áy náy, liên tục đổi chân đứng.

"Thật mà, Ralph. Mày nên đi đi thôi."

Ralph lại ngước lên.

"Tụi bay không phải là đồ vằn vện mà. Sao tụi bay có thể…? Nếu trời sáng…"

Nếu trời sáng thì nỗi xấu hổ sẽ thiêu đốt chúng khi phải nhìn nhận những điều này. Nhưng ban đêm thì tối. Eric lên tiếng, rồi hai đứa sinh đôi bắt đầu kiểu nói qua nói lại của chúng.

"Mày phải đi thôi, vì ở đây không an toàn…"

"… chúng hành hạ tụi tao. Chúng đánh tụi tao…"

"Đứa nào? Jack hả?"

"Không phải…"

Chúng cúi sát xuống nó, hạ giọng.

"Chuồn đi, Ralph…"

"… cả một băng luôn…"

"… chúng hành hạ tụi tao…"

"… tụi tao chịu thôi…"

Khi Ralph nói lại, giọng nó khẽ như không có hơi.

"Tao đã làm gì chứ? Tao mến nó mà… và tao muốn tụi mình được cứu thoát mà…"

Sao sáng lại tuôn khắp bầu trời. Eric lắc đầu, nghiêm trọng.

"Nghe này, Ralph. Đừng bận tâm chuyện gì đúng, chuyện gì sai nữa. Đã qua rồi…"

"Đừng bận tâm về sếp…"

"… mày phải đi thôi, vì chính lợi ích của mày."

"Sếp và thằng Roger…"

"Thằng Roger…"

"Tụi nó ghét mày, Ralph ạ! Tụi nó sẽ khử mày đấy."

"Ngày mai tụi nó sẽ săn mày."

"Nhưng tại sao chứ?"

"Tao cóc biết. Ralph này, Jack, thằng sếp ấy, nói rằng sẽ nguy hiểm đấy…"

"… tụi tao phải thận trọng và phóng lao như đối với heo vậy."

"Tụi tao sẽ giăng thành một đường ngang suốt hòn đảo…"

"… tụi tao sẽ bắt đầu từ đây…"

"… cho đến khi tìm thấy mày."

"Tụi tao sẽ phải làm hiệu như thế này."

Eric ngẩng đầu, vỗ vào miệng đang mở, bật tiếng hú khe khẽ. Rồi nó lo lắng ngoái nhìn ra sau.

"Giống như thế…"

"… to hơn thôi, dĩ nhiên rồi…"

"Nhưng tao có làm gì đâu chứ," Ralph nài nỉ thì thầm. "Tao chỉ muốn giữ cho lửa cháy thôi mà."

Nó ngừng lại một lúc, khổ sở nghĩ đến ngày mai. Chợt nó nghĩ đến một chuyện cực kỳ trọng đại.

"Tụi bay định…"

Mới đầu nó ngần ngại không nói thẳng ra, nhưng rồi sợ hãi và cô đơn đã thúc đẩy.

"Nếu tìm thấy tao, tụi nó định làm gì?"

Hai đứa sinh đôi lặng thinh. Bên dưới nó, bọt nước lại tung tóe quanh khối đá chết chóc.

"Tụi nó định… Chúa ơi! Tao đói…"

Khối đá cao nghệu như lắc lư bên dưới nó.

"Ờ… tụi nó…?"

Hai đứa sinh đôi vòng vo trả lời câu hỏi của nó.

"Mày phải đi ngay thôi, Ralph!"

"Vì lợi ích của chính mày."

"Tránh xa đi. Càng xa càng tốt."

"Tụi bay không muốn đi với tao sao? Có ba đứa… thì mình có hy vọng."

Sau một lúc lặng thinh, Sam nói như bị nghẹn.

"Mày không biết thằng Roger đâu. Nó khủng khiếp lắm."

"… và sếp nữa… hai đứa chúng nó…"

"… khủng khiếp…"

"… chỉ có điều thằng Roger…"

Hai đứa như hóa đá. Có đứa nào đó trong băng đang leo về hướng chúng.

"Nó đến xem tụi tao có canh gác không đấy. Nhanh lên, Ralph!"

Lúc chuẩn bị leo xuống vách đá, Ralph muốn đạt được điều cuối cùng qua lần gặp gỡ này.

"Tao sẽ trốn ngay sát đây thôi, trong đám cây rậm dưới kia," nó thì thầm, "thành ra đừng để chúng tới gần đó. Chúng sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện tìm kiếm gần vậy đâu…"

Những bước chân vẫn còn khá xa.

"Sam… tao sẽ được yên ổn, phải không?"

Hai đứa sinh đôi lại lặng thinh.

"Đây!" đột nhiên Sam nói. "Cầm lấy cái này…"

Ralph cảm thấy có một tảng thịt lớn được đẩy tới, liền chụp ngay lấy.

"Nhưng tụi bay định làm gì nếu bắt được tao?"

Bên trên kia lặng thinh. Nó tự thấy câu hỏi thật ngờ nghệch. Nó tuột xuống dưới.

"Tụi bay định làm gì…?"

Từ đỉnh tảng đá cao nghệu có tiếng trả lời thật khó hiểu.

"Thằng Roger vót nhọn hai đầu một cây que đấy."

Roger vót nhọn hai đầu một cây que. Ralph cố tìm trong câu này một ý nghĩa mà không ra. Giận điên người, nó tuôn ra hết những tiếng chửi nghĩ ra được rồi ngáp dài. Người ta có thể không ngủ bao lâu? Nó thèm một cái giường với khăn trải… nhưng màu trắng duy nhất ở đây là màu sữa đục lung linh tung tóe quanh tảng đá, mười hai mét phía dưới kia, nơi Piggy ngã xuống. Piggy ở khắp nơi, trên rẻo đất này, trở thành sự kinh hoàng trong bóng tối và cái chết. Nếu giờ đây Piggy từ dưới lòng nước trở về với cái đầu toang hoác… Ralph rên rỉ và ngáp dài như một thằng nhóc tì. Cây gậy trong tay trở thành cái nạng để nó loạng choạng chống đi.

Rồi nó lại căng thẳng. Có nhiều tiếng nói lao xao trên đỉnh Tòa Thành Đá. Sam-Eric đang cãi cọ với đứa nào đấy. Nhưng những bụi dương xỉ và cỏ thì gần xịt. Đấy là chỗ để nó chui vào nấp, gần bụi rậm mà ngày mai nó sẽ dùng làm nơi trốn tránh. Đây… hai tay nó sờ lớp cỏ… là chỗ lánh qua đêm, không xa băng nhóm kia, để nhỡ xảy ra chuyện kinh hoàng siêu tự nhiên thì ít ra cũng có thể tạm thời trà trộn giữa con người, dù nếu như thế có nghĩa là…

Câu đó nghĩa là gì? Cây gậy vót nhọn hai đầu. Ý nghĩa gì ở trong câu này? Chúng phóng lao hụt hết, trừ một cái. Có thể lần tới chúng cũng sẽ phóng hụt.

Nó ngồi xổm trong đám cỏ cao, sực nhớ tảng thịt thằng Sam cho, liền cắn ngấu nghiến. Đang ăn, nó lại nghe có tiếng ồn ào… tiếng kêu đau đớn của Sam-Eric, những tiếng kêu hoảng hốt, những giọng giận dữ. Thế nghĩa là gì? Ngoài nó ra còn có đứa khác bị phiền phức, và ít nhất một trong hai thằng sinh đôi dính phải. Rồi những âm thanh kia lặng đi sau núi đá và nó thôi không bận tâm nữa. Nó sờ soạng bằng hai tay, thấy dương xỉ mềm mại và mát lạnh tựa vào bụi cây rậm. Nơi đây sẽ là chỗ nó trú đêm. Mai, khi trời

vừa sáng, nó sẽ bò vào trong bụi cây, nép giữa những thân cây chằng chịt, náu thật sâu trong đó khiến chỉ đứa nào luồn lách cỡ nó mới hòng chui qua nổi để rồi sẽ bị nếm ngọn lao. Nó sẽ ngồi ở đó, bọn truy kích sẽ đi qua trước mặt nó, hàng ngũ của chúng sẽ lần lượt tiến tới, vừa đi vừa tru lên khắp hòn đảo và nó sẽ thoát.

Nó lách giữa đám dương xỉ, chui vào đấy. Nó đặt cây gậy xuống bên cạnh, nằm cuộn tròn trong đêm đen. Phải nhớ thức dậy khi trời vừa sáng để còn đánh lừa bọn mọi… nó không biết sao mà giấc ngủ đến nhanh thế, xô nó ngã xuống một con đường dốc tối om bên trong.

Nó thức dậy trước khi mở mắt, lắng nghe một tiếng kêu gần đấy. Nó mở mắt, thấy mặt chỉ cách lớp đất mùn chừng hai, ba phân, mấy ngón tay nó thọc vào đấy, ánh sáng lọt qua những tàu lá dương xỉ. Nó chỉ vừa kịp nhận ra rằng cơn ác mộng lê thê về chuyện ngã và chết đã qua rồi và trời đã sáng khi nó nghe tiếng kia lần nữa. Đó là tiếng hú phía ngoài bờ biển… và bây giờ thằng mọi khác trả lời, rồi tới một thằng khác. Tiếng kêu lướt trên nó, ngang qua cái mũi hẹp của hòn đảo, từ biển vào phá nước, như tiếng kêu của con chim đang bay. Nó không nghĩ ngợi lâu mà chụp ngay cây gậy nhọn rồi luồn ngược vào trong đám dương xỉ. Chỉ trong nháy mắt nó đã bò vào bụi rậm, trước đó nó còn thoáng thấy đôi chân của một thằng mọi bước về phía nó, giẫm đạp lên lá dương xỉ, rồi nó nghe tiếng chân trong đám cỏ cao. Thằng mọi, chẳng biết là đứa nào, hú hai lần. Từ hai phía có tiếng hú đáp lại rồi nghe nhỏ dần. Ralph co mình im thin thít giữa bụi cây rậm. Một lúc lâu nó không nghe thấy gì nữa.

Cuối cùng nó chăm chú nhìn quanh bụi rậm. Chắc chắn không đứa nào có thể tấn công nó ở chỗ này… hơn nữa nó vừa gặp may. Tảng đá lớn từng giết Piggy đã văng vào bụi cây này, lăn tới chính giữa, thành một vạt nát ngướu chừng vài mét mỗi bên. Lủi vào đây Ralph cảm thấy an toàn và thật khôn. Nó thận trọng ngồi xuống giữa những thân cây bị đè nát ngướu, chờ cuộc săn lùng qua đi. Nhìn lên qua đám lá nó thoáng thấy gì đấy màu đỏ. Hẳn là đỉnh Tòa Thành Đá, đã xa và hết còn đe dọa. Nó hân hoan chờ nghe tiếng cuộc săn lùng dần xa.

Nhưng không thấy đứa nào lên tiếng; sau nhiều phút trôi qua trong cái bóng âm u màu lục, cảm giác chiến thắng của nó nhạt dần.

Cuối cùng nó nghe một giọng nói – của thằng Jack, rất khẽ.

"Mày chắc không?"

Thằng mọi bị hỏi không đáp. Nhưng có thể nó làm điệu bộ.

Roger nói.

"Nếu mày lừa tụi tao thì…"

Liền sau đó có tiếng thở hổn hển rồi ré lên đau đớn. Ralph co người lại theo bản năng. Một trong hai đứa sinh đôi đang ở đó, bên ngoài bụi rậm, cùng với Jack và Roger.

"Mày có chắc ý nó nói là trong này không?"

Một thằng sinh đôi khe khẽ rên rỉ rồi lại ré lên.

"Ý nó nói là sẽ trốn trong này à?"

"Dạ… dạ… ô…!"

Tiếng cười the thé lan giữa đám cây.

Vậy là chúng biết rồi.

Ralph nắm lấy cây gậy, chuẩn bị giao chiến. Nhưng chúng làm được gì chứ? Chúng sẽ cần một tuần mới mở được một lối qua bụi rậm này, đứa nào bò vào sẽ ốm đòn ngay. Nó sờ đầu ngọn lao nhọn với ngón tay cái rồi nhếch mép cười. Đứa nào liều mạng sẽ bị đâm liền, sẽ rống như heo bị chọc tiết.

Chúng bỏ đi, về lại khối đá cao vòi vọi. Nó nghe tiếng chân và đứa nào đó cười khúc khích. Rồi lại có tiếng the thé như tiếng chim, trải dài thành một chuỗi. Nghĩa là có mấy đứa canh chừng nó; còn những đứa kia…?"

Yên lặng hồi lâu. Chừng như nín thở. Ralph thấy trong miệng có vỏ cây, hẳn do nó đã gặm ngọn lao. Nó đứng lên, len lén ngước nhìn lên Tòa Thành Đá.

Ngay lúc ấy nó nghe tiếng Jack từ trên đỉnh.

"Bẩy lên! Bẩy lên! Bẩy lên!"

Khối đá đỏ nó vẫn thấy trên đỉnh vách đá biến mất như một tấm màn cửa, để rồi nó thấy những bóng người và bầu trời xanh. Lát sau mặt đất nẩy lên, có tiếng ào ào trong không trung rồi bụi cây rậm như bị một bàn tay khổng lồ phạt đi. Khối đá tiếp tục nẩy, đè nát mọi vật khi lăn tới bãi biển, trong lúc cành con và lá cây rơi xuống nó như mưa. Phía bên kia bụi rậm, bọn kia lớn tiếng reo hò.

Rồi lại tĩnh lặng.

Ralph thọc mấy ngón tay vào miệng rồi cắn. Trên đó chỉ còn một tảng đá nữa mà có thể chúng sẽ bẩy, nhưng to bằng nửa một ngôi nhà nhỏ, bằng một cái ô tô, một chiếc xe tăng. Nó hình dung rõ ràng đến đau đớn đường rơi khả dĩ của tảng đá… mới đầu rơi chậm thôi, từ gờ này xuống gờ khác, ì ạch lăn qua rẻo đất như một xe ủi to quá khổ.

"Bẩy lên! Bẩy lên! Bẩy lên!"

Nó đặt ngọn lao xuống rồi lại cầm lên. Nó bực dọc vuốt ngược mái tóc, hối hả bước hai bước trong khoảng trống chật hẹp rồi bước trở lại. Nó đứng nhìn đầu những cành cây gãy.

Vẫn còn tĩnh lặng.

Nó thấy rõ nhịp cơ hoành lên xuống và ngạc nhiên sao nó thở gấp gáp thế. Lệch về bên trái một chút, trái tim nó đập thấy rõ. Nó lại đặt cây lao xuống.

"Bẩy lên! Bẩy lên! Bẩy lên!"

Một tiếng reo hò the thé kéo dài.

Có gì đấy vang trên núi đá đỏ rồi mặt đất nảy lên và bắt đầu rung liên tục, trong khi tiếng ồn mỗi lúc một dữ dội hơn. Ralph bị bắn vọt lên không trung rồi rơi xuống, đập mạnh vào những cành cây. Phía tay phải nó, chỉ

cách có mấy bộ, cả bụi rậm rạt xuống, rễ lớn rễ con gào thét khi cùng bị bật tung khỏi đất. Nó thấy vật gì đấy màu đỏ chậm chạp lăn như một cái cối xay. Rồi vật màu đỏ qua đi và trò lăn kềnh càng kia mất hút về phía biển.

Ralph quỳ trên mặt đất bị xới tung, choáng váng. Lát sau những thân cây màu trắng gãy gục, những cành con tơi tả và đám bụi cây rậm chằng chịt mới lại hiện ra rõ ràng. Nó cảm thấy nằng nặng trong cơ thể, nơi nó theo dõi nhịp đập của chính tim mình.

Lại tĩnh lặng.

Nhưng không hoàn toàn. Chúng đang thì thầm ngoài kia; đột nhiên ở hai chỗ bên tay phải nó, cành cây rung dữ dội. Một mũi lao vót nhọn ló ra. Hốt hoảng, Ralph thọc cây gậy của nó qua kẽ hở, lấy hết sức đâm tới.

“Á!”

Cây lao hơi vặn vẹo trong đôi bàn tay, rồi nó kéo trở về.

“Ối…”

Có đứa nào đấy đang rên rỉ ngoài kia, rồi lảm nhảm. Có tiếng cãi cọ gay gắt, thằng bị thương vẫn không ngớt kêu than. Rồi khi yên ắng trở lại, một giọng duy nhất và Ralph quả quyết rằng không phải giọng của thằng Jack.

“Thấy chưa? Tao đã bảo mày rồi… nó nguy hiểm mà.”

Thằng bị thương lại rên.

Còn chuyện gì nữa? Chuyện gì sẽ tới?

Hai tay Ralph nắm chặt cây lao mà nó đã gặm, tóc xõa xuống. Cách đấy chỉ vài mét, có đứa nào đấy lẩm bẩm về hướng Tòa Thành Đá. Nó nghe một thằng mọi nói “Không!” với giọng kinh hoàng; rồi có tiếng cười bị dằn xuống. Nó ngồi xổm trên hai gót chân, hăm dọa nhìn bức tường cành cây. Nó nâng cây lao, khẽ gầm gừ rồi chờ đợi.

Một lần nữa cái nhóm không trông thấy kia lại khúc khích. Nó nghe

tiếng lách tách khác lạ, rồi tiếng răng rắc như thể ai đó đang trải một tấm bóng kính lớn. Một cành con kêu rắc và nó nén một tiếng ho. Những làn khói mỏng trắng, vàng đang len lỏi qua những cành cây, màu xanh của mảng trời trên đầu nó chuyển sang màu mây của giông tố, rồi khói dâng cuồn cuộn quanh nó.

Đứa nào đó cười phấn khích rồi kêu lớn.

"Khói!"

Nó trườn qua bụi cây rậm vào trong rừng sâu, hết sức dán người dưới làn khói. Chỉ lát sau nó thấy một khoảng trống và những chiếc lá xanh nơi bìa bụi cây. Một thằng mọi mảnh khảnh đứng giữa nó và khu rừng kia, một thằng mọi vằn vện đỏ trắng, tay cầm lao. Nó ho sù sụ và đưa lưng bàn tay lên dụi lớp màu quanh mắt, cố nhìn qua màn khói đang dày đặc dần. Ralph phóng tới như một con mèo, vừa vung lao đâm vừa gầm gừ, thằng mọi gập người lại. Có tiếng kêu phía bên kia bụi rậm, Ralph cả sợ chạy thục mạng qua tầng cây thấp. Tới một lối heo chạy, nó chạy theo khoảng một trăm mét rồi ngoặt sang. Sau lưng nó, tiếng hú gọi nhau của chúng lan truyền trên đảo, một giọng đơn lẻ hú lên ba lần. Nó đoán đó là tín hiệu tiến lên nên lại chạy, cho đến khi ngực nóng như lửa. Nó liền nằm lăn dưới một bụi cây, chờ một lúc cho hơi thở bình thường. Nó đưa lưỡi thăm dò răng và môi rồi nghe xa xa tiếng hú của bọn truy lùng.

Nó có thể làm nhiều cách. Chẳng hạn leo lên cây… nhưng như thế là mạo hiểm. Nếu bị phát hiện thì chúng chẳng cần làm gì khác hơn là đợi.

Phải chi nó có thì giờ để suy tính!

Một tiếng hú hai lần ở cùng một khoảng cách khiến nó nắm được kế hoạch của chúng. Thằng mọi nào mắc kẹt trong rừng thì hú lên hai lần để toàn hàng dừng lại chờ đến khi thằng đó thoát ra được. Bằng cách này chúng mong hàng ngũ không bị đứt đoạn trên suốt hòn đảo. Ralph nghĩ tới vụ con heo đực từng xuyên qua hàng ngũ của chúng thật dễ dàng. Nếu cần, khi cuộc săn lùng tới gần, nó có thể tấn công và xuyên thủng hàng ngũ này đang lúc còn mỏng, rồi chạy về. Nhưng chạy về đâu? Hàng ngũ kia sẽ quay lại, lùng sục tiếp. Sớm hay muộn nó sẽ phải ngủ hoặc ăn… rồi nó sẽ thức dậy khi những bàn tay vồ lấy nó. Và cuộc săn lùng sẽ trở thành truy đuổi khiến con mồi kiệt sức.

Vậy phải làm gì đây? Leo lên cây? Phá vòng vây như con heo đực? Cách nào cũng đều đáng sợ cả.

Một tiếng kêu đơn lẻ khiến tim nó đập gấp gáp, nó vọt lên, phóng về phía biển và rừng già rậm rạp cho tới khi vướng phải đám dây leo; nó đứng đó một lúc với đôi chân run rẩy. Phải chi có "đình chiến", được một lúc nghỉ lâu lâu, có thời gian để suy tính!

Nhưng tiếng hú lanh lảnh không tránh được kia lại ré lên ngang hòn đảo. Nghe thấy, nó lồng lên như con ngựa trong đám dây leo, rồi lại chạy cho tới khi thở không ra hơi. Nó nằm vật xuống bên mấy cụm dương xỉ. Leo lên cây hay phá vòng vây? Nó lấy lại hơi thở được một lúc, quệt miệng rồi tự nhủ hãy bình tĩnh. Sam-Eric có mặt đâu đó trong vòng vây, mà chúng nào muốn thế. Hay là có? Và giả thử nó không gặp hai đứa này mà đụng ngay thằng sếp hay thằng Roger, kẻ mang chết chóc trong tay?

Ralph vuốt ngược mái tóc bù rối, quệt mồ hôi khỏi con mắt lành lặn. Nó nói to.

"Suy tính đi!"

Việc nào hợp lý nhất để làm đây?

Không còn thằng Piggy để nghe nó nói điều hợp lý. Không còn buổi họp long trọng để thảo luận, cũng không còn chiếc tù và được tôn trọng.

"Suy tính đi!"

Hãi nhất là nó bắt đầu lo rằng tấm màn kia có thể sẽ đung đưa trong đầu óc nó, che lấp cảm nghĩ về sự nguy hiểm, biến nó thành một thằng ngờ nghệch.

Khả năng thứ ba là trốn kín đâu đó, khiến hàng ngũ đang tiến tới kia đi qua mà không phát hiện ra nó."

Nó ngẩng phắt đầu lên khỏi nền đất, nghe ngóng. Có một âm thanh khác buộc nó phải chú ý… tiếng ấy trầm, như thể khu rừng đang nổi giận với nó, tiếng ấy u ám khiến những tiếng hú của bọn kia chỉ như tiếng miết trên

đá phiến nghe ghê tai. Nó biết đã từng nghe thứ tiếng này ở đâu đó rồi, nhưng không có thì giờ để nhớ lại.

Phá vòng vây.

Một cái cây.

Trốn, để chúng đi qua.

Một tiếng hét gần đấy khiến nó bật dậy, tức thì nó lại xông qua những bụi cây đầy gai góc. Đột nhiên nó loạng choạng đâm ra một khoảng trống, nó thấy lại đứng giữa chỗ rừng thưa nọ… có cái sọ với hai nửa nụ cười cách nhau cả sải tay không phải để cười nhạo mảng trời xanh thẳm mà ngẩng lên giễu cợt một tấm chăn bằng khói. Rồi Ralph chạy dưới những gốc cây, hiểu từ đâu có thứ tiếng trầm đục kia của rừng già. Chúng hun khói để xua nó ra và đã đốt cả hòn đảo.

Trốn tốt hơn leo cây vì mình còn có hy vọng phá vòng vây nếu bị phát hiện.

Vậy thì trốn.

Nó tự hỏi trong trường hợp này, một con heo sẽ nghĩ sao rồi nhăn nhó bâng quơ. Hãy tìm bụi cây rậm nhất, cái hang tối nhất trên đảo mà chui vào. Giờ đây nó vừa chạy vừa nhìn quanh. Những sọc và đốm nắng dập dờn trên người nó, mồ hôi nhễ nhại thành vết trên thân thể nhớp nhúa của nó. Tiếng hò hét đã xa và nhỏ dần.

Cuối cùng nó tìm thấy một chỗ có vẻ tốt, tuy quyết định này thật liều lĩnh. Nơi đây những bụi cây và dây leo chằng chịt tạo thành một tấm thảm che hết nắng. Bên dưới là một khoảng trống cao chừng ba mươi phân, chi chít những thân cây mọc song song. Nếu trườn vào giữa, ta sẽ cách bờ rìa được năm mét, tha hồ kín đáo, trừ khi bọn mọi nghĩ ra cách nằm xuống để tìm. Kể cả lúc ấy ta vẫn ở trong bóng tối… nhỡ xảy ra chuyện tệ nhất, nó thấy ta thì ta vẫn còn cơ hội phóng qua nó, làm hàng ngũ chúng rối loạn rồi quay ngược lại.

Kéo lê theo cây lao, nó thận trọng trườn qua những thân cây thẳng đứng. Tới giữa, nó nằm xuống nghe ngóng.

Đám cháy thật to, tiếng trống cuồn cuộn nó tưởng đã bỏ xa phía sau đang tiến lại gần. Liệu lửa có thể bắt kịp một con ngựa phi nước đại không nhỉ? Từ chỗ nằm nó có thể thấy được một vùng đất rộng khoảng hơn năm mươi mét lốm đốm nắng, đốm nào cũng nhấp nháy với nó. Thật giống tấm màn đu đưa trong đầu óc khiến trong một khoảnh khắc nó tưởng sự nhấp nháy kia diễn ra trong đầu nó. Nhưng khi những đốm kia nhấp nháy nhanh hơn, nhạt đi và lịm tắt thì nó hiểu rằng một làn khói dày đặc đang lơ lững giữa đảo và mặt trời.

Nếu có đứa nào ngó dưới những bụi cây, ngẫu nhiên thoáng thấy da người thì có thể đó là Sam-Eric, chúng có thể làm như không thấy và không nói gì cả. Nó áp má lên lớp đất màu sôcôla, liếm đôi môi khô và nhắm mắt lại. Bên dưới bụi cây mặt đất khẽ rung rinh; phải chăng ngoài tiếng lửa rào rào như sấm và tiếng hú loáng thoáng còn một âm thanh khác quá khẽ khiến không nghe được.

Đứa nào đấy hét toáng lên. Ralph ngẩng ngay đầu, nhìn vào ánh sáng nhập nhoạng. Hẳn chúng đã đến gần nó. Nó nghĩ. Ngực nó bắt đầu đập hối hả. Trốn, phá vòng vây, leo lên cây… cái nào tốt hơn cả? Khổ nỗi ta chỉ có thể chọn một cách thôi.

Giờ đây lửa đã tới gần; tràng tiếng nổ kia là do những cành, thậm chí thân cây, bị toác. Lũ điên! Lũ điên! Lửa sắp bắt sang những cây quả… ngày mai chúng sẽ lấy gì ăn?

Ralph cựa quậy mãi trên chỗ nằm chật chội. Nó đâu có liều! Chúng làm gì được chứ! Đánh nó ư? Đã sao? Giết nó ư? Một cây gậy vót nhọn hai đầu.

Những tiếng kêu la chợt gần sát khiến nó bật dậy. Nó thoáng thấy một thằng mọi vằn vện hối hả chui ra khỏi một đám cây xanh chằng chịt và tiến lại tấm thảm nơi nó trốn, thằng mọi này cầm lao. Ralph bấu vào đất. Hãy sẵn sàng, phòng khi…

Ralph mò mẫm cầm cây lao chĩa đầu nhọn ra trước. Lúc ấy nó thấy cây lao nhọn cả hai đầu.

Thằng mọi dừng lại cách mười lăm mét, bật kêu lên.

Có thể nó nghe được tiếng tim ta át cả tiếng lửa cháy. Đừng la. Hãy sẵn sàng.

Thằng mọi tiến tới khiến ta chỉ thấy được từ thắt lưng nó trở xuống. Đó là cán lao của nó. Bây giờ ta thấy nó từ đầu gối trở xuống. Đừng la.

Một đàn heo eng éc vọt ra từ đám cây xanh sau lưng thằng mọi, ào vào rừng. Chim chóc kêu chiêm chiếp. Chuột bọ chí chóe và một con gì đấy nhỏ xíu nhảy xuống trốn dưới tấm thảm.

Thằng mọi kia dừng lại cách năm mét, nó đứng sát lùm cây, kêu lớn. Ralph co hai chân, cuộn tròn người. Cây lao trong bàn tay nó, cây lao nhọn hai đầu, rung dữ dội, cây lao dài ra, ngắn lại, nhẹ rồi nặng, rồi lại nhẹ.

Tiếng hú truyền từ bãi biển này tới bãi biển kia. Thằng mọi quỳ xuống sát bụi cây, sau lưng nó, ánh lửa lung linh trong rừng. Ralph thấy một đầu gối dụi lên nền đất xốp. Bây giờ đến đầu gối kia. Hai bàn tay. Một cây lao.

Một khuôn mặt.

Thằng mọi nhìn đăm đăm vào bóng tối bên dưới bụi cây. Có thể nói nó thấy ánh sáng ở bên này và bên kia, những ở giữa – ngay chỗ đó – thì không. Ở giữa là một đống nhỏ đen thui. Thằng mọi nhăn mặt, nghĩ cách giải mã đống đen thui kia.

Những tích tắc đồng hồ dài lê thê. Ralph nhìn thẳng vào đôi mắt thằng mọi.

Đừng kêu.

Mày sẽ được về nhà mà.

Bây giờ nó trông thấy ta rồi. Nó nhìn lại cho chắc chắn. Một cây gậy vót nhọn.

Ralph hét lên, tiếng hét của sợ hãi, giận dữ và tuyệt vọng. Hai chân duỗi thẳng, nó không ngừng gào thét, miệng sủi bọt. Nó vọt tới, xuyên qua

bụi cây, chạy ra ngoài chỗ trống, la hét gầm gừ, người tứa máu. Nó vung gậy khiến thằng mọi ngã lộn nhào, nhưng liền đó những đứa khác cũng la hét lao về phía nó. Nó né người khi một cây lao vụt qua rồi lại im lặng, lại chạy tiếp. Đột nhiên trước mặt nó, những ánh lửa lung linh cụm lại, tiếng rì rào của rừng già dậy lên như sấm, một bụi cây cao ngay trên lối nó đang chạy bùng cháy thành một cụm lửa to hình chiếc quạt. Nó ngoặt sang bên phải, tuyệt vọng chạy thục mạng, bên trái nóng ran, lửa cuồn cuộn như sóng. Sau lưng nó, một loạt tiếng kêu ngắn vang lên: tín hiệu đã thấy con mồi. Một bóng dáng màu nâu ló ra bên tay phải nó rồi biến mất. Chúng vừa chạy vừa hò hét điên cuồng. Nó nghe tiếng chân chúng đạp răng rắc trong vùng cây thấp, bên tay trái nó, lửa nóng và sáng rực, ào ào như sấm dậy. Nó quên hết mọi vết thương và đói khát, chỉ còn thấy sợ, sợ đến tuyệt vọng trên đôi chân chạy cuống cuồng, băng qua rừng về hướng bãi biển. Trước mắt nó là những đốm nhỏ nhảy nhót rồi biến thành những vòng tròn màu đỏ, lớn vụt rồi khuất khỏi tầm mắt. Phía dưới nó có đôi chân ai đấy đang mòn mỏi, còn tiếng hú tuyệt vọng càng thêm dồn dập như một hàng ngũ xộc xệch đầy đe dọa và gần như ở ngay trên đầu.

Nó vấp phải một rễ cây và tiếng hét đuổi cũng vang to hơn, nó thấy một chiếc lều bùng cháy, lửa táp vào vai phải của nó và nó thấy nước lấp lánh. Rồi nó gục xuống, lăn lộn trên cát ấm, co người, đưa hai tay lên chống đỡ, định hét xin tha mạng.

Nó loạng choạng đứng lên, căng thẳng chờ đợi nhiều nỗi kinh hoàng nữa và ngước nhìn một cái mũ kepi thật to. Đó là một chiếc mũ màu trắng, phía trên lưỡi trai màu lục có đính hình vương miện, cái neo và cành lá vàng. Nó thấy bộ đồng phục bằng vải lanh trắng, ngù vai, khẩu súng ngắn, một hàng cúc mạ vàng dọc mặt trước chiếc áo khoác.

Một sĩ quan hải quân đứng trên cát, ngạc nhiên và cảnh giác cúi nhìn Ralph. Sau lưng ông ta là một chiếc xuồng được kéo mũi lên bờ, có hai thủy thủ đứng canh. Ở đuôi tàu, một thủy thủ khác cầm khẩu súng tiểu liên.

Tiếng hú ngập ngừng rồi tắt.

Viên sĩ quan nghi ngại nhìn Ralph một lúc, rồi rụt tay khỏi báng súng ngắn.

“Ha-lô.”

Hơi lúng túng vì biết mình bẩn thỉu, Ralph rụt rè đáp.

"Ha-lô."

Viên sĩ quan gật đầu như thể một câu hỏi đã được giải đáp.

"Có người lớn… có người lớn nào ở đây với các em không?"

Ralph lặng lẽ lắc đầu, nó hơi quay người trên cát. Những đứa nhỏ thân hình vằn vện màu đất, tay cầm gậy nhọn, đang đứng thành nửa vòng tròn trên bãi biển đều im thin thít.

"Chơi vui quá hả," viên sĩ quan nói.

Lửa đã lan tới và ồn ào nuốt hàng dừa trên bãi. Một ngọn lửa như tách ra, tung lên như người diễn trò nhào lộn, táp những tán dừa trên vạt đất. Bầu trời đen thui.

Viên sĩ quan vui vẻ cười với Ralph.

"Chúng tôi trông thấy khói của các em. Các em làm gì vậy? Chơi trò chiến tranh hay sao?"

Ralph gật đầu.

Viên sĩ quan chăm chú quan sát thằng bù nhìn nhỏ bé trước mặt ông ta. Thằng bé này cần tắm rửa, cắt tóc, lau mũi và khá nhiều thuốc mỡ.

"Không ai bị giết chứ, tôi hi vọng thế? Có xác nào không?"

"Có hai thôi. Chúng biến mất rồi."

Viên sĩ quan cúi xuống, nhìn Ralph chòng chọc.

"Hai? Bị giết à?"

Ralph lại gật. Sau lưng nó cả hòn đảo đang run rẩy trong lửa. Qua kinh nghiệm, viên sĩ quan biết khi nào người ta nói thật. Ông ta khẽ huýt sáo.

Thêm những đứa khác xuất hiện, trong đó có vài nhóc tì, da nâu sạm, bụng ỏng như lũ mọi con. Một đứa lại gần viên sĩ quan, ngước nhìn.

"Em là, em là…"

Nhưng không bật thêm ra được gì nữa. Thằng Percival Wemys Madison moi tìm trong đầu nó một câu thần chú đã biến mất tăm.

Viên sĩ quan lại quay qua Ralph.

"Chúng tôi sẽ đưa các em đi theo. Các em có bao nhiêu tất cả."

Ralph lắc đầu. Viên sĩ quan nhìn qua nó tới đám trẻ vằn vện.

"Ai là thủ lĩnh ở đây?"

"Em." Ralph nói to.

Một thằng nhỏ đội một chiếc mũ đen khác thường đã te tua trên mái tóc đỏ, dắt ở thắt lưng cái kính còn một tròng, dợm bước tới, nhưng lại đổi ý đứng yên.

"Chúng tôi trông thấy khói của các em. Mà các em không biết có bao nhiêu người sao?"

"Thưa ông, không."

"Tôi cứ nghĩ," viên sĩ quan nói khi hình dung tới việc điều tra sắp phải làm, "tôi cứ nghĩ một nhóm trẻ Anh – các em là người Anh tất cả, phải không? – hẳn phải có khả năng trình diễn một trò ngoạn mục hơn thế này chứ… tôi nghĩ…"

"Mới đầu quả có thế thật," Ralph nói, "trước khi những chuyện…"

Nó ngừng lại.

"Hồi đó chúng em còn cùng nhau…"

Viên sĩ quan gật đầu thông cảm.

"Tôi hiểu. Trò chơi rất thú vị. Như truyện *Đảo san hô*."

Ralph lặng người nhìn ông ta. Trong một khoảnh khắc nó thấy một hình ảnh thoáng qua, hình ảnh của sự quyến rũ lạ thường từng tràn ngập những bãi biển này. Nhưng đảo đã cháy như củi khô… Simon đã chết… và Jack đã… Nước mắt trào ra, nó run lên vì nghẹn ngào. Lần đầu tiên trên hòn đảo này, nó để mặc cho nước mắt tuôn rơi. Đau thương khiến nó run bắn từng hồi, thân thể như quằn quại. Nó khóc rống dưới làn khói đen, trước hòn đảo đang cháy rụi. Những đứa khác bị lây, cũng run rẩy sụt sùi. Giữa bọn chúng, Ralph, bẩn thỉu, tóc rối bù, mũi dài thòng lòng, khóc than cho sự ngây thơ đã chết và lòng dạ đen tối của con người, khóc cái ngã từ trên cao xuống đến chết của người bạn chân thành và khôn ngoan tên Piggy.

Đứng giữa những tiếng khóc than này, viên sĩ quan cũng mủi lòng và hơi lúng túng. Ông ta quay đi để chúng có thì giờ trấn tĩnh lại. Ông ta chờ, mắt nhìn như dán vào chiếc tuần dương hạm đang sẵn sàng ngoài khơi.

Lời cuối

Theo một số sách giảng văn nước ngoài có chuyên đề về *Chúa Ruồi* thì đây là một tác phẩm văn học đầy ẩn dụ và nhiều biểu tượng.

Ngoài tên truyện *Chúa Ruồi* vốn dịch nguyên từ Beelzebub – một từ trong tiếng Hebrew của dân Do Thái – có nghĩa "Ác quỷ" trong Tân ước (xem chú thích ở chương 8), tác giả còn đặt tên cho mấy nhân vật chính dựa trên vai trò, tính tình hoặc số phận của chúng.

Chẳng hạn, Ralph có nghĩa "cố vấn" trong tiếng Anglo-Saxon cổ. Jack trong tiếng Hebrew là "kẻ hất cẳng đối thủ", quyết dành quyền bính bằng bạo lực. Cũng trong tiếng Hebrew, Simon là "kẻ sẵn lòng lắng nghe", mở lòng với mọi người; giống như thánh tông đồ Simon Peter của Chúa Jesus, Simon bị chứng động kinh. Ở châu Âu xưa, dân gian cho rằng người bị động kinh có sức mạnh tâm linh, trò truyện được với thần thánh, nên Simon là đứa duy nhất "trò truyện" được với Chúa Ruồi. Piggy trong tiếng Anh là heo con, để rồi cuối cùng Piggy phải chịu chung số phận khốn khổ như những con heo bị giết. Roger trong tiếng German cổ là "cây lao". Roger tượng trưng cho sự phát triển tính xấu của con người nếu không được nền văn minh kiềm hãm.

Ngoài ra, còn một số biểu tượng rõ rệt khác như:

- Chiếc tù và tượng trưng cho lý trí, quyền tự do phát biểu và nền trật tự dân chủ mà Ralph cùng Piggy cổ xúy – đối lập với kiểu bạo lực, chuyên chế của Jack, Roger và đồng bọn.

- Mắt kính (của Piggy) tượng trưng cho trí tuệ. Việc Piggy thường xuyên lau kính là để trí tuệ không bị che lấp. Nên khi kính vỡ, mọi chuyện đều đảo lộn.

- Hành động vẽ mặt tượng trưng sự buông thả, sa đọa.

- Giết heo mẹ tượng trưng sự dứt bỏ mọi luân lý, đạo đức, hủy diệt tự nhiên.

- Chúa Ruồi (đầu heo trên cọc nhọn) tượng trưng cho sự hư hỏng, tính Ác vô hạn của con người.

Ngoài ra còn một số biểu tượng khác không rõ rệt như: ngọn lửa, núi, tòa thành đá, những sinh vật như rắn, đàn bướm… rồi nỗi sợ rắn, biển, hòn đảo, tiếng trống… thậm chí xác viên phi công trên núi và nhân vật viên sĩ quan hải quân xuất hiện ở cuối truyện.

Truyện không có hậu, vì tuy Ralph được *cứu* khỏi họa thảm sát, rồi lũ trẻ được cứu khỏi hoang đảo, nhưng chúng *chưa và có thể sẽ không thoát* khỏi cảnh giết chóc. Vì chúng mới chỉ thoát khỏi cuộc giết chóc nhỏ trên hoang đảo, nhưng lại rơi vào cuộc giết chóc thảm khốc bội phần của người lớn. Mà lần này là cuộc chiến tranh nguyên tử.

Năm 1954 khi *Chúa Ruồi* ra mắt độc giả, nhân loại với mới trải qua thêm một cuộc thế chiến khủng khiếp chỉ trong vòng hơn hai mươi năm. Lúc ấy các cường quốc từng là đồng minh đánh bại phe Trục gồm Đức – Nhật – Ý trước kia đã chuyển thành hai phe đối địch gay gắt giống như sự chuyển biến trong truyện giữa các phe Ralph/Piggy và phe Jack/Roger. Bây giờ và ngay cả hiện nay ai dám bảo một cuộc thế chiến mới với vũ khí nguyên tử sẽ không nổ ra?

Cuộc chiến như trò đùa của lũ trẻ chỉ thiêu rụi một hòn đảo hoang và làm chết hai đứa nhỏ. Còn quả đất và nhân loại sẽ ra sao sau cuộc chiến tranh nguyên tử khủng khiếp gấp triệu lần?

Chúa Ruồi không chỉ trăn trở với hai chữ Thiện Ác của con người mà còn là một lời cảnh cáo của tác giả.

Lê Chu Cầu.

---

[1] Cậu bé này là dân Cockney, sống tại ngoại vi London, cho nên khẩu âm không chuẩn. (Mọi chú thích trong sách đều là của người dịch).

[2] Ở Gibraltar, Addis Abeba (theo bản dịch tiếng Đức ‘Herr der Fliege’ của Hermann Stiehl, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt a.M., 1963.)

[3] TreasuleIsland (1883): truyện phiêu lưu thiếu niên của Robert Louis Stevenson.

[4] Swallows and Amazons (1930): loạt truyện phiêu lưu thiếu niên của Arthur Ransome.

[5] The Coral Island (1858): truyện phiêu lưu thiếu niên của Robert M. Ballantyne.

[6] Tea time: giờ uống trà (ở Anh), thường khoảng năm, sáu giờ chiều.

[7] Một trong nhiều cách làm lửa của các dân tộc bán khai là: cắm que khô vào một thanh gỗ khô, quấn "dây cung" quanh que, kéo và đẩy cây cung qua lại, que sẽ quay theo, cọ vào thanh gỗ tóe ra lửa.

[8] Ở đây tác giả có nhầm lẫn. Kính cận là thấu kính phân kỳ, nên không "hội tụ" được ánh sáng.

[9] Tạm dịch castanet: nhạc cụ gồm hai miếng gỗ cứng kẹp ở đầu ngón tay, chập vào nhau bật thành tiếng, thường thấy trong nhiều điệu múa Tây Ban Nha.

[10] Dùng bóng que để xác định giờ.

[11] Nguyên gốc: Catsle rock, đuôi đảo, nơi những tảng đá chồng lên nhau.

[12] Dải đất hẹp như cổ lọ vừa nói ở trên.

[13] Giống ngựa nhỏ.

[14] Berengaria: có lẽ Simon nhầm Berengaria xứ Navarre (thế kỷ XII – XIII, vợ vua Richard I của Anh) với Eleanor xứ Castile (thế kỉ XIII, vợ vua Edward I của Anh). Trong cuộc Thập tự chinh Edward I bị một nhát gươm nghi là có thuốc độc, được thầy thuốc chữa khỏi, nhưng người đời thêu dệt rằng Eleanor đã *hút máu* độc từ vết thương kia để cứu chồng.

[15] Tên tiếng Anh của tác phẩm này "Lord of the Flies" dịch từ tiếng Hebrew, *Beelzebub*, tượng trưng cái ác, hay Ác Quỷ.

[16] Dartmoor là một vùng còn hoang sơ nằm ở trung tâm hạt Devon ở phía Tây Nam nước Anh.